

Giới thiệu Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi

毒步天下: 特工神医小兽妃

Người dịch: Emily Ton

Nàng là chính là một vương bài của đội đặc công, là cao thủ y thuật lẫn độc thuật.

Về ngoài trẻ trung xinh đẹp nhưng bản tính lại tà ác. Nhìn thiên chân tuyệt mỹ nhưng lại có thể bất thành linh động thủ không chút do dự.

Một ngày kia vì luyện ma thuật đến chưa thành đã khiến nàng xuyên qua trở thành một tiểu phế tài. Nàng sẽ thay đổi nơi nàng xuyên đến như thế nào? Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên qua

Vạn dặm không mây, ánh nắng bóng rất chiếu xuống, như đem nướng cả trái đất.

Giữa quảng trường đá xanh, có một cái lồng sắt cao lớn. Nằm trong lồng sắt là một thiếu nữ gầy nhỏ, tóc đen che khuất khuôn mặt nàng. Thiếu nữ không nhúc nhích, dưới thân nàng có máu chảy xuống, hình thành một cái bể nhỏ.

"Nàng đã chết sao?"

"Hắn là nên bị đâm chết, nàng nên cảm thấy hồ thẹn, bằng không một hồi sẽ càng khó xem!"

"Xem ra nàng đúng thật là dâm phụ, bằng không cũng sẽ không chột dạ tự sát. Tiện nhân chết đi như vậy thật đúng là quá tiện nghi cho nàng!"

"Đúng vậy, tiện nhân này quả là không biết xấu hổ, Lục Vương gia đại nhân đại nghĩa, biết nàng là một phế vật không cha không mẹ, còn đồng ý cưới nàng làm Vương phi, có thể nói là thiên đại ân huệ, nàng cư nhiên còn chạy ra ngoài đi vụng trộm với người ta, thật đúng là đem mặt mũi Ninh Hào gia đều vất hết!"

"Đáng tiếc không thấy được nghiệm trình thú đem tiện nhân này xé nát....."

Tiếng thảo luận ong ong như là có một vạn ruồi bọ tung cánh bay lượn xung quanh.

Quá ồn! Ôn muốn chết!

Ninh Tuyết Mạch (宁雪陌) choáng váng tỉnh lại, trong lỗ tai liền bị rót đầy tiếng các loại nhục mạ. Không chỉ làm trán nàng đau đớn, ngay não của nàng cũng đau.

Là hỗn đản nào dám phá giấc ngủ của nàng?! Bọn họ thật là chán sống!

"Các người, đều câm miệng lại! Lại quấy rầy, ta cho các người đều đi tìm Diêm Vương gia uống trà!" Nàng lắc lắc đầu quá khế.

Khẳng định kia là một đám cấp dưới của nàng, mấy ngày qua nàng chưa hạ độc bọn họ, bọn họ liền dám đến trêu chọc nàng! Tuy nhiên, nàng chính là khó thở nghiêm trọng.

Này một tiếng phát ra, chung quanh quả nhiên một hồi an tĩnh!

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng cong cong khóe môi, *quả nhiên vẫn là duy nhất chiêu này dùng được*. Nàng là lão đại đặc công cũng không phải là đương giả, nàng thoáng giận dữ, bọn họ liền tự động thành thật như gà con.

Đi, không đứng! Âm thanh của nàng --

Như thế nào lại khàn khàn lợi hại như vậy? Giọng nói còn nóng rất, như là mới vừa nuốt nửa cân hạt cát.

"Nàng còn sống!"

"Nàng chưa chết! Tiện nhân này cư nhiên chưa chết!"

"Xem ra đồ đệ tiện này luyện tức mình chết a --"

"Nàng còn lớn tiếng quát mọi người! Nàng cho rằng nàng là ai a?!"

"....." Sau một hồi chung quanh còn đang yên tĩnh, âm thanh thảo luận nhục mạ càng lớn hơn nữa!

Ninh Tuyết Mạch toàn thân cứng đờ, rót cuộc mở mắt, chậm rãi ngẩng đầu, bắt động thanh sắc quét một vòng về bốn phía. Chớp mắt một cái nàng đã biết rõ tình cảnh của bản thân.

Trong thời tiết nóng bức, trong ba tầng ngoài ba tầng đều là cổ nhân xem náo nhiệt. Những người này ăn mặc cổ trang giống như trên TV. Về mặt mỗi người đều hưng phấn xem náo nhiệt, dường như kích thích vô cùng.

Mà chính mình lại giống như là con khỉ trong vườn bách thú, bị nhốt bên trong một cái lồng sắt nóng như lửa, bị những người này vây xem.

Sao lại thế này? Nàng rõ ràng đang ngủ ở nhà, vì sao vừa mở mắt lại đến được nơi đây?!

Ninh Tuyết Mạch có chút ngốc, nhìn nhìn chung quanh, lại nhìn không được giờ tay xoa xoa đầu, kết quả sờ soạng một phen máu tươi nhão dính dính --

Ánh mắt của nàng bỗng nhiên dừng ở trên cánh tay nhỏ của chính mình.

Một bàn tay thật nhỏ, tái nhợt, lòng bàn tay có vết chai mỏng, móng tay cũng lộ ra màu xanh nhạt không khỏe mạnh.

-o-

Cảm ơn đã đọc, vote và comments!

Người dịch: Emily Ton

Editor: @EmilyTon

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Phế vật?

Đây căn bản không phải tay nàng!

Tay nàng nguyên bản tuy rằng cũng rất nhỏ, nhưng sẽ không nhỏ quá giống như thế này. Đây căn bản là tay của một tiểu hài tử 11-12 tuổi! Cùng tay ngọc thiếu nữ xinh đẹp 22 tuổi của nàng căn bản không phải cùng một cấp bậc!

Nàng đang nằm mơ?

Không đúng, trong mộng bị thương là sẽ không đau, mà hiện tại cảm giác đau đớn trên người nàng lại chân thật như thế.

Đây là sự thật?

Nhưng tình cảnh này cũng quá quỷ dị đi?!

Chẳng lẽ nàng không biết vì sao xui xẻo cũng xuyên qua một phen?

Giống như là mượn xác hoàn hồn xuyên qua --

Này cũng quá cầu huyết! Càng cầu huyết chính là nàng cứ nhiên xuyên qua đến trên người một hài tử!

Ninh Tuyết Mạch rót cuộc là đặc công, đụng tới tình huống quỷ dị như vậy nàng cũng chỉ là ngẩn ra một chút, khóe môi run rẩy vài cái.

Nàng rất nhanh liền cảm ứng được cái trán kia nóng rất đau đớn, hơn nữa cả người cũng có chút choáng váng, trước mắt từng đợt biến thành màu đen.

Đây là tình trạng do mất máu quá nhiều!

Nàng xoay người ngồi dậy, tay trái đưa qua đặt trên mạch tượng bên tay phải.

Thiếu dinh dưỡng, mất máu quá nhiều, não có chấn động rất nhỏ --

"*Xoạt!*" Một thanh âm vang lên, nàng đem góc váy xé xuống thành một đường dài, dứt khoát lưu loát vòng về phía trên trán một vòng, đem miệng vết thương băng bó cẩn thận.

Mọi người vây xem tròn mắt há hốc mồm mà nhìn, nữ hài tử đâm về phía trước giống như chuột chạy qua đường co rúm lại giờ phút này lại không coi ai ra gì mà ngồi bình tĩnh tự băng bó cho mình, nhất thời có chút phản ứng không kịp. Chung quanh lại một mảnh yên tĩnh.

Trên trán và trên má nữ hài tử còn có vết máu, một thân tố y cũng bộ dáng dơ bẩn. Nguyên bản nghèo túng đến không được, giống những người dưới chân tùy ý dẫm đạp trên nước bùn.

Nhưng giờ phút này nàng ngồi ở chỗ kia, băng bó miệng vết thương, chải vuốt tóc..... Động tác giống như nước chảy mây trôi, từ từ nhàn nhả, thế nhưng có một loại ý nhị cực kỳ đặc biệt. Trong thanh nhả lộ ra cao quý, phảng phất như thiếu nữ đang trang điểm trước gương trong cảnh xuân, nơi nào giống một thiên kim nghèo túng sắp sửa bị xử tử?

Trong đám người đang vây xem, đại bộ phận là những người sinh hoạt ở tầng dưới cùng bình dân áo vải, thường có tâm lý thù oán với tầng lớp giàu có. Nhìn thấy người lúc trước cao cao tại thượng bây giờ nghèo túng như nước bùn bên chân, trong lòng bọn họ có một loại thỏa mãn kỳ dị, phảng phất như chính mình có thể cao hơn người đó vài phần.

Ninh Tuyết Mạch lúc này bình tĩnh ưu nhã đang nhìn bọn họ, tự nhiên hết sức chói mắt!

"Không biết xấu hổ! Còn chải tóc cái gì?! Muốn trau chuốt cho ai xem a?"

"Quả nhiên là cái đĩ lẳng, lúc này còn không quên câu dẫn nam nhân --"

"Không tòi....."

Chung quanh tiếng chửi mắng lại vang lên, Ninh Tuyết Mạch đôi mắt hơi nhíu lại, một đôi con mắt sáng như nước chảy nhìn qua hướng người đang mở miệng nhục mạ nàng.

Nàng đôi mắt cực đen, sâu đậm. Những người kia đang chửi mắng lúc bị đôi mắt nàng đảo qua, cư nhiên giật mình rùng mình một cái! Trong lòng giống như có nước đá tưới quá. Bất tri bất giác liền ngậm miệng lại.

Ninh Tuyết Mạch không có động tác nào khác, nàng vẫn như cũ ung dung thông thả mà chải vuốt tóc dài của nàng.

Mà trong quá trình chải vuốt tóc, trong đầu hiện lên một đoạn ký ức nguyên bản không thuộc về nàng, nàng hiểu rõ, đây là ký ức của nguyên chủ.

Thật trùng hợp, nguyên chủ cũng gọi là *Ninh Tuyết Mạch*(宁雪陌), là ái nữ duy nhất của *Tĩnh Viễn Hầu*(靖远侯), *Trường Không Quốc*(长空国). *Tĩnh Viễn Hầu* đã từng là nguyên soái thống lĩnh binh mã, lập công lao mở rộng lãnh thổ vì *Trường Không quốc*. Quốc quân đương triều vì muốn mượn sức hắn, thời điểm lúc *Ninh Tuyết Mạch* mới 6 tuổi đã đem nàng ban hôn cho *Lục hoàng tử* làm vị hôn thê.

Trên đại lục này, mọi người tu luyện một loại gọi là *nội công Niệm Lực*, hầu như mỗi người hoặc ít hoặc nhiều đều có niệm lực, ngay cả bá tánh bình thường cũng có được niệm lực cấp thấp nhất.

Đều nói *hổ tướng vô khuyến nữ*(*), *Tĩnh Viễn Hầu* trời sinh niệm lực kinh người, phu nhân của hắn cũng là thiên tài niệm lực, cư nhiên sinh ra một nữ nhi phế vật không có một tia niệm lực. Trở thành chê cười ở *Trường Không Quốc*, sỉ nhục của *Tĩnh Viễn Hầu* phủ.

(*) 虎将无犬女 *Hổ tướng vô khuyến nữ*: Ý nói cha hổ sẽ không sinh con chó, hoặc ý nói cha tài giỏi không thể có con gái chẳng ra gì. (No tiger will have a dog for a daughter)

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Bị hãm hại

Mẫu thân của *Lục hoàng tử* nguyên bản đối với cửa hôn sự này không hài lòng, nhưng nàng vốn dĩ là phi tử không được sủng ái, nhà mẹ đẻ lại vô quyền vô thế, suy xét đến quyền thế của *Tĩnh Viễn Hầu* phủ, cũng có thể là chỗ dựa cho nhi tử, thế nên nàng mới không có phản đối.

Lại không nghĩ rằng ở thời điểm *Ninh Tuyết Mạch* 8 tuổi, *Tĩnh Viễn Hầu* chết trận sa trường. Sau đó *Ninh* phu nhân bỏ rơi *Ninh Tuyết Mạch* tuổi vẫn còn nhỏ mà tuần tình cùng vi phu, *Tĩnh Viễn Hầu* phủ một sớm tàn lụi.

Những người bà con thân thích xa của *Tĩnh Viễn hầu* khi để *Ninh Tuyết Mạch* tuổi còn nhỏ, trong tối ngoài sáng sôi nổi tới cướp đoạt gia sản của *Tĩnh Viễn Hầu* phủ, không quá mấy năm sau, *Tĩnh Viễn Hầu* phủ đã trở nên nghèo như một cái thùng rỗng.

Cây đổ bầy khi tan(*), những người hầu thị nữ trong Tĩnh Viễn Hầu phủ cũng lần trốn tìm đường khác mưu sinh. Đến thời điểm Ninh Tuyết Mạch 12 tuổi, trong Tĩnh Viễn Hầu phủ to lớn chỉ còn lại một vị lão bộc trung thành, chủ tớ hai người sống nương tựa lẫn nhau, bữa đói bữa no, nếm hết ảm lạnh, nhận hết xem thường.....

(*) 树倒猕猴散 *Cây đổ bầy khi tan: ý chỉ cây đổ rồi, khi ở trên cây liền chạy đi hết. (When the tree topples the monkeys scatter)*

Mà vị hôn phu kia của nàng là Lục Vương gia đối với cục hôn sự này cũng hiện lên bất mãn, tự nhiên muốn thoát khỏi cửa hôn sự này, nhưng trong người lại ngại với hoàng mệnh, không dám táo bạo trắng trợn thoái lui. Vì thế liền nghĩ ra các loại biện pháp, gây đủ mọi khó khăn cho nàng, mục đích là muốn bức nàng chính mình mở miệng đưa ra lời từ hôn.

Lại không nghĩ rằng Ninh Tuyết Mạch đối với vị Lục Vương gia này *đã thâm sâu (already had deep feelings)*, đem hẳn xem như *ánh sáng duy nhất trong đời (the only light in her life)*. Cho dù chịu bất kỳ khuất nhục gì cũng không chịu mở miệng nói gì liên quan đến hôn ước.

Thậm chí ở năm trước, Lục Vương gia rốt cuộc tìm được một thiếu sót đối với nàng, liền tỏ vẻ rằng khi cưới nàng về cũng chỉ có thể làm một trắc phi, nàng cũng cần răng đáp ứng xuống. Toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ bởi ở bên người Lục Vương gia.....

Nàng không nghĩ tới chính là, một phen si tình này của nàng chẳng những không có đã động được vị Lục Vương gia này, ngược lại làm hắn càng thêm phản cảm, càng thêm muốn hoàn toàn thoát khỏi nàng. Nàng chỉ có thể nếm mùi thất vọng.

Ninh Tuyết Mạch sống khiêm tốn thận trọng, mọi chuyện nàng làm đều rất cẩn thận, nhưng đại họa vẫn luôn tìm tới nàng.

Đêm qua nàng đang ở trong phủ của mình thì bất ngờ bị người đánh ngất. Khi tỉnh lại lại phát hiện có rất nhiều người phá cửa mà vào, mà quần áo của mình không chỉnh tề đang cùng một nam tử xa lạ nằm trên giường mình.....

Chân chính bắt gian trên giường!

Hoàng tử phi tương lai làm ra loại sự tình đáng dè pha này, tự nhiên khiến cho toàn thành oanh động.

Cái niên đại này đối với nữ nhân cực kỳ khắc nghiệt. Nữ tử có hành vi vô độ thường thường bị các loại hình xử tử: dìm chết trong lồng heo, thiêu chết, treo cổ.....

Cứ như vậy, Ninh Tuyết Mạch đừng nói là làm trắc phi của Lục Vương gia, chỉ sợ muốn sống sót cũng là rất khó.

Nàng tự nhiên kêu oan các loại, nhưng nhân chứng vật chứng đều có, ai nghe nàng?

Nàng không được phân trần, trực tiếp bị cho vào bên trong cái lồng sắt này, được nâng đến trên quảng trường này, phơi cả ngày dưới ánh nắng chói chang, chịu sự nhục mạ của người vây xem.

Ninh Tuyết Mạch vốn dĩ thân thể đã nhu nhược, bị dày vò liên tiếp như vậy làm nàng rớt nửa cái mạng. Rốt cuộc cuối cùng nàng chịu không nổi loại khuất nhục này phần hận mà đâm lồng sắt tự sát.....

Đây là ký ức của nguyên chủ, còn Ninh Tuyết Mạch đến từ hiện đại, nàng là thức tỉnh từ trong cơ thể này.

Bàn tay của Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng xoa chính gương mặt của mình, nàng biết mình sở dĩ có được đoạn ký ức này là bởi vì nguyên chủ của khối thể xác này có một oán niệm quá lớn, tiểu cô nương kia chết không nhắm mắt!

"Tiểu cô nương, an giấc ngàn thu đi! Thể xác của ngươi nếu như ta đã tiếp thu, vậy thù của ngươi ta sẽ thay ngươi báo! Ta sẽ làm người hại ngươi phải trả giá đại giới!"

Trong con ngươi của nàng hiện lên một mặt lãnh quang.

"Lục Vương gia tới!"

Trong đám người không biết là ai hô lên một tiếng. Người xúm lại như thủy triều hướng hai bên tản ra. Nhường ra một lối đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đánh lừa vương gia

Có 36 hộ vệ tinh khôn mở đường đứng ra hai bên. Có 4 thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, người trước người sau, giữ màn trướng. Phía dưới màn trướng đứng một nam tử cầm y hoa phục, tuấn mỹ vô cùng, lại lộ ra uy nghiêm cao cao tại thượng của hoàng gia.

Vị này đúng là quốc quân Lục hoàng tử của Trường Không Quốc -- *Quý Vân Hạo*(季云昊).

Hắn chậm rãi tiến lên, cách lồng sắt ba trượng thì dừng lại, nhàn nhạt liếc mắt quét qua Ninh Tuyết Mạch một cái, đáy mắt không che dấu sự chán ghét: "Ninh Tuyết Mạch, ngươi đến bây giờ còn có gì để nói?"

Ninh Tuyết Mạch ngẩng đầu, một đôi con ngươi đen đến mức tận cùng nghênh đón ánh mắt Quý Vân Hạo, khoe môi bỗng nhiên chậm rãi gọi lên một mặt cười: "Lục Vương gia, ngươi hy vọng ta nói như thế nào?" Bởi vì bị phơi nắng một ngày, giọng nói của nàng có chút khàn khàn, nhưng nghe ra vẫn rất ôn nhu, vẫn kỳ dị dễ nghe.

Quý Vân Hạo chau mày, bị nàng hỏi một câu này ghen một ghen.

Cái tiện nha đầu này kể từ sau khi bị bắt đến bây giờ, vẫn luôn khóc lóc kêu oan, liều mạng kêu oan uống, đến khản cả giọng, đôi mắt sưng lên, nhưng không ai chịu tin lời nàng nói.

Vẫn luôn gào khóc từ sáng sớm đến khi thái dương xuống núi mới ngừng một chút, rồi lại tuyệt vọng đâm vào lồng sắt. Hắn cho rằng nàng đã đâm chết, cho nên tới xem một cái. Hắn muốn ở trước mặt người khác thì ân, phân phó người ban cho nàng một cái quan tài, tạo cho hắn mỹ danh hiền lương Vương gia, không nghĩ tới nàng cứ nhiên không đâm chết..... Làm hắn ở trong lòng có chút bối rối.

Hắn cho rằng sẽ nhìn đến một Ninh Tuyết Mạch đầu bù tóc rối, dơ bẩn bất kham, tử khí trầm trầm. Không nghĩ rằng nàng cứ nhiên chính mình chải vuốt tóc, bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, không giống như là ở trong lồng sắt, mà như là đang yên lặng thanh nhã trong một quán trà, còn có thể cười ra tới!

Rõ ràng sắc mặt tái nhợt như quỷ, nhưng dưới nụ cười cứ nhiên có một loại ánh sáng rọi xuống, làm người trước mắt mạc danh sáng ngời --

Hắn chưa bao giờ biết nàng tươi cười sẽ đẹp như thế, đồng tử thuần khiết như trẻ nhỏ, nhưng khoe môi lại bao hàm một tia tà khí.

Quý Vân Hạo trong lòng hơi nhảy dựng! Nhưng ngay sau đó lại nhủ nhủ mày, thanh âm càng thêm cao: "Không phải bốn vương hy vọng ngươi nói như thế nào, bốn vương chỉ muốn nghe lời nói thật! Ngươi cũng biết tội của mình?"

Ninh Tuyết Mạch đôi tay dứt khoát ôm đầu gối, chống cằm, trả lời thực nhanh nhẹn: "Tuyết Mạch biết tội!"

Nàng cứ nhiên không kêu oan? Nhận tội?!

Quý Vân Hạo thanh âm chậm rãi: "Biết tội là tốt, đối với sự trừng phạt của ngươi -- "

Hắn nói còn chưa nói xong, liền bị Ninh Tuyết Mạch đánh gãy: "Tuyết Mạch biết tội lại không phải tội trong miệng của Vương gia, mà là tội khác!"

Còn có tội khác?! Quý Vân Hạo trong lòng mừng thầm, tội lỗi của nàng càng nhiều, hắn xử trí nàng liền càng là điều đương nhiên --

"Ngươi còn có tội gì?"

Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt, khe khẽ thở dài: "Tội của Tuyết Mạch là... không nên sau khi gia thế sa sút còn nắm giữ hôn ước này không bỏ, một lòng đem Lục Vương gia ngài trở thành chỗ dựa duy nhất để dựa vào. Lúc này mới chộc đến Lục Vương gia không thể không dùng ra một ít chiêu bài nhằm tổn hại một đứa bé mồ côi như Tuyết Mạch. Chuyện này nếu nói ra ngoài, chỉ sợ sẽ có tổn hại tới hiền danh của Lục Vương gia, Tuyết Mạch hiện tại giấu lại thật đúng là nghiệp chướng nặng nề....."

Nàng nói chuyện vừa nhanh vừa vội, giống như khoai tây nóng, cố tình mỗi một chữ đều dị thường rõ ràng, cơ hồ làm tất cả mọi người đều nghe thật rõ ràng.

Chờ thị vệ của Quý Vân Hạo phản ứng tới, bay vọt lại đây muốn bịt miệng Ninh Tuyết Mạch, nàng đã nói xong một phen lời nói.

Hơn nữa, nàng vừa rồi rõ ràng là ngồi, khi những tên thị vệ đó ra chiêu muốn điểm á huyết của nàng, cứ nhiên bị thân mình nàng nhoáng lên né tránh.

Bọn thị vệ sững sững sững, lại khi nhìn đến Ninh Tuyết Mạch, nàng nguyên lai vẫn là ngồi ở chỗ cũ, phảng phất căn bản là không hề nhúc nhích.

Những cái công kích chỉ phong đó nàng rốt cuộc là tránh thoát như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Có tài hùng biện

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, nhất thời có chút không rõ.

"Lục Vương gia đây là chột dạ muốn bịt miệng Tuyết Mạch sao? Điều này là không thể nói ra?" Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội.

Sắc mặt Quý Vân Hạo trở nên khó coi!

Hắn phất tay ngăn cản thị vệ muốn ra tay, hiện tại nếu bịt miệng nha đầu này, có vẻ nhìn ra là hắn đang chột dạ!

"Ninh Tuyết Mạch, chính hành vi của ngươi không có chừng mực cùng nam nhân khác trong khi vẫn còn hôn ước, còn muốn ngấm máu phun người oan uổng bốn vương?!" Thanh âm của hắn lạnh xuống, như gió lạnh chột nôi.

Ngón tay Ninh Tuyết Mạch vòng quanh đầu tóc của mình, nghiêng đầu liếc mắt đánh giá Quý Vân Hạo một cái: "Lục Vương gia không tin tưởng với chính mình như vậy sao?"

Những lời này không khỏi có chút không đầu không đuôi, Quý Vân Hạo nghe không hiểu: "Cái gì? Cái này cùng tin tưởng của bốn vương có quan hệ gì?"

Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt: "Không rõ sao? Tuyết Mạch là vị hôn thê của Lục Vương gia, Lục Vương gia có quyền thế, diện mạo..... Ân, cũng rất đáng chú ý. Ít nhất có thể ném cái lưu manh Lý Tam Lang gì đó kia qua tám con phố. Ngay như Tuyết Mạch là đồ ngốc cũng minh bạch nên chọn ai. Vì sao sẽ cùng hôn trưởng vương bát đần kia tư thông, để Lục Vương gia tới bắt tận tay? Đầu của Tuyết Mạch vẫn chưa ngập nước! Trừ phi có người đã sớm bắt nắn với cộc hôn sự này, cố ý tới hãm hại đến thanh danh trong sạch của Tuyết Mạch....." Vô luận cái độc kế này là ai thiết kế, chung quy không thoát khỏi quan hệ với Lục Vương gia. Hơn nữa hắn cũng rất vui mừng khi thấy kết quả này, vậy đừng trách nàng lúc này dứt khoát đem "chậu phân" này đổ trên đầu hắn!

Nàng nói chuyện trật tự rõ ràng, *nói có sách mách có chứng*(*), đám người vây xem có hơn phân nửa người là tin vào suy đoán này của nàng --

(*) **有理有据/言必有据** - *Nói có sách mách có chứng: Nói có căn cứ, có cơ sở chắc chắn, đảm bảo là đúng (reasonable and coherent; have reason have evidence)*

Ánh mắt nhìn về phía Quý Vân Hạo có chút vi diệu. Trong đám người có thanh âm ong ong, tuy rằng không có người dám lớn tiếng thảo luận, nhưng đôi mắt như hình viên đạn bay loạn, mọi người sôi nổi dùng ánh mắt giao lưu.....

Quý Vân Hạo sắc mặt xanh mét: "Ninh Tuyết Mạch, ngươi chết đến nơi rồi còn muốn ở chỗ này nói hươu nói vượn! Ngươi xứng để bốn vương sử dụng thủ đoạn gì sao?!"

Ninh Tuyết Mạch rất phối hợp gật đầu: "Không xứng, không xứng, nguyên lai ở trong cảm nhận của Vương gia, Tuyết Mạch ngay cả tình cảm làm Vương gia tính kế đều không có. Vậy càng thêm không xứng làm trắc phi của Vương gia. Vương gia đối với cái hôn ước này nhất định là căm thù đến tận xương tủy, hận không thể làm Tuyết Mạch biến mất trên thế giới này..... Là Tuyết Mạch không biết đại thể, cho rằng mình vẫn là tiểu thư Tĩnh Viễn Hầu phủ, cho rằng Vương gia sẽ vẫn đối tốt với ta như khi cha ta còn trên đời, quên mất thân phận chính mình chỉ là một bé gái mồ côi vô quyền vô thế, lúc này mới đi tới kết cục này. Vô luận bị người như khi dễ thế nào cũng sẽ không ai vì Tuyết Mạch xuất đầu..... Cha ta cả đời vì Trường Không Quốc, hắn giữ được Trường Không Quốc một thành bá tánh bình an, nhưng hắn vừa chết, lại không người có thể bảo vệ bé gái mồ côi duy nhất của hắn bình an....." Nói đến về sau thanh âm của nàng càng chuyển qua nghẹn ngào.

Bình thường bá tánh tuy rằng đại bộ phận có tâm lý thù oán người giàu, nhưng trong tiềm thức cũng có yếu mềm động lòng trắc ẩn. Giờ phút này thấy Ninh Tuyết Mạch lê loi ngồi trong lồng sắt, hơi rừ đầu, một đôi mắt to có nước mắt đang lăn qua lăn lại, bộ dáng kia hết sức đáng thương.

Tĩnh Viễn Hầu đã từng là thần hộ mệnh của Trường Không Quốc, bá tánh đối với hắn vẫn là cực kỳ tôn trọng. Hiện tại nghe được một phen lời nói này của Ninh Tuyết Mạch, mỗi người không khỏi đều nổi lên lòng trắc ẩn. Từng người từng người, bọn họ cảm thấy hoàng gia *qua cầu rút ván*(*) như vậy, tính kế khi dễ một bé gái mồ côi như vậy, thật sự là có thất đức. Người dân lại đem ánh mắt khiển trách quay đầu hướng về Quý Vân Hạo.....

(*) **过河拆桥** - *Qua cầu rút ván: có ý ám chỉ những người vô ơn, bội nghĩa. (Throw over those who helped one; throw away the staff after passing the bridge; destroy/burn the bridge after crossing it...)*

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Toả sáng

Quý Vân Hạo không nghĩ tới "luôn luôn vụng về" Ninh Tuyết Mạch lại có thể hùng biện được như thế, những câu đều có ý chỉ, làm người không thể tìm ra được nhược điểm

Phải chăng nha đầu này đã được trao đổi với người nào khác?

Hay là vẫn luôn che dấu bản tính?

Hay là bị buộc phơi nóng nên bạo phát?

Cho dù là vì duyên cớ gì, sự tình nếu phát triển tới mức này rồi, hán cũng không thể để nàng sống sót!

Khuôn mặt tuần tú của hán trầm xuống: "Ninh Tuyết Mạch, ngươi đừng có mê hoặc nhân tâm! Ngươi cũng đừng cố tranh thủ sự đồng tình thương hại của mọi người. Ngươi là bị người khác tính kế cũng tốt, hay là chính ngươi tự nguyện cũng tốt. Ngươi cùng Tam Lang kia bị người bắt gian ngay trên giường chính là sự thật! Trinh tiết của ngươi đã mất, làm bẩn tôn nghiêm của hoàng gia. Nếu ngươi cảm thấy hổ thẹn, nên chấp nhận cái chết của ngươi. Như vậy mới không mất đi thể diện là tiểu thư khuê các. Cũng không phải tham sống sợ chết....."

Trường Không Quốc này cùng Trung Quốc cổ đại thật không sai biệt lắm, yêu cầu khắc nghiệt đối với nữ tử, nữ tử cho dù là vì duyên cớ gì mà thất tiết đều là *vạn ác không tha*, chỉ có lấy cái chết tạ tội mới có thể rửa sạch một thân khuất nhục...

Ninh Tuyết Mạch âm thầm đảo tròng mắt một chút, *xã hội cũ vạn ác!*

Chết tiết con mẹ nhà ngươi! Bằng vào cái tra nam nhà ngươi cũng xứng để lão tử thủ tiết?! Nằm mơ đi thôi!

Nàng chậm rãi ngừng đầu: "Vương gia, nếu ta không có thất tiết thì sao?"

Nàng kiếp trước là đặc công, chẳng những thân thủ tốt, độc thuật, y thuật càng là nhất tuyệt.

Khi nàng mới tỉnh lại liền cảm ứng một chút trên người. Nàng cũng không có bị tên Lý Tam Lang gì đó làm bản, nàng vẫn là xử nữ!

Quý Vân Hạo cười lớn: "Đã bị người bắt gian trên giường, sao có thể không bị thất tiết?! Ngươi đừng có *xuân thu đại mộng*(*)!"

(*)*春秋大梦*: *Xuân thu đại mộng*: là một câu thành ngữ Trung Quốc. Ý nói về những suy nghĩ không thực tế. Câu thành ngữ bắt nguồn từ thời Xuân thu – Chiến quốc, nước Tần xác định mục tiêu muốn tiêu diệt sáu nước thống nhất thiên hạ, là một giấc mộng xưng vương không thực tế, hão huyền. (Grand Dreams of Spring and Autumn/unrealistic ideas)

Ninh Tuyết Mạch kỳ thật cũng có chút buồn bực, căn cứ vào ký ức của nguyên chủ, lưu manh Lý Tam Lang kia là một hạt giống nổi danh phong lưu, mỗi ngày xuất nhập xóm cô đầu. Nguyên chủ này lúc ấy đã bị mê choáng, Lý Tam Lang kia có mỹ nhân ở bên, không có khả năng không động tâm.....

Trong đó có ám muội gì nàng không nghĩ quản, nhưng nàng hiện tại thật sự là xử nữ chắc như đinh đóng cột!

Khối thân thể này quá yếu, kiếp trước nàng có thể dùng mười thành công lực bây giờ một thành công lực cũng không dùng được, độc thuật là niềm tự hào của nàng cũng vô pháp sử dụng.

Bằng không nàng một phen độc phấn rắc ra, là có thể hạ độc được một mảng lớn, làm người thế giới này ném thừa hậu quả *Ngàn Mặt Độc Y* (Thousand Faces Poison Doctor) khi trêu chọc đến nàng!

Hiện tại sao? Muốn công lực không có, muốn độc không có, nàng cũng chỉ có thể bày ra vẻ đáng thương cùng gặp *quỷ tra*(ngụ ý quỷ không ra gì) Vương gia này mà thôi, trước tiên cần phải thoát ra bảo toàn được tính mạng rồi nói sau!

"Tuy rằng không có khả năng, nhưng Tuyết Mạch xác thật không có thất tiết, Tuyết Mạch nguyện ý tiếp nhận bất luận cái gì có thể kiểm nghiệm!" Thế giới này hán là cũng có cái ma ma tuổi già gì đó kiểm tra nữ tử còn hay không là xử nữ chứ?

Quý Vân Hạo khỏe mỗi gọi lên một mặt lạnh lùng chế nhạo: "Tốt, đây chính là ngươi nói! Vậy ngươi liền tiếp nhận *Nghiệm Trinh Thú* (验贞兽: Chastity Testing Beast) khảo nghiệm đi!" Hường thị vệ bên người khoát tay, thị vệ gật đầu lĩnh mệnh mà đi.

Nghiệm Trinh Thú? Là cái quái gì vậy?

Ninh Tuyết Mạch tìm tòi trong ký ức của nguyên chủ, nguyên chủ bởi vì suốt ngày ở nhà, là cái tiểu nữ tử đơn giản thuần khiết, hán là cũng không biết Nghiệm Trinh Thú này là thứ gì.

Người vây xem lại có chút sôi nổi hán lên, có chụm đầu ghé tai, có hưng phấn như xem tuồng. Cũng có đem ánh mắt thương hại hướng về phía Ninh Tuyết Mạch.....

Có một vị đại thẩm dứt khoát mở miệng khuyên Ninh Tuyết Mạch: "Tiểu cô nương, ngươi không thể thông qua Nghiệm Trinh Thú. Chi bằng ngoan ngoan nhận tội, cầu một cái chết thống khoái. Một khi Nghiệm Trinh Thú kia tiến đến, ngươi liền phải chịu tội. Chẳng những không thoát khỏi cái chết, còn phải chịu rất nhiều khổ sở vạn vật....."

"Đúng vậy, đúng vậy, trên đời này còn chưa có người nào có thể thông qua Nghiệm Trinh Thú kiểm nghiệm, đều chết cực thảm, tiểu cô nương ngươi đừng tự tìm không thoải mái --" lại có thêm một người khuyên ngăn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Tham kiến, đế tôn đại nhân

Không ít người cũng sôi nổi gia nhập trận doanh khuyển giải.

Những lời vừa rồi Ninh Tuyết Mạch nói đã gọi lên lòng trắc ẩn của không ít người. Hiện tại, bọn họ cảm thấy bé gái mồ côi phủ Hầu gia này cùng bọn họ không có gì khác nhau. Cũng là bị giai cấp có quyền ức hiếp người đáng thương, thậm chí còn không bằng bọn họ.....

Cái này làm cho tâm của bọn họ có cùng chung kẻ địch, bất tri bất giác đem Ninh Tuyết Mạch cũng quy về trận doanh của bọn họ.

Sắc mặt Quý Vân Hạo rất không tốt.

Lần này Ninh Tuyết Mạch cho dù là có tội hay không có tội, sự tình hấn hãm hại và kết tội nữ tử ốm yếu đơn độc đã được định hình trong lòng bá tánh.....

Cái nha đầu hỗn trướng này nhất định phải chết! Trong mắt hấn hiện lên một mặt âm ngoan.

Đột nhiên, ở trên đường phía bên trái quảng trường, có chút rối loạn, đám đông bắt đầu một trận dao động.

"Đế Tôn! Đế Tôn tới!"

"A, a, thật là Đế Tôn đã tới....."

"Đế Tôn là đi ngang qua đây?"

"Không nghĩ tới hôm nay còn có phúc khí này, có thể nhìn thấy xa giá của Đế Tôn....."

"Đừng nói nữa, mau quỳ, mau quỳ!"

Đầu tiên trong đám người là một trận nghị luận nho nhỏ, trong chớp mắt sau đó mọi người đều quỳ xuống hướng mặt trên đường dài, ngay cả sắc mặt của Quý Vân Hạo cũng biến đổi, lệnh cho bọn thị vệ không tiếng động quỳ xuống.

Quảng trường vừa rồi còn có chút hỗn loạn thoáng chốc an tĩnh lại. Trên mặt đất rớt một cây ngân châm cũng có thể nghe thấy.

Trên đường cái rộng mở và sạch sẽ bên cạnh quảng trường, người đi đường ăn mặc khác nhau ở bên đường quỳ đầy đất, mỗi người đều nín thở liềm thanh, không dám để một tiếng động lan ra trong không khí.

Mà ở trên một đầu phố khác, một đội nhân mã uốn lượn đi tới.

Đứng trước đoàn diễu hành là 16 nam nữ đồng tử mặc áo bào màu tím rải hoa mở đường. Theo sát mặt sau chính là 18 thiếu niên ăn mặc quần áo kỳ lạ *phi tăng phi đạo (không phải quần áo của thầy tu)*, cũng không phải quần áo thông thường, màu tương đồng với màu tím trong nhóm trước. Tóc rối trên vai nhưng không hề bị loạn. Trong tay vung nhẹ phát trần, trong phát trần có mùi hương lạnh âm thầm tràn ra, tràn ngập toàn bộ không khí của khu phố. Hương khí cực đậm, cực nhẹ, lại phảng phất có thể thấm nhập bên trong tâm hồn con người.

Phía sau nữa còn lại là 16 thiếu nữ trẻ trung. Những thiếu nữ này một thân váy áo màu tím đậm như mây, trên vai đều cuốn dây sa tím thật dài. Lụa mỏng này dài như nước chảy, quấn vào nhau như đóa hoa, nâng lên *đại kiệu (kiệu lớn)* sắc thiên lam trên đỉnh đầu.

Đại kiệu cùng cổ kiệu bình thường khác nhau rất rõ ràng, là quy cách kiệu tám người nâng, thân kiệu cũng không biết là làm từ vật liệu gì, toàn thân màu xanh da trời, giống như màu xanh thuần tịnh trên trời.

Hoàng hôn như máu, chiếu xuống những tia sáng cuối cùng của ngày, nhưng không lưu lại chút sắc thái nào, phảng phất ánh mặt trời đều bị màu lam kia cắn nuốt hầu như không còn.

Trên đỉnh kiệu có một vật được dựng thẳng đứng lên như dây anten, thứ này cũng là thuần lam, lại ần ần tản ra ánh sáng nhàn nhạt. Nhất là mặt trên được khảm một viên đá quý đỏ thắm, tươi sáng trong sáng, tinh quang lập lòe, giống như một vòng thái dương nhỏ, cực kỳ hấp dẫn trông mắt mọi người.

Trên mặt những thiếu nữ đều được che lụa mỏng, như sương mờ che khuất mẫu đơn.

Đẹp dễ quý phái, thần bí, cao lãnh --

Hết thấy những từ ngữ có thể hình dung dùng để miêu tả đội người này tựa hồ đều không quá.

Màn che đại kiệu rủ xuống kín kẽ, người trong kiệu ngay cả một góc áo bào cũng không lộ ra ngoài.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, đây là vị thần cường đại nhất đại lục này -- xe kiệu của Đế Tôn.

Nơi Đế Tôn đi qua, vạn chúng cúi đầu, ngay cả hoàng đế cũng không thể có ngoại lệ.

Vô luận là đồng tử mở đường, thiếu niên tán hương, hay là thiếu nữ nâng kiệu, một đám đều có bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng. Lúc đi lại ở trên đường cái, những đôi mắt tuyết trắng, một hạt bụi nhỏ cũng không dậy nổi, phảng phất như nhẹ nhàng thổi qua.

Vạn đế tôn sư, tên gọi tắt là Đế Tôn, là thần thoại của đại lục này. Nghe đồn trong dân gian niệm lực của hắn đã tu luyện đến đỉnh đoạn, là thần tiên bất lão bất tử. Các hoàng đế ở các nước trên thế giới này đều đem tôn sùng hắn là thần linh, không dám có chút khinh nhờn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Lá gan siêu lớn

Đệ tử môn Hầu của hắn trên vạn người, mỗi người đều là niệm lực kỳ tài số một. Kỳ tài của mỗi quốc gia trên đại lục này cơ hồ đều xuất thân từ môn hạ của hắn. Hơn nữa, đó chỉ là những đệ tử ngoại môn tạm thời.

Đệ tử nội môn rất nguyên tắc tuân thủ mệnh lệnh sư phụ, không hỏi thế sự, không tham dự bất luận chính sự gì của các quốc gia, vượt ra ngoài Tam Giới.

Phụ thân Ninh Tuyết Mạch, Ninh Lạc Phong, chính là đại đệ tử đồ tôn của Đế Tôn. Bởi vì có nhiều vương bản, không thể chính thức bá nhập môn hạ của Đế Tôn, chỉ làm đệ tử ngoại môn, học một chút ngoại môn công phu. Chính vì như vậy, đã trở thành một võ thần vạn người khó chống, kiến công lập nghiệp, trở thành một thế hệ danh tướng.

Trên biển có tiên sơn, chỉ có những đám mây mệnh mông mới có thể nhìn thấy.

Nghe đồn rằng vị Đế Tôn này sống ở một ngọn núi vong ưu trên biển. Ngày thường sẽ không dễ dàng xuống núi. Mỗi lần xuống núi đều sẽ là điều hành dạng này. Hành tung của hắn cực kỳ xuất quỷ nhập thần. Bất luận đến một quốc gia nào đều sẽ không thông tri trước cho quốc quân. Hắn thường sẽ đột nhiên xuất hiện ở trên đường của một quốc gia nào đó, phảng phất như là từ lòng đất đi ra.

Lúc này đây cũng là như thế, một đội nhân mã xe kiệu bỗng nhiên ở trên đường cái xuất hiện ra tới, khiến cho oanh động thật lớn.

Đế Tôn thường thức sự yên tĩnh, cổ kiệu của hắn ngay cả khi hành tẩu, mọi người đi trên đường cái, bốn phía đều luôn bảo trì an tĩnh tuyệt đối.

Bá tánh trên đại lục tựa hồ đều biết Đế Tôn cổ quái, cho nên bọn họ thấy xe kiệu Đế Tôn liền không tiếng động quỳ xuống ở hai bên, một tia thanh âm cũng không dám phát ra.

Bái tạ nguyên chủ đã ban tặng ký ức, Ninh Tuyết Mạch cũng biết đến vị Đế Tôn này. Nàng ở trong lòng sắt nhìn thấy đám người chung quanh quỳ đầy đất. Ngay khi bọn họ quỳ xuống, đôi mắt nàng chợt lóe, bỗng nhiên gào lên nói: "Oan uổng a! Tuyết rơi vào tháng sáu vì sự oan uổng của *Đậu Nga*(*) a!" Nàng dùng một giọng điệu như hát hô lên để than thở oán trách, trong giọng nói khàn khàn đầy bi thương lại lộ ra bi kịch của thiếu nữ thanh mảnh mà thuần khiết.

(*) 窦娥: *Đậu Nga: Đậu Nga là nhân vật trong vở kịch "Nỗi oan của nàng Đậu Nga" do Quan Hán Khanh sáng tác.*

Trong khi không có âm thanh nào có thể nghe đến, một giọng nói này của nàng rất có hiệu quả chấn động, làm mọi người đều run lập cập!

Nha đầu này điên rồi! Cứ nhiên dám lớn tiếng kêu oan nơi Đế Tôn đi qua! Phát ra tạp âm lớn như vậy! Đây là không muốn sống nữa hay sao?!

Trên đại lục này ai mà không biết, Đế Tôn dù trên đường hành tẩu, cũng chưa bao giờ can thiệp hay hỏi han đến thế sự của nhân gian. Đừng nói là một tiểu cô nương bị oan uổng, cho dù có một vạn người quỳ gối trước kiệu của hắn gào khóc kêu oan, lão nhân gia hắn cũng là thờ ơ, cổ kiệu sẽ không đình chỉ dừng lại, làm không tốt còn sẽ bị hạch tội bởi vì tạo ra tạp âm.....

Trên sống lưng của Lục vương gia toát ra một tầng mồ hôi lạnh!

Quy củ của Đế Tôn, khi hắn đi qua nơi nào đó, nếu có người đột nhiên phát ra tạp âm, lúc ấy quan viên ở đây sẽ bị trị tội, nhẹ thì quốc quân cũng bị mất chức, nặng thì có nguy cơ mất mạng!

Vị trí chức quan cao nhất ở nơi này, một khi Đế Tôn giáng tội, hắn chính là người đứng mũi chịu sào!

May mắn hắn đứng không quá xa lòng sắt. Hắn giơ tay lên, một đạo chỉ phong hướng Ninh Tuyết Mạch đi qua, đồng thời khẽ quát một tiếng: "Không muốn chết liền câm miệng lại!"

Ở Trường Không Quốc công phu của hần cũng coi là cao thủ, bình thường mấy chục người cũng không tới gần hần được. Thậm chí vũ phu buu hần muốn ra tay với hần, cũng rất khó ra tay, vì hần rất hiếm khi thất bại khi loại bỏ đối phương. Huống chi đối phương chỉ là một vị phế vật nổi danh?

Lục vương gia vốn dĩ nắm chắc với kỹ năng chỉ lực này của hần, cho rằng trong nháy mắt có thể điểm trúng á huyết của nàng. Tuy nhiên, hần không nghĩ rằng thân mình Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên nghiêng về phía trước một cái, không biết xui xẻo thế nào lại tránh thoát một chiêu này của hần. Lục vương gia không khỏi ngẩn ngơ!

Ninh Tuyết Mạch đã nắm lấy lồng sắt thô to kia hô lớn: "Đế Tôn, hậu duệ đồ tôn của lão nhân gia ngài đang bị người oan uống đầu! Tiểu nữ tử nếu bị oan uống mà chết, kia chính là *bạch bạch bạch* đánh vào mặt lão nhân gia ngài a....."

-o-Giải Thích-o-

[1] Đậu Nga (窦娥): Đậu Nga là nhân vật trong vở kịch "Nỗi oan của nàng Đậu Nga" do Quan Hán Khanh sáng tác.

Vở Tạp Kịch "Nỗi oan của nàng Đậu Nga" kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé.

Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục.

Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiếu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình.

Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn "Trời" và "Đất" đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: "Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!"

Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền.

Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền. (Sưu tầm)

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đắc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đế tôn thực ngạo kiều(*)

(*) Ngạo kiều: 傲娇: ý là kiều ngạo bên ngoài, đáng yêu bên trong. (ngạo trong ngạo mạn, kiều: mềm nại đáng yêu)

Nàng này một phen lời nói giống như bóng ngô, *bùm bùm bùm* một hơi hô lên tới. Mọi người trên đường cái cả kinh, mặt như màu đất.

Trên đời này, chưa từng có người nào dám kêu gọi như vậy đối với Đế Tôn. Tiểu cô nương này thật là nuốt mặt lão hổ!

Trong thâm tâm, Quý Vân Hạo quả thực muốn đem Ninh Tuyết Mạch đang sống sờ sờ bóp chết!

Hần đang muốn lần nữa ra tay phong bế cái miệng không biết trời cao đất rộng kia của nàng. Cổ kiệu của Đế Tôn vẫn luôn bay bay đi trước bỗng nhiên dừng lại!

Toàn bộ bá tánh cũng cơ hồ đi theo cổ kiệu Đế Tôn đều đồng loạt chết tâm, không tự chủ được nín thở một hơi.

Mọi người cúi đầu càng thấp, trong khi Ninh Tuyết Mạch ghé người tựa vào lồng sắt, nhìn giống như hạc trong bầy gà.

Ninh Tuyết Mạch kỳ thật cũng muốn khoát đi ra ngoài.

Cái này làm Quý Vân Hạo nổi lên sát khí, nàng liền tính cho dù may mắn thông qua kiểm nghiệm Nghiệm Trình Thủ gì đó, Quý Vân Hạo cũng có rất nhiều biện pháp để xử tử nàng..

Ở nơi sức mạnh hoàng quyền lớn như bầu trời trên đại lục này, nàng còn chưa có khôi phục công phu và cũng chỉ là một tiểu nữ tử nhỏ xinh, không có lực lượng cùng cái hoàng tử này đâu...

Trúng chọi đá sao! Cho nên nàng muốn nhân cơ hội này tranh thủ một con đường sống, đi bước cò nguy hiểm, trong chết cầu sống!

Nàng mở to hai mắt nhìn chăm chăm đỉnh cổ kiệu nơi xa kia như ánh mặt trời trên bầu trời xanh thẳm, hoảng hốt cảm thấy hình như có một đôi đôi mắt

lạnh lẽo nhàn nhạt dừng ở trên người nàng, làm trong lòng nàng phát lạnh!

Nếu như cổ kiệu Đê Tôn dừng lại, cho dù Quý Vân Hạo có một trăm lá gan cũng không dám lại ra tay đối với Ninh Tuyết Mạch. Hắn quỳ sát ở nơi đó, không dám lại động.

Người trong cổ kiệu không biết đã phân phó gì với thuộc hạ bên cạnh kiệu, một đồng tử tóc trái đào hướng về cổ kiệu khom người lĩnh mệnh. Cùng lúc thân hình trong không trung lưu lại một đạo tàn ảnh nhàn nhạt, cơ hồ là nháy mắt, đã dừng ở giữa quảng trường.

Đồng tử kia nhìn qua chỉ tám chín tuổi, tóc đen như mực buông xuống như tơ lụa. Khuôn mặt nhỏ bé tươi tắn sáng hồng, biểu tình trên mặt lại rất trầm ổn. Khi hắn vừa đứng ở trước lồng sắt, liền liếc liếc Ninh Tuyết Mạch một cái, lại nhìn Quý Vân Hạo một cái: "Công bằng! Đê Tôn chỉ cần hai chữ này, nàng này nếu bị oan uổng, tức khắc thả người! Đồng thời truy tra chủ mưu hãm hại nàng. Nếu nàng này không phải là oan uổng, đã mất trinh, vậy thì đem nàng lăng trì xử tử, cảnh cáo răn đe!"

Quý Vân Hạo đối với đồng tử này không dám có chút chậm trễ, khom người đáp ứng.

Ninh Tuyết Mạch liếc liếc mắt nhìn cổ kiệu đã đi xa trên đường cái, lại nhìn nhìn tiểu đầu đinh mà Đê Tôn phái lại đây không cao hơn nàng, dạ dày có chút đau.

Đê Tôn này cũng quá ngạo kiều, nàng kêu khàn cả giọng như vậy, cũng chỉ phái một tiểu đồng tử như vậy lại đây...

Một hài tử tám chín tuổi làm người giám sát, thật sự đáng tin cậy sao?

Nàng mở miệng: "Vị tiên đồng này, việc này không công bằng!"

Đồng tử kia kinh ngạc nhướng chân mày: "Ngươi nghĩ muốn công bằng như thế nào?"

Ninh Tuyết Mạch sảng khoái đáp: "Tiểu nữ tử bị người oan uổng, bị gán tội lớn như vậy, lại bị giam trong lồng sắt, bị phơi nắng, còn bị người ném trứng thối và lá cải. Có thể nói là bị thiên đại ủy khuất. Nếu thật sự chứng minh tiểu nữ tử đúng là oan uổng, như thế nào có thể chỉ là "tức khắc thả người" đơn giản như vậy? Thế nào cũng phải để Lục vương gia cấp tiểu nữ tử một cái bồi thường mới đúng. Tiểu nữ tử dù sao cũng là tiểu đồ tôn của Đê Tôn, cấp công bằng cho tiểu nữ tử cũng là công bằng cho Đê Tôn....."

Nàng câu câu chữ chữ đều mang biểu ngữ "Đê Tôn". Quý Vân Hạo hận ngứa răng, cổ tình còn không phản bác được.

Đồng tử kia nhìn hắn liếc mắt một cái: "Lục vương gia, ngươi nói như thế nào?"

Quý Vân Hạo khom người: "Nếu ninh cô nương xác thật bị oan uổng không có thất trinh, tiểu vương tình nguyện cho nàng một cái danh phận trắc phi. Chờ nàng đủ tuổi cập kê, kiệu tám người nâng nàng nâng quá môn. Hơn nữa vĩnh viễn không từ bỏ!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nàng muốn từ hôn

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

Được trở thành trắc phi của Vương gia là một vinh sủng lớn nhất. Quý Vân Hạo cảm thấy, hắn bồi thường cái này, Ninh Tuyết Mạch nhất định sẽ *hoan thiên hi địa*(*) đáp ứng.

(*)*Hoan thiên hi địa* (欢天喜地) = Trời đất vui vẻ.

Rốt cuộc trước đó, cái tiểu nha đầu này trăm phương nghìn kế, nhẫn nhục trong im lặng, vẫn luôn muốn tiến qua cửa Lục vương gia hắn...

Lại không ngờ lời hắn vừa mới nói ra, Ninh Tuyết Mạch trong lồng sắt liền *xuy* mà cười: "Bồi thường này quá nhẹ nhàng! Ta không cần!"

Sắc mặt Quý Vân Hạo rất khó coi: "Vậy ngươi nghĩ muốn bồi thường cái gì? Chẳng lẽ còn muốn làm chính phi của bốn vương?!" Nàng cũng thật là được một tác lại muốn tiến một thước!

Ninh Tuyết Mạch nhếch khóe môi: "Vương gia suy nghĩ quá nhiều, Tuyết Mạch không quan tâm vị trí chính phi của ngươi!"

"Vậy ngươi muốn gì?"

"Tuyết Mạch nếu như bị oan uổng, liền thỉnh tiên đồng làm chủ, cho phép Tuyết Mạch từ chối hôn sự cùng Lục vương gia! Trước tiên, là Tuyết Mạch chủ động muốn từ hôn, ta không cần hắn! Sau đó Lục vương gia phải ở trước mặt người khác hô to ba tiếng: Bốn vương bị Tuyết Mạch cô nương từ

hôn!"

Điều kiện này quả thực vượt quá tưởng tượng, mọi người đều mở to hai mắt, nhìn tiểu cô nương trong lồng sắt to gan lớn mật.

Ánh mắt khác nhau, có bội phục, cũng có cảm giác nàng là kẻ điên.....

Đồng tử kia lại cảm giác thú vị: "Lục vương gia, điều kiện này của Ninh cô nương ngươi có thể đáp ứng hay không?"

Quý Vân Hạo hiển nhiên cũng không nghĩ tới điều này, sắc mặt đen như đáy nồi, lại không thể không trả lời: "Tiểu vương có thể đáp ứng."

Ninh Tuyết Mạch còn chưa nói xong: "Tiểu nữ muốn từ hôn thực ra cũng là mong muốn từ đáy lòng của Lục vương gia. Về tình về lý, Lục vương gia đều nên bồi thường một ít cho tiểu nữ. Như vậy đi. Lục vương gia lại đưa tiểu nữ ngàn lượng hoàng kim. Ngàn lượng hoàng kim đổi một cái vị trí trắc phi của Lục vương gia, Lục vương gia kỳ thật vẫn kiếm lời, mua bán này Lục vương gia nhất định sẽ đáp ứng."

Quý Vân Hạo: "....." Tại đây bên trong kinh thành, không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các đều muốn làm trắc phi của hắn, nhưng tiểu nha đầu này không biết sống chết liền đem vị trí này bán một ngàn lượng hoàng kim?!

Trên mặt đồng tử tuy rằng vẫn là nghiêm trang, nhưng trong mắt chỉ sắc thú vị càng lớn: "Ninh cô nương, ngươi cũng biết vị trí trắc phi của Lục vương gia vạn kim khó đổi? Ngươi vì sao không muốn làm trắc của phi Lục vương?"

Ninh Tuyết Mạch ở trong lồng ngồi xuống dứt khoát nói: "Điều này rất khó lý giải sao? Kỳ thật rất đơn giản, Ninh Tuyết Mạch ta không muốn gả cho kẻ bất nhân bất nghĩa, *tra nam (nam nhân không ra gì/không có gì tốt)* âm hiểm. Ta thà rằng lấy một ngàn lượng vàng còn hơn!"

Nếu Quý Vân Hạo không có sự kiềm chế vốn có của hoàng tử, trên mặt hắn giờ phút này cũng không thể có được chút nhịn: "Bất nhân bất nghĩa? Tra nam âm hiểm? Đây là lần đầu tiên bốn vương bị người đánh giá như vậy! Ta có thể hỏi Ninh cô nương rốt cuộc là như thế nào đưa ra được sự đánh giá như thế?!"

Ninh Tuyết Mạch liếc hắn: "Ngươi thật muốn nghe? Ta cảm thấy trước mặt người khác hay là nên lưu lại chút mặt mũi cho ngươi. Cho nên có những điều ta không nên nói."

Lửa giận trong lòng Quý Vân Hạo đã bốc lên cao ba trượng, cắn răng: "Ngươi nghĩ ngươi sẽ không nói ra sao?! Tiểu vương không cần ngươi giữ cái mặt mũi này!"

Ninh Tuyết Mạch thở dài: "Được, đây chính là ngươi nói. Vậy ngươi nghe cho rõ. Cha ta là Tĩnh Viễn Hầu đối với ngươi có ân cứu mạng, nhưng ngươi lại đối đãi với nữ nhi của hắn như thế, đây là bất nhân! Ngươi, một đại nam nhân như vậy nhưng bức bách một tiểu cô nương lẻ loi không nơi nương tựa, đây là bất nghĩa. Ngươi thân là vị hôn phu của ta, nhưng không có năng lực bảo hộ trắc phi của chính mình, tùy ý để người vu oan hãm hại, không phải tra nam thì là cái gì?"

Việc này vô luận có phải có người ở sau lưng phá rối hay không, đều cùng ngươi không thoát được quan hệ. Ngươi biết rõ ta là bị người hãm hại, còn muốn bỏ đá xuống giếng tâm tâm niệm niệm muốn đưa ta vào chỗ chết, ngươi không âm hiểm thì ai âm hiểm đây? Loại người giống như ngươi cho không ta, ta cũng không cần! Tự nhiên là muốn từ hôn!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Nghiệm trình thú

Một phen lời nói này của nàng mạnh mẽ và vang dội. Làm khuôn mặt tuấn tú của Quý Vân Hạo lúc xanh lúc trắng, nghẹn một lát mới thốt ra được một câu: "*Miệng đầy thư hoàng(*)*! Vẫn nên chờ Nghiệm Trình Thú nghiệm qua rồi sau hẵng nói."

(*) *Miệng đầy thư hoàng (nguyên văn: 满口雌黄): ta không rõ lắm ý nghĩa từ "thư hoàng" ở đây, nhưng theo ta hiểu theo nghĩa đen thì nó giống kiểu "miệng đầy c-u-t chìm" ý là lời nói kia không tính/không được ghi nhận)*

Một tiểu nữ hài không nơi nương tựa dám từ hôn người hoàng gia, đây quả thực là một kỳ tích, bốc cháy lên ngọn lửa tin đồn trong tất cả mọi người.

Nguyên bản trên quảng trường này người tới tới lui lui, giờ phút này lại là chỉ thấy người tới, không thấy người lui. Mọi người đều đang muốn chờ xem kết quả.

Trong tiềm thức của bá tánh bình thường, chủ yếu đều hy vọng Ninh Tuyết Mạch có thể thắng, khiến cho bọn họ là người ở tầng lớp thấp nhất có thể phun ra một ngụm ác khí.

Bất quá đa số bọn họ lại không tin Ninh Tuyết Mạch sẽ có kết quả khả quan.

Rốt cuộc nàng là bị người bắt gian trên giường, đối phương lại là một loại phong lưu. Bọn họ không thể nào tin Lý tam lang kia cùng Ninh Tuyết Mạch chỉ đơn thuần là ngủ dưới chân bông, khẳng định đã đem nàng ăn sạch sẽ.

Tiểu cô nương này bất quá là giống như một con thú bị vây nên cố vùng vẫy mà thôi. Cho dù nàng thật sự may mắn giữ gìn được sự trong sạch, cũng chưa chắc có thể thoát được móng vuốt của Nghiệm Trinh Thù. Trong thế giới này, chưa từng có một nữ tử nào có thể chạy trốn khỏi móng vuốt của Nghiệm Trinh Thù....

Cho nên, khả năng Ninh Tuyết Mạch giành được phần thắng là cực kỳ nhỏ bé, có thể nói là không có.

Vô số ánh mắt dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch, trong ánh mắt có thương hại, cũng có đáng tiếc, tiếc nuối.

Thế nhân đều nói tiểu cô nương này là một phé vật, trời sinh tính yếu đuối vụng về. Xem nàng lúc này đây mở miệng, quả thực là lạnh lợi kinh người, tư duy nhanh nhạy, tài ăn nói càng là khó có được. Dem Lục vương gia cũng coi như có tài ăn nói, một câu cũng nói không nên lời!

Còn có, màu da của nàng tuy rằng có chút tái nhợt, có chút thô ráp, nhưng vừa nhìn thấy liền biết đó là do thiếu chất dinh dưỡng quanh năm tạo thành. Chỉ cần hảo hảo điều dưỡng mấy năm, da dẻ nhất định sẽ mềm mại trở lại. Hơn nữa, khuôn mặt nàng rất thanh tú, về sau lớn lên nhất định là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.....

Một đại mỹ nhân trăm năm có một như thế lại phải chết dưới móng vuốt của Nghiệm Trinh Thù lợi hại kia, ngấm lại khiến cho một số người tự bóp cổ tay!

Lục vương gia này cũng thật là, tội gì phải hãm hại một cái tiểu cô nương như vậy? Cười về làm trặc phi không tốt hay sao --

.....

Nghiệm Trinh Thù rốt cuộc được tám gã thị vệ nâng tới.

Cũng là ở trong một cái lồng sắt lớn, không gian so với lồng sắt của Ninh Tuyết Mạch phải lớn hơn gấp ba.

Lồng sắt được phủ lụa hồng rủ xuống tận đất. Ninh Tuyết Mạch cùng Nghiệm Trinh Thù kia nhìn nhau qua hai cái lồng --

Bá tánh bình thường tuy rằng đã sớm nghe nói qua Nghiệm Trinh Thù, nhưng chưa từng tận mắt thật sự gặp qua nó cho tới tận hôm nay.

Nghiệm Trinh Thù là bảo vật của hoàng gia, chỉ có nữ tử hoàng gia quý tộc phạm vào tội thông dâm, dù chết cũng không thừa nhận nên mới dùng đến nó.

Nữ tử Hoàng gia quý tộc trước khi thành hôn bị mất trinh cũng không quá nhiều. Hơn nữa đại đa số sau khi bị phát hiện, đều bị gia tộc bí mật xử tử, căn bản không đến phiên chủ thẩm là Đại Lý Tự. Chính vì như vậy, một số nữ tử mang tâm lý ồm may mắn, liều chết không chịu nhận tội, sau đó bị ném tới trong lồng Nghiệm Trinh Thù, đều bị xé nát.....

Nghiệm Trinh Thù Thể có thân hình giống như một con hổ, toàn thân lông vàng, một khuôn mặt *khô đại cừu thâm (hận thù sâu sắc)*, rất giống như một con chó sừng vật. Trên đầu có hai cái sừng màu xám như gỉ sắt giống như sừng hươu. Bốn cái chân trắng như tuyết giống như lông cừu, nhưng móng chân sắc bén như đao.....

Ninh Tuyết Mạch nhìn Nghiệm Trinh Thù kia, trên trán chảy xuống vô số hắc tuyến.

"Đây là Nghiệm Trinh Thù? Đây rõ ràng chính là quái thai giao phối không thành công sao! So với thú lai giữa sư tử đực và hổ cái còn biến thái hơn!"

Cái đầu của nó so với của Ninh Tuyết Mạch ước chừng lớn hơn gấp ba. Một đôi mắt màu xanh lá cây như ma trơi nhìn chăm chăm vào Ninh Tuyết Mạch. Quanh thân phát ra huyết tinh giết người, làm bá tánh đang xúm lại cầm lòng không đậu lui ra phía sau *ba trượng(10m)*.

"Ninh Tuyết Mạch, không phải ngươi muốn chứng minh sự trong sạch của ngươi hay sao? Vậy tự động tiến vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thù đi!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Chụt chụt cái (1)

(*)Giải thích cho tiêu đề: 么么哒! (Memeda!) : đây là câu thường dùng khi mình thấy người đáng yêu, quá dễ thương nên chu môi ra muốn thom người ta một cái: muah muah muah. (giống "chụt chụt chụt" khi bạn muốn thom vào má ai đó!) ^ _ ^

=oOo=

"Ninh Tuyết Mạch, không phải ngươi muốn chứng minh sự trong sạch của ngươi hay sao? Vậy tự động tiến vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thử đi!" Quý Vân Hạo lạnh lùng mở miệng.

Thứ này thật sự có thể nhìn ra nữ tử còn trinh hay không sao? Là một trò đùa đi?!

Đem một thiếu nữ còn trong sạch giao cho thứ này tới kiểm nghiệm, có phải là xem mạng người như cỏ rác hay không?!

Đại lực lạc hậu! Quy củ biến thái! Ninh Tuyết Mạch âm thầm chửi thầm.

Lồng sắt giam giữ nàng được mở ra, đồng tử Đế Tôn phái tới có chút xuất thần mỉm cười nhìn nàng: "Ninh cô nương, ngươi sẽ không hối hận đi?"

Ninh Tuyết Mạch cắn răng một cái, tiến lên là một đao, rút lui cũng là một đao, nàng liều mạng! Nàng cúi xuống và bước ra khỏi lồng sắt.

Bọn thị vệ mở cửa lồng sắt nơi Nghiệm Trinh Thử đang ở bên trong.

Cửa lồng sắt kia rất nhỏ rất thấp, một nữ tử gầy yếu miễn cưỡng có thể thông qua, Nghiệm Trinh Thử lại không thể thoát ra ngoài.

Nghiệm Trinh Thử rõ ràng có chút hưng phấn, lông vàng toàn thân hơi hơi dựng thẳng lên, thoắt không khí ra từ cái mũi, bốn chân dẫm đạp tại chỗ, thỉnh thoảng lộ ra móng vuốt sắc bén hướng tới Ninh Tuyết Mạch!

Tuy rằng Ninh Tuyết Mạch luôn luôn lớn mật, kiếp trước cũng từng tay không giết qua hổ báo, nhưng hiện tại khối thân thể nhỏ này tổ chất quá kém, nhiều nhất nàng chỉ có thể sử dụng được kinh công kiếp trước của mình, nhưng lại không có lực lượng phản kích chân chính.

Quan trọng hơn là, trong tay nàng không có vũ khí, ngay cả một khúc gỗ cũng không có. Lấy cái gì để chống lại nó?

Nàng nhìn vào thân hình và khí thế áp đảo của nó, rõ ràng so với hổ báo còn mạnh hơn một chút.

Nếu thứ này không có năng lực nghiệm chứng, thấy nữ nhân liền vồ, nàng sẽ thảm!

Nàng xuyên qua đây không phải để làm thức ăn cho dã thú!

Nàng đảo hai mắt nhìn xung quanh, xung quanh là biển người tấp nập, đem nơi này bao vây như thùng sắt. Nàng căn bản không có khả năng đào tẩu!

"Tiểu cô nương, có bốn tiên đồng canh giữ ở chỗ này, ngươi đừng mơ tưởng đến chủ ý khác! Bằng không ngươi sẽ chết còn thảm hại hơn! Nếu lúc này ngươi còn phá rối chính là đối địch với toàn bộ Nhật Nguyệt Môn." Đồng tử kia nghiêm trang mở miệng, quả nhiên áp đảo hơn so với Lục vương gia Quý Vân Hạo, đội cho Ninh Tuyết Mạch thêm một cái mũ lớn hơn nữa.

Ninh Tuyết Mạch mở miệng nói nhỏ: "Trong lòng Tuyết Mạch không có quỷ, tự nhiên sẽ không phá rối, quần chúng nơi này có đôi mắt sáng như tuyết, đều biết ta là bị oan uổng, ta sẽ rất nhanh có thể chứng minh sự trong sạch của ta....."

Nàng vừa nói chuyện, vừa đi một vòng trước quần chúng đang xúm lại đây, tư thái của nàng như minh tinh điện ảnh ở trên sân khấu đang vờn quanh khán giả, thong dong bình tĩnh, giờ tay nhắc chân đều có một loại phong tình khác.

Ánh mắt của mọi người đều cảm lòng không đậu di chuyển theo bước chân nàng, tự nhiên bị nàng hấp dẫn, ngay cả Lục vương gia và những thị vệ khát máu cũng nhìn không được quay qua nhìn nàng.....

Khuôn mặt tuấn tú của Lục vương gia Quý Vân Hạo càng đen hơn, nhìn thấy nhiều ánh mắt nam nhân đuổi theo Ninh Tuyết Mạch như vậy, tâm tình của hắn bỗng nhiên khó chịu! Hừ một tiếng: "Đừng vội cựa xát! Ngươi không phải muốn chứng minh sự trong sạch của bản thân hay sao? Còn không mau đi vào!"

Ngón tay Ninh Tuyết Mạch âm thầm cảm hai cây trâm vừa mới thuận tay kiếm được, trong lòng cuối cùng có chút tự tin.

Nàng là đặc công, bản lĩnh mượn gió bẻ măng có thể so sánh với thần trộm.

Nàng vừa rồi xoay một vòng như vậy, trong tay đã có "bình khí". Thủ pháp nhẹ nhàng của nàng, người ở đây cư nhiên không ai có thể phát giác.

"Chư vị, các ngươi phải làm chứng cho ta nha. Nếu ta có thể sống sót rời khỏi lồng sắt Nghiệm Trinh Thử, các ngươi cần phải hứa rằng sẽ giám sát Lục vương gia cho ta. Chút chút cái! (*Memeda!*)" Nàng đưa tay giờ lên môi làm một cái hôn gió tới mọi người đang vây xem xung quanh, quay người lại, lưu loát dứt khoát chui vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thử!

Mọi người tuy rằng không hiểu một câu cuối cùng của nàng là ý gì, nhưng nhìn thấy nàng nhanh nhẹn chui vào trong lồng sắt như thế, vẫn là nhìn không được hết lên một tiếng "hào" với nàng!

Chương 13: Chụt chụt cái (2)

Những nữ tử khác bị đưa vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thử, một khác kia khi nhìn thấy Nghiệm Trinh Thử đều bị dọa mềm nhũn đi không được, bọn thị vệ luôn phải đẩy mạnh đi vào. Mà vị tiểu cô nương này, lại là chính mình tự chui vào! Chỉ dựa vào sự dũng khí hơn người này, bọn họ cũng muốn tán thưởng nàng một cái!

Toàn bộ mọi chú ý của bọn họ đều nằm ở trên người Ninh Tuyết Mạch, không chú ý tới thời điểm khi Nghiệm Trinh Thử nghe được ba chữ cuối cùng của Ninh Tuyết Mạch thì hai mắt chột sáng ngời!

"Where are you from?"(Người từ đâu tới đây?) Nghiệm Trinh Thử mở rộng miệng, bỗng nhiên thoát ra một câu bằng Tiếng Anh.

Ninh Tuyết Mạch: "!!!" Nàng tỏ vẻ sợ ngây người!

Nghiệm Trinh Thử: "Can you speak English?" (Người có thể nói Tiếng Anh không?) Nhìn thấy đôi mắt đang giật mình của Ninh Tuyết Mạch, nó lại cố hết sức mà nói ra ba chữ: "Memeda.(chụt chụt cái)....." Ba chữ này nói vô cùng cứng nhắc, giống như người ngoại quốc lần đầu học tiếng Trung.

Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc cũng phản ứng lại!

Thứ này cư nhiên sẽ nói tiếng Anh! Chẳng lẽ linh hồn của nó cũng là xuyên qua tới đây?!

"I am from China, and you?"(Ta đến từ Trung Quốc, người thì sao?) Ninh Tuyết Mạch là đặc công quốc tế, tiếng Anh tự nhiên không tồi. Giọng điệu vẫn là tiêu chuẩn của tiếng anh Luân Đôn.

Đôi mắt của Nghiệm Trinh Thử tỏa sáng giống như hai cái bóng đèn, vui sướng gần như muốn rơi lệ, gần một trăm năm qua, cuối cùng có người có thể nghe hiểu nó nói!

Trong ánh mắt của nó tràn ngập vui sướng giống như được gặp lại một người bạn cũ lâu năm ở một nơi xa lạ, nó kể cho Ninh Tuyết Mạch về lai lịch của mình.

Hoá ra, linh hồn của Nghiệm Trinh Thử cũng là xuyên qua từ thế kỷ 21, kiếp trước của nó là một người kiêu ngạo và kiên cường khó thuần, đã từng đi du lịch ở Trung Quốc, miễn cưỡng cũng học được hai câu nửa sống nửa chín tiếng Trung, còn lại đều là học tiếng long trên internet.

Trước khi xuyên qua hắn đã 12 tuổi, ở trong phòng tắm trượt chân một cái, ngã đập mông, đến khi tỉnh lại thì đã biến thành Nghiệm Trinh Thử, dường như bị con khí hình người nhốt tại bên trong lồng sắt.

Người xung quanh đều nói với hắn bằng tiếng Trung không quen thuộc, hắn nói một đồng tiếng Anh đến nổi miệng khô lưỡi khô nhưng không ai có thể nghe hiểu. Chỉ xem tiếng Anh của nó trở thành một loại thú ngữ độc đáo.....

Hắn vẫn luôn bị cô lập và bị nhốt tại lồng sắt này, không đi được nơi nào cả.

Từng có một người tới tới vẫn luôn cho nó ăn thì lại là một người câm, không thể giao lưu, làm hắn muốn học tiếng Trung cũng không học được.

Trước đây bản chất của hắn rất bạo lực. Quanh năm suốt tháng bị xuống dốc như vậy, càng làm cho hắn bị đè nén cơ hồ muốn điên mất! Cảm xúc giống như một thùng hỏa dược, có thể bùng cháy bất cứ lúc nào!

Ngẫu nhiên bị kéo ra ngoài để nghiệm trình cho cô nương nào đó, nó nhìn áp lực của đám người xung quanh, hắn lại không hiểu mọi người nói gì, làm hắn càng thêm nổi trận lôi đình.

Sau khi những cô nương đang sống sờ sờ bị đẩy mạnh vào trong lồng để nghiệm trình, thú tính cuồng bạo trong thân thể hắn bùng lên, căn bản sẽ không đi nghiệm xem đối phương còn trinh tiết hay không, mà là không nói hai lời xé xác người đang sống sờ sờ. Sau khi phát tiết, hắn phần nộ nghẹn khuất tới cực điểm--

Hắn có biết cách nghiệm trình của Nghiệm Trinh Thử hay không, chắc chắn là không!

Hắn cũng không hiểu! Kiếp trước của hắn vẫn chỉ là một cậu bé ngây thơ mà thôi!

Nghiệm Trinh Thử nghẹn khuất gần trăm năm, hiện tại cuối cùng gặp được một người hiểu lời nó nói, vừa mở miệng ra đã như một cái máy hát, nói rất triệt để, đem từng chi tiết đã xảy ra với chính mình nói ra hết.

Vì thế mọi người vây xem nhìn thấy một màn kỳ lạ như thế.

Cái đầu nho nhỏ của Ninh Tuyết Mạch đứng ở trước mặt Nghiệm Trinh Thử cao lớn, huyền thuyên mà nói cùng một ngôn ngữ với Nghiệm Trinh Thử,

một người một thú nói chuyện phiếm rất là vui vẻ.

Thỉnh thoảng Ninh Tuyết Mạch còn vượn tay nhỏ vỗ vỗ bả vai dường như trấn an Nghiệm Trinh Thú.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Sáng tạo kỳ tích

Người dịch: Emily Ton

Trên mặt Nghiệm Trinh Thú tràn đầy cay đắng và hận thù rất sâu sắc, giống như một con mèo lớn cọ cọ trên người Ninh Tuyết Mạch.

Mọi người đều sợ ngây người, cứng họng nhìn hết thấy.

Kỳ tích! Chưa từng có người nào có thể ở chung hài hoà như thế cùng Nghiệm Trinh Thú!

Vị Ninh cô nương này lại sáng tạo nên một kỳ tích!

Có thể lọt được vào mắt xanh của Nghiệm Trinh Thú, xem ra nàng chẳng những không bị thất trình, mà còn rất băng thanh ngọc khiết! Nàng xác thật là bị oan uổng!

Ninh Tuyết Mạch cố nén lại cảm giác ngáp ngủ, người bạn quốc tế này xuyên qua vào Nghiệm Trinh Thú chắc chắn là một người nghiệm nói làm nhảm!

Hắn cơ hồ đã kể hết cho nàng nghe về cuộc đời đi học ở kiếp trước, năm học, thậm chí là khoảng thời gian hắn âm thầm yêu say đắm một cô gái.

Ninh Tuyết Mạch thật ngưỡng mộ hắn. Hắn đang chăm sóc cho một vấn đề ở đây trong gần một trăm năm qua, nhưng vẫn có thể nhớ được tiếng mẹ đẻ của mình rất tốt và nói rất lưu loát.

Nghiệm Trinh Thú tỏ vẻ rất khó sở bực tức, trăm năm qua hắn sợ sẽ quên mất chính mình đã từng là con người, vì vậy vẫn luôn tự nói với chính mình.

Hắn nhìn không được lại hỏi lại lịch của Ninh Tuyết Mạch trước khi xuyên qua, Ninh Tuyết Mạch cũng không dấu diếm, kể về thân phận nàng chính là điệp viên (特工: đặc công) bí mật hàng đầu.

Nghiệm Trinh Thú lập tức hai mắt sáng như ngôi sao, nói rằng ở kiếp trước hắn sùng bái nhất chính là điệp viên!

Hắn đã xem qua rất nhiều bộ phim về điệp viên, cái gì 007, loạt phim Siêu điệp viên (phim về Bourne), nhiệm vụ bất khả thi..... Quả thực là có thể đọc lâu lâu.

Nhìn trong mắt nó đầy dấu vết của sự ngưỡng mộ, Ninh Tuyết Mạch không phúc hậu như tượng tượng, nàng còn từng đến quốc gia hắn ăn trộm cơ mật. Đứa nhỏ này lại đem lý tưởng hoá đặc công.....

Nàng nhìn lướt qua thân mình rất hùng tráng của nó, trong lòng thở dài, *ai có thể nghĩ đến mãnh thú cao lớn uy mãnh như thế nhưng trái tim lại là của một tiểu hài tử?*

Tuy rằng hắn xuyên qua đến thế giới này đã rất lâu, nhưng bởi vì không thể giao lưu, tâm trí của hắn kỳ thật vẫn là một tiểu hài tử.

Không giống nàng, nàng có thân hình của một cô gái trẻ trung và đáng yêu, nhưng trong thân thể chính là linh hồn của một đặc công rất thành thực.....

Nàng cùng Nghiệm Trinh Thú hàn huyên gần nửa canh giờ (1h), người xung quanh dường như cũng như bức tượng nhìn bọn họ trong suốt gần nửa canh giờ.

Bên ngoài trời rất nóng, mỗi người đều bị phơi nắng khiến mồ hôi ướt đầm, nhưng không một người từ bỏ rời đi.

Trong mắt vị đồng tử được Đế Tôn phái tới cũng hiện lên sự kinh ngạc.

Một trăm năm trước Nghiệm Trinh Thú bệnh nặng một thời gian, sau khi đã trải qua một phen chết đi sống lại, tính tình đại biến, thường xuyên huyền thuyên toát ra các loại âm tiết, có ý muốn giao lưu với người, nhưng không có bất kỳ kẻ nào có thể nghe hiểu.

Lại không nghĩ rằng tiểu cô nương phế vật trước mắt cư nhiên có thể sử dụng âm tiết đồng dạng giao lưu cùng nó, "*tiểu cô nương này đúng thật là không đơn giản!*"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Mang manh thú về nhà

Lưu ý quan trọng: Một số câu Tiếng Anh trong ngoặc [...] đều là của bản gốc, mình chỉ sửa dấu cách để đọc cho có nghĩa mà thôi. (Xem chương 13 - Người dịch: Emily Ton)

-oOo-

Thời điểm khi Ninh Tuyết Mạch thông dong tự ra khỏi lồng sắt, đám đông bùng nổ trong tiếng sấm hoan hô.

Ngay cả khóe môi trên khuôn mặt nhỏ của vị đồng tử cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Ninh Tuyết Mạch vừa mỉm cười vừa chấp tay về phía đồng tử: "Thỉnh tiên đồng hãy chủ trì công đạo cho Ninh Tuyết Mạch."

Đồng tử hơi gật gật đầu, nhìn về phía Quý Vân Hạo: "Lục vương gia, người nói thế nào? "

Sắc mặt Quý Vân Hạo có chút xanh xao, hắn nhìn Ninh Tuyết Mạch với ánh mắt ần ần phức tạp, trả lời rất xảo quyết: "Xem ra Ninh cô nương quả nhiên là bị oan uổng, tiểu vương sẽ chân chính bồi thường cho Ninh cô nương. Cũng tra rõ thủ phạm sau lưng hại nàng!" Hắn có chút hối hận vì đã giải trừ hôn ước này! Nếu về sau có thể cưới tiểu nha đầu này làm trắc phi, có lẽ cũng không tồi.....

Hắn không đề cập tới từ "hôn sự", Ninh Tuyết Mạch là người thông minh, sớm đã nhìn thấu tâm tư của hắn. Nàng khom người về phía đồng tử: "Tiên đồng nhất định có thể chân chính quán triệt hai chữ "công chính" theo như lời Đế Tôn. Nhất định có thể khiến Lục vương gia thực hiện vụ đánh cuộc vừa rồi."

Đánh cuộc vừa rồi chính là nếu Ninh Tuyết Mạch thắng, Quý Vân Hạo phải ở trước mặt mọi người hô to ba tiếng "*bốn vương bị Tuyết Mạch cô nương từ hôn*" và trả cho Ninh Tuyết Mạch 1,000 lượng hoàng kim.

Ngân lượng hoàng kim không có vấn đề gì, kêu hắn hô những từ kia quả thật là mất mặt ném về đến ngoại gia nha! Về sau hắn còn muốn làm người hay không? Sắc mặt Quý Vân Hạo cơ hồ muốn xanh lè.

Hừ, nếu nha đầu này vẫn kiên trì khiến hắn phải thực hiện cuộc đánh cuộc, sau này cho dù hắn bị vạn chúng chửi thề, cũng muốn bí bất xử từ nha đầu này, để giải hận trong lòng--

Ninh Tuyết Mạch tự nhiên biết bản thân mình hiện tại vô quyền vô thế, cũng không có thực lực chân chính, làm việc vẫn luôn phải lưu một đường thoát cho đối thủ của mình, không thể bức vị Vương gia này đến mức chó cùng rứt giậu--

Nàng khe khẽ thở dài nói: "Lục vương gia thân phận tôn quý, dân nữ không cần Vương gia hét ra những lời đó. Hãy thỏa hiệp một chút, chỉ cần Vương gia thực hiện hứa hẹn từ hôn, lại đưa Ninh Tuyết Mạch ngàn lượng hoàng kim là được, còn có, dân nữ cùng Nghiệm Trinh Thủ vừa gặp đã rất hợp ý, ta muốn đem nó mang về Tĩnh Viễn Hầu phủ tự mình chăn nuôi."

Phương án này quả thực là tốt nhất đối với Quý Vân Hạo. Nhưng đối với Nghiệm Trinh Thủ-----

Toàn bộ Trường Không quốc chỉ có ba đầu (3 con) mà thôi, giá trị không thể đo bằng vàng.

Một đầu là ở trong hoàng cung, một đầu nằm ở trong phủ hắn, còn có một đầu ở trong Đại Lý Tự--

Trong mắt hắn chợt loé lên tia nham hiểm, cư nhiên thoải mái đáp ứng: "Được, bốn vương đáp ứng người. Bất quá, Nghiệm Trinh Thủ này vẫn thuộc về bốn vương, người chỉ có đặc quyền chăn nuôi nó. Đối với hôn ước kia, người bây giờ vẫn còn nhỏ, trước mắt bốn vương sẽ giữ lại hôn ước này hai năm, hai năm sau nếu người vẫn không muốn gả, vậy hôn ước này sẽ tự động bị giải trừ, như thế nào?"

"Vương gia đây là đang hối hận nên muốn dùng kế hoãn binh?!"

"Cắt*", nàng dứt khoát không để cho hắn toại nguyện với tưởng niệm này, đỡ cho ngày sau còn dây dưa không rõ!

*切: thiết (hán-việt): thật ra đây là một từ có ý khinh miệt, không muốn làm theo yêu cầu của người khác.

Ninh Tuyết Mạch dứt khoát lắc đầu: "Ninh Tuyết Mạch thích dứt khoát rõ ràng. Vương gia nói vậy cũng là một người thoải mái, hôn sự này vẫn nên nhanh chóng hủy đi!"

Quý Vân Hạo: "....."

Đến lúc này hắn tự nhiên không còn kiên trì được nữa, không có lựa chọn nào khác đành phải đáp ứng hủy bỏ hôn ước trước sự chứng kiến của vị tiên

đồng kia.....

.....

Bảng hiệu ảm đạm, cánh cửa bị tàn phá, cỏ dại mọc tràn lan trong đình viện, đại sảnh trống trải không có gì.....

Đây là Tĩnh Viễn Hầu phủ hiện tại.

Khi gió xuyên qua hành lang, thổi vào trong đại sảnh, cuốn lên tro bụi giống như sương mù mênh mông, làm Ninh Tuyết Mạch vừa tiến đến liền hắt xì mấy cái.

"Thật nghèo! Thật rách nát!" Theo phía sau là Nghiệm Trinh Thủ được nâng lên tiến vào, không khách khí bình phẩm.

Đương nhiên nó vẫn nói tiếng Anh như cũ. *(Lời tác giả: tiếng Anh đơn giản trả lại cho lão sư tiếng Anh, cũng để tạo điều kiện cho người đọc, nên trực tiếp phiên dịch lại đây ha.)*

Ninh Tuyết Mạch nhếch khóe môi lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chỉnh đốn phủ hầu gia

Tĩnh Viễn Hầu cả đời vì nước, tuy rằng vì quốc gia lập hạ vô số công lao, nhưng làm quan trong sạch, chân chính thanh liêm, chỉ dựa vào bổng lộc này để *dưỡng gia (hỗ trợ gia đình)*.

Tĩnh Viễn Hầu phủ lúc đầu rất bần hàn (nghèo), sau khi vợ chồng tướng quân chết, những vật đáng giá trong nhà đã bị những người thân thích tranh đoạt không còn gì, sớm đã là một cái thùng rỗng.

Ngày hôm qua chủ nhân thân thể này xảy ra chuyện, lão bộc duy nhất cũng bị người đuổi ra ngoài, lưu lạc nơi đầu đường.

Khi Ninh Tuyết Mạch trở về, trong lúc vô ý đụng phải lão, lại đem lão nhặt về.

Bởi vì trò hề đó, lão bị chà đạp khiến chân bị thương và hiện tại đang què quặt, được đặt nằm trên một chiếc ghế, nhưng vẫn lải nhải trong miệng giống như con quay liên tục chuyển động không ngừng.

Lão vẫn cảm tạ ông trời rằng "trời xanh có mắt", khiến trăm oan của tiểu thư đã được làm sáng tỏ.

Ninh Tuyết Mạch biết, lão bộc này cùng nguyên chủ vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau, cảm tình giống như cha con, lão bộc cũng là người duy nhất đối tốt với nguyên chủ.

Giờ phút này nghe lão đồng dài, nàng cũng không thiếu kiên nhẫn, cứ để lão thoải mái nói.

Kết quả của cuộc nói chuyện công phu, thị vệ Quý Vân Hạo hào hứng đưa tới hai ngàn lượng hoàng kim, thời điểm rương được mở ra, ánh vàng rực rỡ vàng óng ánh, *kim nguyên bảo (vàng thời/đỉnh vàng)* sắp xếp chỉnh tề làm đôi mắt lão bộc cũng muốn cứng đờ!

Từ trước tới giờ lão còn chưa từng thấy qua nhiều vàng như thế!

Thị vệ hướng phía Ninh Tuyết Mạch khom người: "Ninh cô nương, đây là vàng Vương gia nhà ta đưa cho ngài, tổng cộng hai ngàn lượng, ngài kiểm nhận một chút."

Ninh Tuyết Mạch đã lệnh cho lão bộc đi pha trà, nghe vậy liền ngừng đầu: "Không phải nói chỉ một ngàn lượng thôi sao?"

Thị vệ ngạo nghễ nói: "Vương gia nhà ta thương hại Ninh cô nương gia cảnh bần hàn, cố ý cho nhiều gấp đôi." Hắn mang một bộ mặt như đang thi ân với khát cái, lé mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch.

Sắc mặt của lão bộc biến đổi, *thà chết vinh còn hơn sống nhục**!

**Nguyên văn: 士可杀不可辱 (Sĩ khả sát bất khả nhục): Nghĩa: Người có khí tiết thà chết không chịu nhục. Thà chết vinh hơn sống nhục.*
{Editor: @Emily_Ton}

Tiểu thư của lão chính là tiểu thư Tĩnh Viễn Hầu phủ, một thân ngao cốt được sinh ra, thà chết chứ không nhận thức ăn được đưa trong sự khinh thường!

Lão há mồm đang muốn dùng lời lẽ chính nghĩa trách cứ tên thị vệ, làm hấn đem một ngàn lượng dư thừa mang về.

Không nghĩ tới sau khi Ninh Tuyết Mạch thổi một hơi bọt trà, cười nói: "Tuyết Mạch đa tạ Vương gia nhà ngươi."

Trong khi nói như vậy, tùy tay vẩy về một thổi vàng trong lòng bàn tay ước lượng một lát, vứt cho lão bộc: "Lão Chung, cái này đưa ngươi mua rượu uống."

Lão bộc chỉ có thể tiếp lấy.

Phản ứng này của nàng khiến tên thị vệ ngẩn ngơ, hấn cảm giác như là đang đánh một quyền vào bóng, nói không nên lời. Không thể nói lời nào khác, đành lùi thối rồi đi.

Lão Chung nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch, thần sắc có chút phức tạp: "Tiểu thư....."

Ninh Tuyết Mạch vẩy vẩy tay: "Lão Chung, ta biết ngươi muốn nói gì, không cần mở miệng, ta sẽ có chừng mực."

Nàng đứng lên vây quanh cái rương đựng đầy hoàng kim dạo qua một vòng, một đôi con ngươi sáng lấp lánh: "Bỏ cô nương đang cần tiền, khó có được có kẻ coi tiền như rác tự động đưa thêm, ta sẽ vui vẻ nhận chúng!"

Lại đi dạo trong đại sảnh hai bước: "Lão Chung, ngươi lớn tuổi, có một số công việc ngươi không thể làm. Ngươi hãy đi dán bó cáo, hãy nói Tĩnh Viễn Hầu phủ chiêu nạp tôi tớ, tay chân lạnh lẽo, ưu tiên người trung thành hộ chủ, lương tháng 3 lượng bạc trắng, chỉ tuyển những người ưu tú nhất....."

Lão Chung hoảng sợ: "Tiểu thư, tiền tiêu hàng tháng của tôi tớ đều là một lượng bạc trắng, giá này có phải là quá cao hay không?"

Ninh Tuyết Mạch nói: "Dùng số tiền lớn mới có thể thu hút được nhiều nhân tài. Ngươi cứ chiếu theo lời ta nói mà làm. Ta muốn chiêu nạp 2 đầu bếp hàng đầu, 4 thị nữ hầu hạ cuộc sống hàng ngày của ta, bốn gã sai vặt quét tước đình viện, 8 gã hộ viện (canh gác viện) có niệm lực cấp 3. Tiền hàng tháng của đầu bếp là 5 lượng bạc, thị nữ và gã sai vặt 3 lượng bạc, hộ viện là 10 lượng một tháng....."

Nàng nói ra mỗi một điều kiện đều muốn cao gấp đôi với bảng giá bên ngoài, hết sức mê người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chỉnh đốn phủ hầu gia (2)

Ánh mắt nàng lấp lánh, nàng muốn làm cho Tĩnh Viễn Hầu phủ một lần nữa toả sáng vì sự uy nghiêm! Khiến cho người trong kinh thành không dám xem thường!

Trên mặt nàng tuy rằng trước sau đều cười tủm tỉm, nhưng trên người vẫn có một loại phong độ thượng vị giả, khiến người không dám phản bác, mà bị mê hoặc bởi nó.

Lão Chung lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư tràn đầy tự tin như vậy, lão cảm ứng lại cảm xúc của mình, cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào: "Vâng, tiểu thư, lão nô sẽ lập tức đi làm!" Thăng sống lưng rồi đi.

"Uy, các ngươi rốt cuộc đang huyền thuyên nói gì?" Nghiệm Trinh Thủ bị bỏ qua đến bây giờ, rốt cuộc cảm thấy khó chịu.

Ninh Tuyết Mạch đi đến trước lồng sắt, dùng tiếng Anh trả lời nó: "Không có gì, phân phó một ít việc. Nghe nói, ở đây có sân viện phía đông cũng không tệ lắm, ngươi có thể sống ở đó."

Nghiệm Trinh Thủ bất mãn đang đưa lồng sắt: "Vậy cũng được, nhưng trước tiên ngươi hãy mở khoá cho ta, đừng khoá tiểu gia lần nữa!"

Ninh Tuyết Mạch lắc đầu: "Trên lồng sắt này có phù chú, ta mở không ra. Trừ phi ngươi chui ra từ cửa nhỏ kia ra ngoài."

Nghiệm Trinh Thủ đảo đôi mắt: "Lỗ này nhỏ như vậy! Sao ta có thể chui ra!"

Ninh Tuyết Mạch nhún vai: "Ta đây cũng không có biện pháp. Ngươi hãy ngoan ngoãn ở trong lồng sắt đợi đi. Sau này có biện pháp ta sẽ thả ngươi ra."

Cho dù hiện tại nàng có thể cạy lồng sắt này ra, nàng cũng không thể làm.

Rốt cuộc hiện tại thân mình nó là một con thú, còn có bản chất thú tính khát máu và tàn bạo, nếu không phải như vậy, cũng sẽ không có rất nhiều thiếu nữ bị chết dưới móng vuốt của nó.

Nếu thả nó ra, vận nhất thú tính của nó bỗng nhiên quá độ, nàng sẽ gặp phải phiền toái.

Nghiệm Trinh Thủ bắt mẫn: "Vậy ngươi làm sao đem ta tới sân viện phía đông?"

Ninh Tuyết Mạch đánh giá đáng người nó một chút, thương lượng với nó: "Nếu không, chính ngươi khiêng cái lồng sắt này đi? Cái đầu ngươi lớn như vậy, lại là thần thú, hẳn là có sức lực này đi?"

Nghiệm Trinh Thủ: "....."

Một người một thú đang đối thoại ở nơi này, bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng la hét ầm ĩ từ tiền viện, tiếp theo là tiếng bước chân vội vàng, đi thẳng đến đại sảnh.

"Ninh nhị đại nương, ngài không thể xông vào a, tiểu thư nhà ta thân thể không tốt, không thể gặp khách ---" Giọng nói của lão Chung có chút hơi thở hồng hộc. Hắn rút cuộc bị thương một chân, đuổi không kịp bước chân nhân gia.

"Nói gì vậy?! Tiến vào sân chất nữ nhà mình sao lại nói là xông vào? Ta đến thăm nhà chất nữ cũng không được sao?!" Nói chuyện công phu, một nữ nhân hơn ba mươi tuổi giống như một trận gió xông tới.

"Tuyết Mạch, thăm thăm đến thăm ngươi." Nữ nhân ý tứ quơ quơ hai bực điểm tâm nhỏ mang theo trong tay, một đôi sắc bén lại tham lam dừng trên cái rương kim nguyên bảo đang được mở ra.

Ba bước cũng biến thành hai bước thoát qua: "Nha, đại chất nữ từ nơi nào mà có được nhiều vàng như vậy, hay là vàng giả?" Duỗi tay muốn cầm lấy một thỏi vàng.

"Bang!" Cái rương bỗng nhiên khép lại như tia chớp, thiếu chút nữa đã kẹp lấy tay nữ nhân kia.

Nữ nhân không cam lòng ngẩng đầu, đã thấy Ninh Tuyết Mạch thân nhiên đang ngồi ở trên nắp rương, đang cười như không cười nhìn nàng: "Nhị phu nhân, lại tới tống tiền?"

Vị Nhị phu nhân này là tức phụ bà con xa của đường thúc nguyên chủ*, Tĩnh Viễn Hầu xuất thân bản hàn, cha mẹ chết sớm, không bao lâu thì lưu lạc đầu đường, nhưng không có người thân nào chịu giúp đỡ hắn.

**Theo mình hiểu là: vợ của người anh em họ của cha nàng.*

Sau khi hắn nổi danh, được phong soái, toàn bộ thân thích đã từng "*tám gậy tre cũng đánh không đến*" tìm tới tận cửa nhận thân, tự cho mình là thân thích của tướng quân, thường thường tới Tĩnh Viễn Hầu phủ đánh gió thu (chiếm tiện nghi, xin xỏ đồ vật).

Tĩnh Viễn Hầu niệm tình đồng tông (có cùng tổ tiên), tha thứ, thậm chí đã giúp đỡ bọn họ trong khả năng cho phép của mình.

Lại không nghĩ rằng bọn họ ngoài mặt cảm ơn, trong xương cốt tất cả lại đều là đồ kỵ tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Răn đe thân thích tà ác

Sau khi vợ chồng Tĩnh Viễn Hầu chết, bọn họ chẳng những không niệm ân đức tướng quân, ngược lại bỏ đá xuống giếng, tìm kiếm đủ loại lý do càn quét hết đồ vật có giá trị trong Tĩnh Viễn Hầu phủ đến khi không còn lại gì.....

Nguyên chủ Ninh Tuyết Mạch chỉ là một tiểu hài tử, bị bọn họ khi dễ cũng không có người nào xuất đầu giúp nàng, luôn luôn vừa sợ vừa hận đối với những người này, nhưng cũng không có bất cứ biện pháp gì có thể ngăn cản hành vi tà ác của bọn họ.

Trong số thân thích tới đoạt đồ có vị Nhị phu nhân là bá đạo nhất.

Có một lần Ninh Tuyết Mạch thoáng can nàng ta một chút, đã bị vị thím bà con xa này tức giận đánh cho vài cái tát, khiến gương mặt sưng đỏ trong vài ngày.....

Chưa đầy một năm Tĩnh Viễn Hầu phủ thật sự đã quá nghèo, ngay cả hoa trong hoa viên đều bị bọn họ nhổ gần như không còn gì, từ đó nàng ta mới không thường xuyên đến đây như vậy.

Đã có nửa năm không tới cửa, không nghĩ tới lúc này nàng ta lại tới--

Thời điểm Ninh Tuyết Mạch gặp nạn bị giam trong lồng sắt, thậm chí không nhìn thấy được một sợi tóc của những thân thích đó, một đám hận không thể trón đến tận chân trời.

Hiện tại đại khái là nghe nói nàng có được một ngàn lượng hoàng kim (vàng), cho nên tựa như ruồi bọ người được *xú vị (mùi thúi)*, kiêu ngạo bay tới-

Rõ ràng là đang đánh chủ ý lên vàng.

Ninh Tuyết Mạch một ngụm nói toạc ra mục đích của nàng ta, làm trên mặt vị Nhị phu nhân nhin không được, trầm xuống: "Tuyết Mạch, ngươi vì sao lại nói như vậy đây?! Thầm thẳm là nghe nói ngươi bị ủy khuất oan uổng, nhanh chóng chạy đến xem ngươi thế nào, có lòng tốt lại bị ngươi nói thành lòng lang dạ thú!"

Ninh Tuyết Mạch cười nhạo báng: "Nhị phu nhân, mỗi lần ngươi có 'ý tốt' đến thăm, tổng có thể nghĩ tới một đồ vật nào đó, ngươi không khách khí dọn đi khỏi nhà. Thậm chí có một lần khiêng nốt một chiếc ghế bành, cũng thật làm khó khi ngươi còm nhom như vậy, cư nhiên không bị ghế bành đè nằm bẹp xuống--"

Châm chọc thật sự sắc bén như vậy, khuôn mặt gầy lớn của Nhị phu nhân nhanh chóng đỏ lên, lông mày dựng đứng: "Nha đầu, đây là thái độ nói chuyện của ngươi đối với trưởng bối?! Ngươi vô pháp vô thiên còn làm phản! Quả nhiên là cha mẹ chết sớm, không có gia giáo! Lão nương lần này cần phải thay cha mẹ ngươi quản giáo ngươi! Để ngươi biết tiến lui!" Cùng với thân hình, nhào về phía Ninh Tuyết Mạch.

Nàng ta có niệm lực cấp 2, trên người có một ít công phu, bình thường mấy tráng hán cũng không phải là đối thủ của nàng.

Hơn nữa nàng ta sinh được một nữ nhi bẩm sinh đã có niệm lực cấp 3, nữ nhi nàng lại bá nhập Phong Vân Môn là môn phái lớn thứ 3 trong thiên hạ làm đệ tử ngoại môn, vậy nên càng không ai bì nổi nàng, ở trong gia tộc cũng cơ hồ càng là được đề qua một bên.

Khi dễ Ninh Tuyết Mạch đó là chuyện thường xuyên. Một lời không hợp liền đuổi tay đánh, thường thường đánh cho Ninh Tuyết Mạch bầm dập mặt mũi, nhưng cũng không ai dám quản nàng ta.

Cho nên lần này Ninh Tuyết Mạch hơi phản bác nàng ta, nàng ta lập tức bạo phát ra bản chất là người đàn bà đánh đá, song chưởng xoay tròn, giơ tay liền đánh! Muốn đem nha đầu thúi này dứt khoát đánh bại, sau đó đoạt rương hoàng kim chạy lấy người.

Hai ngàn lượng vàng không đến hai trăm cân (đơn vị đo lường thời cổ đại, 16 lượng = 1kg), nàng có thể vác nó!

Nàng nhất thiết phải nhanh chóng xuống tay đoạt hoàng kim chạy lấy người, bằng không chờ một hồi những thân thích khác nghe tiếng gió chạy tới, nàng đừng mong ăn một mình.

Bởi vì ôm loại ý niệm này, hai chưởng này của nàng vung lên rất mạnh, cơ hồ đã dùng tới toàn bộ sức lực.

Ninh Tuyết Mạch nếu bị nàng đánh trúng, chỉ sợ lập tức sẽ bị đánh bay đi, dù không chết cũng mất nửa mạng!

Nữ nhân này, vì vàng cư nhiên xuống tay tàn nhẫn như vậy!

Lão bộc Chung phát ra tiếng kinh hô, muốn tới cứu, nhưng chân cẳng không còn linh hoạt nữa, căn bản không kịp!

"Bang! Bang!" Tiếng vỗ tay thanh thúy vang dội vang lên, một đạo thân ảnh bay thẳng ra ngoài, *phanh* một tiếng đánh vào bên cạnh cây cột trụ, một tiếng kêu đau đớn vang lên, cơ thể rơi trên mặt đất lăn lộn một vòng.....

Trong lòng lão chung run sợ nhìn lên, không khỏi mở to hai mắt.

Bay đi cư nhiên không phải là tiểu thư nhà lão, mà là vị Nhị phu nhân!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nàng chính là ngựa tay!

Editor/Dịch: Emily Ton.

Tóc nàng ta rối loạn, trán thâm tím, trên mặt in hai dấu chưởng, đau đầu chóng mặt bò dậy từ trên mặt đất, một đôi mắt không tin tràn đầy khiếp sợ: "Ngươi-- nha đầu thúi ngươi sử dụng yêu pháp gì?!"

Ninh Tuyết Mạch thông thả ung dung lấy khăn tay bên cạnh xoa xoa tay, sau khi xoa xong thì tùy tay ném trên mặt nàng ta một cái, vui vẻ mỉm cười trả lại cho nàng ta một câu: "Ngươi đoán."

Nhị phu nhân: "....." Mặt nàng ta nóng rát, hàm răng trong miệng cũng bị rơi mất hai cái. Miệng đầy bọt máu, nghe một câu này của Ninh Tuyết Mạch,

sắc mặt nàng ta lập tức xanh mét. Hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch.

Ninh Tuyết Mạch yêu kiều bắt chéo chân ngồi ở trên cái rương vàng, ngoắc ngón tay về phía nàng ta: "Muốn lại đến giáo huấn chất nữ ta một chút nữa hay không?"

Nàng chính là đang ngửa tay đây!

Tuy rằng khối thân thể nhỏ này của nàng có chút yếu nhược, nhưng tay chân còn tính linh hoạt, thêm vào đó là một thân kỹ năng chiến đấu gần người tuyệt vời của nàng, am hiểu nhất chính là "*tá lực đả lực*"*.

**Tá lực đả lực (借力打力): Mượn lực để đánh trả. (borrowing strength to counter).*

Đừng nói là nhị phu nhân thô tục này, cho dù là một con sư tử lao qua đây, nàng cũng có thể mượn lực quăng nó bay đi!

Nhị phu nhân ăn một lớn như vậy tự nhiên không cam lòng, nàng ta cảm thấy vừa rồi bị quăng bay đi chẳng qua là vừa khéo, lúc ấy nàng ta ả ả có cảm giác vương phải thứ gì đó.....

Nhất định là tự mình trượt chân té ngã, nàng tuyệt không thể bị một tiểu nha đầu diệt uy phong như vậy!

Nàng ta lại giống như ác lang lao lại đây--

Thời gian khi uống một chén trà nhỏ qua đi, nhị phu nhân đã trải nghiệm qua rất nhiều loại quăng ngã, sau đó là mặt mũi bầm dập, rốt cuộc khí thể tiêu tan hết, quỵ rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi, lên tiếng khóc lớn: "Ai da, muốn đánh chết người a! Chất nữ muốn đánh thăm thăm đến chết!"

Tiếng nói của nàng ta rất sắc nhọn, giống như sói tru, đúng tiêu chuẩn của một người đàn bà đánh đá. Tiếng nói kia trực tiếp truyền ra ngoài phủ--

Ninh Tuyết Mạch lần này là cười thật.

Loại người đàn bà đánh đá này làm nàng nhớ tới Tây Thi đậu hủ dưới ngòi bút của Lỗ Tấn, chanh chua, dường như nếu không có chút ích lợi nào, sẽ trông như nàng đã bị thua lỗ. Gầy mỏng giống như một cây tre, nhưng lượng hô hấp vẫn mạnh kinh người, có thể khiến người kinh ngạc!

Ninh Tuyết Mạch biết, những thân thích của thân thể này đang trên đường tới Tĩnh Viễn hầu phủ, vị nhị phu nhân này gào như vậy, khẳng định sẽ hấp dẫn bọn họ tiến đến chủ trì công đạo. Sau đó nàng ta sẽ dứt khoát giải quyết! Tránh phiền toái về sau.

Nàng đơn giản ngồi xuống trên rương đầy vàng, giờ tay với lão Chung: "Thượng trà."

Nhị phu nhân cho rằng nàng rốt cuộc đã sợ, tiếng gào khan lớn hơn nữa: "Hiện tại ngươi muốn kính trà nhận lỗi?! Không có cửa! Ngươi làm ra hành động độc ác đại nghịch bất đạo, dĩ hạ phạm thượng* như vậy, muốn dùng một ly trà là có thể tống cổ lão nương?"

Chú thích:

**Dĩ hạ phạm thượng (以下犯上): người dưới mạo phạm người trên. (to go against one's superior from a subordinate position)*

**Đạo nghịch bất đạo (大逆不道): tội ác to lớn. (a monstrous crime) {Dịch: Emily Ton}*

Ninh Tuyết Mạch tiếp nhận trà do lão Chung dâng lên, dùng nắp nhẹ nhàng gạt gạt bọt trên bề mặt, tùy ý cười: "Ai muốn cho ngươi uống trà? Ngươi xứng sao? Ngươi có thể gào lớn hơn chút nữa, nếu gào khiến cô nương cao hứng, cô nương sẽ có thưởng cho ngươi."

Nhị phu nhân: "....." Nàng run lên tức giận. Ngồi ở chỗ kia gào cũng không phải, không gào cũng không phải.

Nghĩ nghĩ, vẫn là gào đi!

Nàng ta lại lần nữa khóc thét ra tiếng.

Ninh Tuyết Mạch dường như không nghe thấy, thông thả ung dung uống trà. Ngẫu nhiên còn hỏi thêm một câu: "Ngươi gào lâu có khát không, muốn tới uống một ly trà hay không?"

Nhị phu nhân lúc đầu vẫn mang vẻ mặt đầy trinh liệt, liên tiếp nói không uống.

Sau đó khóc đến nỗi giọng nói trở nên khàn khàn, thời điểm Ninh Tuyết Mạch hỏi lại lần nữa, nàng ta liền theo bản năng tiếp nhận. Lại không ngờ tay Ninh Tuyết Mạch vừa nhấc, một chén trà nóng đã được hất ở trên mặt nàng ta--

Mặt mũi Nhị phu nhân đã bầm dập, một chén trà nóng hất ở trên mặt nàng kia không thua gì cảm giác bị dầu nóng đổ lên, nàng ta *ngao* một tiếng nhảy dựng đứng lên từ trên mặt đất--

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Cùng nhau thu thập

"Sao lại thế này? Quý khóc sói gào?" Ngoài đại sảnh truyền tới một tiếng chất vấn uy nghiêm, có sáu người hùng hổ xông thẳng vào.

Lông mi thật dài của Ninh Tuyết Mạch rung lên.

Rất tốt! Nhị thúc, đại bá, đại nương, ngũ biểu huynh, lục biểu đệ, đại biểu tỷ đều tới--

Tôi đặc biệt đầy đủ!

Nhị phu nhân mang một mặt đầy lá trà hương về phía nam nhân nhà mình nhào tới: "Đương gia, người đến làm chủ giúp ta, lão nương đã bị tiểu tiện nhân này khi dễ đến chết!"

Vị nhị thúc kia không nghĩ tới lão bà nhà mình sẽ lâm vào cảnh chật vật như vậy, ngay người ngẩn ngơ: "Sao..... Sao lại thế này?"

Nhị phu nhân vỗ tay đậm chân khóc lớn, đem tình cảnh vừa rồi thêm mắm thêm muối nói một lần.

Đương nhiên, nàng ta không nói rằng chính mình đã lao thẳng tới hướng rương vàng.

Cuối cùng lăn ngã trên mặt đất, la hét "*ai da ai da*" không dứt, một hồi nói mình bị gãy chân, một hồi lại nói cánh tay bị gãy, xoắn eo, không thể cử động. Một bộ dáng bị trọng thương không tài nào dậy nổi.

Nhị thúc mang một khuôn mặt âm u giống như trời muốn mưa: "Ninh Tuyết Mạch, người vì sao có thể độc ác như thế?! Nhị thẩm người có lòng tốt đến thăm người, người lại xuống tay nặng như vậy với nàng! Trái tim của người ở đâu? Việc này nếu người không đưa ra được lời giải thích, tuyệt đối không thể bỏ qua!"

Những người khác cũng theo đuôi phụ họa: "Không tòi, không tòi! Chúng ta tốt xấu cũng xem như thân nhân người, ngày thường luôn chiều cố nhiều với người, người cư nhiên lấy oán trả ơn như thế, thật đúng là khiến người đau lòng....."

"Chuyện này tuyệt đối không thể cứ tính như vậy! Người đã thương nhị thẩm người, phạm vào tội dĩ hạ phạm thượng, người không giải thích được, liền đem người đưa đến quan phủ, để người nếm thử khổ sở khi bị giam giữ."

Mọi người mồm năm miệng mười, vừa hù dọa vừa uy hiếp.

Nhưng từng đôi, từng đôi mắt lại thường xuyên lướt qua cái rương vàng, hận không thể lấy vàng bên trong ra tới.....

Ninh Tuyết Mạch không nói một lời mà chỉ lắng nghe. Chờ bọn hán đều ngậm miệng hết, lúc này mới chớp chớp mắt: "Vậy các người muốn thế nào?"

Nàng nói rất dịu dàng, mọi người cho rằng nàng chỉ là một tiểu hài tử rót cuộc cũng biết sợ hãi, lại không ngừng cố gắng hù dọa nàng vài câu.

Nhị thúc càng thêm đắc ý, rót cuộc giống như sư tử mở miệng nói ra mục đích của chính mình: "Người đánh nhị thẩm người thành ra như vậy, có thể nói là tội không thể tha thứ, nhưng niệm tình người chỉ là một hài tử, chúng ta làm trưởng bối cũng không so đo nhiều cùng người. Tuy nhiên, thương tích của nhị thẩm người là cần phải trị liệu thật tốt, nàng hiện tại không thể động đậy cũng cần có người hầu hạ, cũng cần phải có tiền..... người hãy bồi thường một ngàn lượng vàng cho nhị thẩm người đi."

Ninh Tuyết Mạch vẫn không nói gì, những người khác cũng đều buông bỏ.

Theo những đồn đãi bên ngoài, Ninh Tuyết Mạch có được một ngàn lượng vàng, nếu đều bồi thường cho lão Nhị gia, vậy bọn họ còn lại cái gì?

"Lão Nhị người đây không đúng rồi, đệ muội chỉ bị thương một chút ngoài da, dùng một ít dược là có thể tốt lên, nơi nào dùng đến một ngàn lượng vàng? Người đây cũng hơi quá khoa trương!" Đại nương gây khó dễ.

"Đúng rồi, để ta nói, nhiều nhất bồi thường trăm lượng vàng là đủ, cộng với việc mất thời gian, để Tuyết Mạch bồi thường cho người hai trăm lượng vàng đi." Đại bá mở miệng.

"Thật là lòng người không đủ như rắn nuốt voi, nhị thúc, người xác thật giống như sư tử mở miệng." Ngũ biểu huynh lời lẽ chính nghĩa.

"....."

Nhị thẩm vỗ đùi lo lắng nói: "Các người làm sứ giả chính nghĩa cái gì? Bị thương cũng không phải là các người! Đừng cho rằng ta không biết chủ ý của các người là gì. Bất quá cũng là muốn chia một phần vàng này!"

"Chất nữ Tuyết Mạch còn nhỏ tuổi, ngàn lượng vàng nằm trong tay nàng sẽ không an toàn, chúng ta bắt quá chỉ là thay nàng bảo quản. Hơn nữa, đây là

tiền của may mắn có được, theo lý nên phân cho thân thích khác trong gia tộc....."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Da mặt đâu?

Lưu ý: Những câu từ trong ngoặc [...] là những câu từ của bản gốc. Edit & Dịch: Emily Ton.

"....."

Những người này ở đây mặt đỏ tía tai là vì tranh quyền sở hữu *hoàng kim (vàng)*.

Ninh Tuyết Mạch mắt lạnh nhìn xem bọn họ đánh nhau như chó, khoe môi trước sau đều hàm chứa một nụ cười.

Đám người kia tranh cãi nửa ngày, mỗi người đều cãi đến nổi miệng khô lưỡi khô, nhưng ai cũng không nhường ai, càng cãi càng lớn tiếng, tiếng cãi nhau càng cao.

["Shut up!"] ("*câm miệng!*"), Nghiệm Trinh Thù ở bên cạnh vẫn luôn xem diễn rối cuộc không nhẫn nại được, rống to một tiếng.

Nãi nãi, cãi nhau toàn dùng Hán ngữ, nha đầu kia cũng không phiên dịch cho nó, nó nghe vào lỗ tai giống như vịt nghe sấm, không hiểu chút gì. Ngược lại, đau hết cả đầu.

Tiếng gầm của nó giống như tiếng sét đánh vào trong đại sảnh, chấn động khiến mọi người run rẩy, không thể không ngậm miệng lại.

Nghiệm Trinh Thù dù sao cũng là thần thú, một khi tức giận, khí thế tuyệt đối kinh người.

Nó đập phía trước người nó vào lồng sắt, gây ra những tiếng rung động âm ỉ, liên tiếp hướng về phía nhóm người này rống lên mấy cái, rống cho lỗ tai mọi người phát ngốc, trước mắt biến thành màu đen. Bọn họ hoàn toàn bị khí thế của nó làm cho sợ hãi, dọa cho hồn vía bay tận lên mây.

Ninh Tuyết Mạch gãi gãi lỗ tai, đi đến lồng sắt trước mặt, vỗ vỗ móng vuốt của nó, dùng tiếng Trung an ủi: "Người nói người ghét nhất có người âm ỉ? Muốn ta đem người đó đến để người xé nát ăn luôn?"

Nghiệm Trinh Thù không hiểu nàng nói gì, nhưng nghe giọng nàng nói rất ôn hoà, còn tưởng rằng nàng đang an ủi hắn, liền uy nghiêm đem đầu gật gật.

Gật đầu này của nó, thiếu chút nữa dọa mấy người kia suýt rớt nước tiểu, sôi nổi rụt rụt thân mình lại.

Ninh Tuyết Mạch thờ dãi: "Ta đây sẽ mở lồng sắt ra cho người chơi đi? Ta biết làm thế nào để giải phù chú phía trên....." Nàng làm bộ muốn bám tay niệm niệm thần chú.

Đám người kia luống cuống, sôi nổi ngăn cản: "Chất nữ Tuyết Mạch, lồng sắt này không thể mở ra!"

"Không thể để nó đã thương người--"

"Được, được, chúng ta không cãi nhau, tới, tới, chúng ta hãy cẩn thận thương lượng vấn đề phân chia vàng này." Giọng nói của đại bá nhỏ lại.

Mấy cái đầu lại chụm lại với nhau, cố gắng thương lượng một cách bình tĩnh cho đến khi đưa ra được kết quả khiến tất cả mọi người đều vừa lòng.

Trải qua một phen cò kè mặc cả kịch liệt, đến cuối cùng đạt được một phương án, đem số vàng này chia thành năm phần, bởi vì nhị thẩm bị thương nên được nhận thêm một phần, phần của những người khác đều như nhau.....

Chờ bọn hắn thời điểm đưa ra được phương án phân chia vàng, đã là sau hai canh giờ (4h).

Trong lúc đó, Ninh Tuyết Mạch đã uống hai ấm nước trà, nuốt ba đĩa điểm tâm, thấy bọn họ trực tiếp chạy về phía cái rương vàng. Lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Chư vị nháo đủ chưa? Nháo đủ rồi thì có thể *lăn (biến)*!"

Mọi người: "....."

Mặt đại bá trầm xuống: "Tuyết Mạch, người đang nói gì vậy?! Ở đây đều là trưởng bối của người....."

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng vuốt tóc, cười nhạo báng: "Trưởng bối? Chỉ bằng các người? Không một ai nhớ tới ân đức Hưu gia khi còn sống, liều mạng khi dễ thiếu nữ yếu đuối duy nhất của hắn, tranh đoạt đồ vật trong Tĩnh Viễn Hưu phủ, đây là hành vi của trưởng bối? Đùng bôi đen cái từ "trưởng bối" này!"

Những từ ngữ đó khiến cho mọi người đều đỏ mặt, nhứt thúc đứng lý hợp tình: "Người đã thương nhứt thăm người chính là sự thật! Người dù sao cũng phải bồi thường!"

Ninh Tuyết Mạch cười lạnh: "Đây là Tỉnh Viễn Hầu phủ! Là nàng không được mời đến, một kẻ bình dân xông vào Tỉnh Viễn Hầu phủ, khi dễ ấu nữ Hầu phủ, cướp đoạt vàng do Lục vương gia ban tặng, đây là tội ác gì?! Nàng không bị đánh chết đã là may mắn, còn có lòng tham muốn đòi bồi thường? *Da mặt đâu*?!'*"

**Da mặt đâu (脸皮呢): ý nói đồ không biết xấu hổ.*

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng trầm xuống, sát khí tràn đầy quanh thân nàng như ẩn như hiện, khí thế hoàn toàn thay đổi.

Loại uy áp này khiến cho trong lòng mọi người cảm thấy ớn lạnh, mỗi người đều như nghẹn thở, nhứt thời nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Thái tử điện hạ (1)

Đại bá cố gắng gượng nói vài câu: "Tuyết Mạch, người không đứng rồi. Thậm chí nếu người không bồi thường cho nhứt thăm người, người cũng không thể tiêu hết một ngàn lượng vàng. Theo lý, nên giúp đỡ người trong tộc một chút, lúc này mới tốt. Người đều biết, mỗi nhà đều gặp vấn đề khó khăn, chúng ta cũng đang cần tiền....."

Ninh Tuyết Mạch cười, tươi cười tràn đầy châm chọc, nàng tùy tay mở rương vàng ra, từ bên trong rương cầm lấy một thỏi vàng và ước lượng trong tay: "Các người thiếu tiền, bé gái mồ côi là ta đây nên đưa vàng cho các người mà không có ràng buộc? Đây là ngại biện gì?! Vàng này là của ta, cho dù ta dùng chúng để nuôi chó, cũng không tới phiên các người tới nói chuyện!"

Tùy tay ném một cái, ném vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thụ.

Nghiệm Trinh Thụ nhìn nhìn thỏi vàng lăn loạn dưới lòng bàn chân, một đôi mắt to hiện lên dấu chấm hỏi.

Nó đương nhiên là biết vàng, nhưng nó không rõ dụng ý của Ninh Tuyết Mạch.

Nó dùng những móng vuốt xoay xoay, cứ như vậy giữ thỏi vàng trong lòng bàn chân.

Mọi người: "!!!"

Ninh Tuyết Mạch giống như thiên nữ tán hoa, ném từng thỏi vàng vào trong lồng sắt. Chờ đến khi mọi người phản ứng lại, một rương vàng đã bị nàng ném vào lồng sắt một nửa!

Những người biết võ công đều nhào tới: "Dừng tay! Dừng tay!"

"Người đang làm gì vậy?!"

Vô số đôi tay đuổi lại đây, muốn cướp vàng trong rương--

Ánh sáng lạnh lóe lên trong đôi mắt của Ninh Tuyết Mạch, một chân bay lên, *bang* một tiếng làm nắp rương khép lại, kẹp vô số ngón tay vào trong--

Ở giữa tiếng kêu gào thê thảm của mọi người, thân hình Ninh Tuyết Mạch quay tròn vừa chuyển, mọi người cơ hồ còn chưa nhìn thấy rõ động tác của nàng, đã thấy rương vàng bị nàng tùy tay nhấc lên, vừa chuyển một vòng, thoát thân ra khỏi vòng vây của mọi người--

Thời điểm khi mọi người phản ứng lại, toàn bộ rương vàng đã rơi vào bên trong lồng sắt.

Lồng sắt cao lớn, cửa vào lại rất nhỏ, chỉ cho phép một người ra vào, rương vàng đặt ngay tại cửa vào, vàng bên trong lấp lánh rực rỡ.

Ninh Tuyết Mạch nói huyền thuyên vài câu cùng Nghiệm Trinh Thụ, sau đó xoay người lại: "Nếu chư vị thật sự muốn lấy vàng, hãy tự mình tiến vào lồng sắt lấy đi. Lấy được bao nhiêu sẽ đưa chư vị bấy nhiêu."

Mọi người nhìn xem thú dữ uy phong lẫm lẫm bên trong lồng sắt, Nghiệm Trinh Thụ hung thần đầy mặt, người nào dám xuống tay?

Nhưng mắt nhìn thấy vàng ở ngay trước mắt, cứ buông tay như vậy lại không cam lòng. Nhứt thời ngốc lảng đứng đó.

Ninh Tuyết Mạch ôm cánh tay, lạnh lùng mở miệng: "Ta đếm tới mười, nếu các người không dám đi vào để lấy, hãy ngoan ngoãn lăn ra khỏi Tỉnh Viễn

Hầu phủ cho ta! Một!"

Trong đại sảnh vang lên tiếng thanh thúy đếm đếm của nàng, từng tiếng rõ ràng vang vọng.

Mọi người nhất thời hoang mang lo sợ, đại bá tương đối âm trầm, hần là liếc mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch một cái và bắt đầu linh động!

Nếu hần có thể chế phục được nha đầu này, khiến nàng tự mình tiến vào lồng sắt đi lấy chẳng phải là biện pháp tốt nhất hay sao?

Hần bắt động thanh sắc bước gần về phía Ninh Tuyết Mạch, đang muốn bất ngờ gây khó dễ.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân rất có trật tự. Ngay sau đó, lối vào cửa chính tối sầm lại, tám thiếu niên dừng cảm bước vào. Bước chân mỗi người đều uyển chuyển nhẹ nhàng, hành động nhanh chóng, trong chớp mắt, đã đến trước mặt Ninh Tuyết Mạch, cùng nhau khom người: "Thiếu chủ nhân*!"

**Thiếu chủ nhân (少主人): cô chủ trẻ; ngụ ý nói đến chủ nhân còn trẻ tuổi.*

Đám người Nhị thẩm ngây người ngẩn ngơ, nhưng ngay sau đó lão Chung đã bước nhanh tiến vào, khom người về phía Ninh Tuyết Mạch bẩm báo: "Thiếu chủ nhân, bọn họ là hộ viện do lão nô đưa tới, niệm lực mỗi người đều từ cấp 2 trở lên, là võ sĩ chân chính. Bọn họ cam nguyện hầu ở bên người Thiếu chủ nhân, bảo hộ Thiếu chủ nhân."

Hoá ra thời điểm những người đó vừa mới âm ỉ, lão Chung đã được Ninh Tuyết Mạch bày mưu tính kế, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài nhận người.

Có trọng thưởng tất có người dừng cảm, Tinh Viễn Hầu phủ đưa ra bảng giá cao, bỏ cáo chiêu người một khi dán xuống, người có tài năng lập tức tiến đến nhận lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thái tử điện hạ (2)

Lão Chung tuy rằng tuổi già, nhưng bản lĩnh nhận thức người cực cao, hần chọn lựa kỹ càng tám hộ viện, mang theo trở về trước.....

Tám người đều là long tinh hổ mãnh*, vừa đứng ở nơi đó, hết sức có khí thế!

**Long tinh hổ mãnh (龙精虎猛): mạnh mẽ như một con rồng và hung dữ như mãnh hổ (vigorous as a dragon and fierce as a tiger; be full of vim and vigour) {Dịch: Emily Ton}*

Bọn họ đã khiếm đám người Nhị thẩm không tự chủ được co rụt cổ lại--

Lúc này Ninh Tuyết Mạch đã đếm tới 3, nàng để lão Chung đếm số tiếp theo, mở miệng nói điều kiện với tám gã hộ viện.

Nàng chỉ đơn giản nói hai điểm, một là tiền tiêu hàng tháng, mỗi người đều là 10 lượng, nếu làm tốt, nàng sẽ có ban thưởng khác.

Thứ hai chính là nghĩa vụ của bọn họ. Từ đây, nếu không có sự đồng ý của nàng, bọn họ không được cho phép bất cứ một người nào bước vào Tinh Viễn Hầu phủ. Đối với kẻ tự ý xông vào, liền khấu trừ 2 lượng bạc khỏi tiền tiêu của bọn họ.....

Nàng thưởng phạt phân minh, tám người đều đồng thanh đáp ứng.

Âm thanh của 8 người vang dội, rung động mái nhà, khiến cho đám người Nhị thẩm càng thêm run! Ánh mắt rất phức tạp nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch.

Làm thế nào bọn họ có thể nghĩ tới, Ninh Tuyết Mạch đã từng mềm yếu, mặc cho bọn hần xô đẩy, sau một hồi đại biến sẽ biến thành cường thế như thế! Quả thực giống như đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác!

Về sau bọn họ muốn đến Tinh Viễn Hầu phủ kiếm chút lợi ích, chỉ sợ là không còn có cửa.....

Nhưng cứ tẻ nhạt rồi đi như vậy, bọn họ lại không cam lòng.

Lão Chung đã đếm tới 6, Ninh Tuyết Mạch tùm tùm cười nhìn mọi người xung quanh một chút: "Như thế nào? Không ai dám lấy sao? Ta đã cho các ngươi cơ hội, nhưng các ngươi không cần--"

Giọng nói thanh thúy của nàng quanh quẩn ở trong đại sảnh, những người đó đều ngừng hô hấp. Không khí rất khẩn trương.

.....Edit & Dịch: Emily Ton...

Ai cũng không chú ý tới, phía trên nóc nhà đại sảnh, có một hắc y nhân đang lắng nghe các cuộc đối thoại của bọn họ, cũng không biết đã lén nhìn trong bao lâu.

Một vài miếng ngói trước mặt cho thấy một màn minh bạch, khiến hắn có thể thu hết tình huống bên trong đại sảnh vào trong đáy mắt.

Hắn là ảnh vệ bên người Lục vương gia Quý Vân Hạo, công phu tuyệt đỉnh, phụng mệnh tiến đến thám thính thật hư về vị tiểu thư Hầu gia này.

Quý Vân Hạo đã bị làm nhục trước công chúng như vậy, rốt cuộc là không cam lòng. Hắn biết những thân thích của Ninh Tuyết Mạch đều không phải là đèn cạn dầu, cố ý gióng trống khua chiêng mà đưa vàng cho Ninh Tuyết Mạch, thật ra cũng là một loại kế mượn đao giết người. Cho nên phải ảnh vệ bên người tới xem kết quả.....

Ảnh vệ lúc đầu xem không chút để ý, nhưng nhìn một hồi biểu tình liền trở nên chuyên chú.

Mỗi một hành động của nữ hài kia ở trong phòng đều nằm ngoài dự kiến của hắn. Nàng chẳng những thông thạo thú ngữ, còn có một cách đấu công phu mà trước nay hắn chưa từng thấy qua. Người cũng vô cùng thông minh cơ trí, thủ đoạn hành sự so với người trưởng thành còn muốn đánh đũa chưa ngoa hơn!

Nói nữ hài này là phế vật, quả thực là đôi mắt đã bị mù!

Lục vương gia nếu thật sự đã tổn thương nàng, thật đúng là một tổn thất xưa nay chưa từng có.....

Ánh mắt hắn sáng lên, không thể thoát nổi sự hấp dẫn của Ninh Tuyết Mạch, toàn bộ tinh lực hoàn toàn đặt ở trên người nàng, nhìn xem nhập thần. Đầu vai bỗng nhiên bị người gõ một cái, một giọng nói kéo đến từ phía sau người: “Nhìn tốt sao?”

Ảnh vệ suýt nữa nhảy lên! Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, những mái ngói dường như bị bao phủ trong làn sương băng giá. Phía sau hắn, một nam tử trẻ tuổi mặc một chiếc áo choàng trắng ánh trắng đang đứng yên nơi đó.

Tóc đen như nhuộm mực, tóc mai như đao xén, mắt long lanh như nước mùa thu, môi như hoa mẫu đơn màu hồng, đứng yên ở dưới ánh trăng, mỹ ngọc bên hông phát ra ánh sáng màu xanh, trên ngón cái mang một nhẫn ngọc ban chỉ rất lớn, lòng bàn tay cầm một ống tiêu bạch ngọc, đuôi lông mày ở đáy mắt làm nổi bật vẻ phong lưu. Nhìn như nhẹ nhàng tinh tế, trong xương cốt lại ẩn chứa một loại hơi thở tôn quý cao cao tại thượng.

Toàn thân ảnh vệ cơ hồ đều đang run rẩy: “Thái Tử điện hạ!”

Quý Vân Hoàng (季云凰), Thái tử Trường Không Quốc, cũng là một truyền kỳ.

Có 2 loại tu luyện công phu trên đại lục Thiên Tứ (天賜大陆).

Một loại là tu võ bình thường, người có tư chất niệm lực cấp 1, cấp 2 thường sẽ tu luyện loại này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thái tử làm chứng (1)

Một loại là tu võ bình thường, người có tư chất niệm lực cấp 1, cấp 2 thường sẽ tu luyện loại này. Tối đa, có thể tu luyện thành cao thủ võ lâm. Sau đó bọn họ có thể làm việc như một võ sĩ, bảo tiêu hoặc là thị vệ. Trên đại lục Thiên Tứ, bọn họ chiếm đại đa số người.

Còn có một loại là tu thuật, người tu luyện phải có tư chất niệm lực phải từ cấp 3 trở lên.

Những tu luyện giả loại này có tiềm năng phát triển lớn nhất và hệ thống phân loại cũng phức tạp nhất.

Chia thành ba loại: Thiên, Địa, Nhân*. Mỗi một loại được phân thành 10 cấp. Phần lớn những người có thể tu luyện tu thuật, đều mất ăn mất ngủ tu luyện cả đời. Người tu luyện cao nhất là đến cấp 10 thì rốt cuộc dừng bước, không thể đột phá thêm nữa.

Rất ít người, có thể đột phá "Nhân" Giai và tiến vào "Địa" Giai, trở thành thiên tài trong thiên tài. Số lượng những người này cực nhỏ, hơn nữa mỗi người đều là một thế hệ tông sư. Mỗi một hành động của bọn họ đều quyết định sự hưng thịnh hay suy tàn của một môn phái.

Đối với "Thiên" Giai, lại là cảnh giới trong truyền thuyết, đồn đãi nói rằng vị Đế Tôn kia cũng đã tu luyện tới.

Nhưng hiện tại, chưa từng có sinh vật nào tồn tại trên đại lục Thiên Tử nhìn thấy hần ra tay.

Hoặc là người từng gặp qua hần ra tay, sớm đã biến mất trên đại lục này.

Tư chất niệm lực được chia thành 10 cấp, tư chất càng cao, thuật pháp tu luyện cũng càng cao, cũng càng làm ít công to.

Trên đại lục Thiên Tử, đa số người đều có tư chất niệm lực cấp 1, cấp 2. Một tỷ lệ nhỏ có tư chất niệm lực 3, cấp 4. Những người đạt đến cấp 5 chính là những thiên tài cực kỳ khan hiếm, là đối tượng được các phái tranh đoạt.

Mà vị thái tử Quý Vân Hoàng, tư chất niệm lực của hần đạt tới cấp 6!

Lúc tuổi còn nhỏ đã tu luyện đạt tới Địa Giai cấp 3, trở thành kiêu ngạo của Trường Không Quốc.

Không lâu sau khi tư chất hần được trắc nghiệm ra, lão hoàng đế đã chiêu cáo thiên hạ lập hần làm Thái tử. Tuổi còn nhỏ đã được thủ tịch môn phái lớn và thân bí nhất thiên hạ Nhật Nguyệt Môn (日月門) thu nhận làm đại đệ tử môn hạ, trở thành đồ tôn Đế Tôn dòng chính, được dốc lòng bồi dưỡng.

Tuy rằng hần là Thái tử, nhưng không thường xuyên ở trong cung, phần lớn thời gian là tu luyện trong Nhật Nguyệt Môn. Nhưng mảnh khoé thông thiên, trong Trường Không quốc phát sinh sự tình lớn lớn bé bé đều không thoát khỏi tai mắt hần --

Thông minh, quả cảm, quyết đoán, tâm cơ, mỗi khía cạnh hần đều đứng đầu. Huynh đệ của hần rất đông, người có tài năng không ít, nhưng không một người dám mơ ước vị trí Thái tử của hần. Vị trí Thái tử của hần còn bền chắc hơn so với sắt đúc!

Ảnh vệ như thế nào cũng không nghĩ tới, vị Thái tử truyền kỳ cao ngạo* cư nhiên sẽ xuất hiện ở chỗ này.

**Mục vô hạ trần (Nguyên văn: 目无下尘): nhìn xuống quần chúng; tự cao tự đại; ngạo mạn... (look down on the masses; conceited and arrogant)*

Hần theo bản năng quỳ xuống bái lạy đối với vị quốc quân tương lai này.

Quý Vân Hoàng vừa nhắc ống tiêu, đầu gối của ảnh vệ đã bị một dòng khí không thể nhìn thấy nâng lên, khiến hần không thể quỳ xuống.

"Đã buông tay, hà tất phải lưu luyến. Nói cho Lục đệ ta, để hần đừng ném mất thể thống hoàng gia." Quý Vân Hoàng nhàn nhạt nói, nhưng chân thật đáng tin.

"Vâng." Ảnh vệ vội vàng đáp ứng một tiếng, khom người phi thân rời đi.

Hai người bọn hần đều dùng thuật truyền âm để nói, người ngoài căn bản không thể nghe được. Cho nên cũng không kinh động người trong đại sảnh.

Quý Vân Hoàng dùng ống tiêu chỉ vào trên mái ngói, khôi phục lại màu sắc bình thường của những viên ngói. Trong nháy mắt, các viên ngói chuyển hóa thành một mặt gương, tình cảnh trong đại sảnh chiếu vào trong mắt hần.

"A --" một tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, cơ hồ phá cả mái ngói xông thẳng lên tận trời cao.

Nhị thẩm máu chảy đầm đìa lẫn trên mặt đất, co giật giống như cá lên bờ, đối mặt với đau nhức.

Hoá ra nàng rốt cuộc không cam lòng ra về tay không như vậy, lại nhìn thấy rương vàng đặt ngay ở cửa lồng sắt, ánh vàng rực rỡ như cái móc câu lấy tâm hồn nàng. Lợi dụng khoảnh khắc khi Nghiệm Trình Thủ rời đi, nàng tiến lên một bước, giống như tia chớp đuổi tay ra bắt lấy vàng!

Nàng cảm thấy tốc độ của nàng rất nhanh, nhưng lại không nghĩ rằng tốc độ của Nghiệm Trình Thủ còn nhanh hơn so với nàng! Trước mắt nàng, giống như những bông hoa đang nở, cánh tay hoàn hảo đã bị Nghiệm Trình Thủ xé ra khiến cho máu chảy đầm đìa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thái tử làm chứng (2)

Bởi vì phu quân nàng vừa nhìn thấy tình cảnh không ổn, vội vàng nhào lên ôm nàng lăn đi một cách nhanh nhất có thể, lúc này mới khiến cả người nàng không bị kéo vào trong lồng sắt, bảo vệ được một cái mạng.....

Một màn này quá thảm thiết, cơ hồ khiến tất cả mọi người đều kinh sợ. Ngay cả tám gã hộ vệ vừa mới tới cũng kinh sợ toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Vì những người này vừa mới được tuyển, nên bọn họ cũng chưa có cảm giác lo lắng đối với Ninh Tuyết Mạch. Bên trong, cũng khó tránh khỏi có một hai kẻ có chủ ý muốn tranh đoạt vàng này. Nhưng sau khi nhìn thấy một màn kia, trong lòng lo sợ, xua tan toàn bộ ý niệm xấu xa.....

Thần sắc trên mặt Quý Vân Hoàng cũng khẽ nhúc nhích, tiểu cô nương này rất có tâm cơ, dùng kế sách chiến thuật *giết gà dọa khỉ** rất khéo léo tài tình!

**Sát kê hãi hầu (杀鸡骇猴): giết gà dọa khỉ (killing the chicken to frighten the monkeys) {Edit & Dịch: Emily Ton}*

Hắn bắt quả là quá nhàm chán nên tối thăm dò xem sao, không nghĩ tới sẽ nhìn thấy một màn thú vị như vậy, thực sự là một chuyến đi giá trị. Tiểu cô nương này đã cho hắn nhìn xem một trò hay.

Điều khiến hắn không nghĩ tới chính là, còn có trò hay càng xuất sắc hơn ở phía sau.

Khi Nhị thúc kinh hồn chưa định đứng dậy, đang muốn trút giận lên Ninh Tuyết Mạch, Ninh Tuyết Mạch đã ôm lấy cánh tay, hỏi một câu: "Có muốn gắn cánh tay này của nàng trở lại hay không?"

Mọi người ngẩn ngơ, cánh tay đã rơi ra còn có thể gắn trở lại? Vui đùa gì vậy?! Đại phu tốt nhất trên đời này cũng không thể làm được điều này!

Nhị thúc há mồm tức giận mắng: "Ninh Tuyết Mạch, ngươi đến bây giờ còn muốn tiêu khiển chúng ta?! Ai có bản lĩnh có thể phục hồi cánh tay đã bị mất?!"

Ninh Tuyết Mạch chỉ một ngón tay nhỏ về phía mình, dứt khoát lưu loát mà nói một từ: "Ta!"

Mọi người nhìn nàng với sự kinh ngạc đầy nghi ngờ, bộ dáng giống như đang xem một con tiểu yêu quái.

Ninh Tuyết Mạch liếc mắt nhìn Nhị thúc đang lẫn lộn đầy đất, khéo môi nhẹ nhàng nói một câu: "Ta có thể nối tay nàng lại trong vòng một canh giờ (2h). Đương nhiên, các ngươi có thể không tin, trực tiếp nâng nàng rời đi. Đỡ dơ bản nhà ta."

Nhị thúc vốn đang tuyệt vọng sau khi bị mất một cánh tay, nghe được một tiếng này của nàng, mặc dù trong lòng có chút không tin, nhưng chung quy vẫn là một đường hy vọng, nàng sao chịu buông tha?

Một loạt âm thanh liên tiếp: "Ta tin! Ta tin! Ngươi nhanh chóng tiến hành --"

Ninh Tuyết Mạch nói: "Thật ra ta có thể cứu ngươi rất dễ dàng, chỉ cần ngươi đáp ứng một điều kiện của ta."

"Điều kiện gì?"

"Trả lại tất cả những thứ mà ngươi đã lấy đi từ Tĩnh Viễn Hầu phủ trong những năm qua! Một thứ cũng không thể thiếu!" Ninh Tuyết Mạch nói ra điều kiện của mình.

Nhị thúc ngẩn ngơ, những đồ vật mà bọn họ đã lấy đi từ Tĩnh Viễn Hầu phủ trong mấy năm nay có giá trị phải đến hai ngàn lượng *hoàng kim* (vàng). Thậm chí nếu giết hắn đi còn dễ chịu hơn là nhỡ hết những thứ đó ra!

Nhị thúc còn đang muốn thảo luận thêm về điều kiện, Ninh Tuyết Mạch đã trực tiếp chặn hắn lại: "Ta chỉ cho ngươi thời gian nửa chén trà nhỏ để suy xét, nếu quá thời gian này, cho dù ngươi đem tất cả gia sản tặng hết cho ta, ta cũng không thể giúp được gì!"

Nhị thúc và Nhị thẩm đều bần xín giống nhau, đều là loại nếu như không chiếm được tiện nghi thì sẽ khiến bọn họ đau buồn. Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng kịch liệt, Nhị thúc cư nhiên lựa chọn từ bỏ cứu rỗi: "Trên đời này nào có cánh tay đã rời ra rồi còn có thể gắn lại được, nhất định là nha đầu ngươi lại đang phá rối, ta không tin! Nương tử, chúng ta đi--"

"Nếu ta không thể nối lại tay cho nàng, chẳng những cho không các ngươi những đồ vật lúc trước, hai ngàn lượng vàng này cũng tặng cho các ngươi!" Ninh Tuyết Mạch mở miệng.

Điều kiện này thật sự mê người, nhưng Nhị thúc vẫn có chút hoài nghi: "Nha đầu ngươi lại đang cố lừa ta, đến lúc đó nếu không nối được cánh tay, ngươi cũng không cho vàng thì phải làm sao?"

"Bồn cung có thể làm nhân chứng." Trên nóc nhà bỗng nhiên truyền đến một giọng nói vang vọng rõ ràng. Sau đó, theo giọng nói, một người nam tử hiện thân.

Người này đứng về phía ngược hướng với ánh sáng, ánh nền nhẹ nhàng phác họa ra thân ảnh hắn, cao lớn, đỉnh bạt, tuấn mỹ. Đôi mắt của mọi người sáng lên! Phảng phất như những ánh sáng của ngọn đèn dầu cũng không chói lọi bằng hắn.

Càng khó nhìn đến là khí thế của hắn, nhàn nhạt như gió, nhưng lại khiến tim người run rẩy, không dám nhìn thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thái tử làm chứng (3)

Đại bộ phận người trong đại sảnh đều là bình dân áo vải, làm sao có cơ hội nhìn thấy Thái tử tồn tại giống như thiên thần như vậy? Nhất thời sững sờ.

Trên mặt lão chung đầy vẻ khiếp sợ không tin, vội vội quỳ xuống lạy: "Cung nghênh Thái Tử điện hạ!"

Giống như sấm sét! Tất cả mọi người đều tròn tròn mắt! Ngay cả Ninh Tuyết Mạch cũng hơi trở mắt lên.

Thái tử?!

Phù phù! Phù phù, mọi người trong đại sảnh kinh sợ quỳ đầy đất: "Tham kiến Thái Tử điện hạ!"

Ninh Tuyết Mạch: "....."

Nàng tất nhiên là biết vị Thái tử này, chỉ là không rõ vị Thái tử vô cùng cao quý này vì sao lại chạy đến một góc trên nóc nhà của nàng --

Nghĩ đến, hán rớt cuộc đã nghe được bao lâu?

Đương nhiên, lời này nàng không thể hỏi, đối phương rớt cuộc có quyền thể thông thiên, nàng chỉ là cánh tay nhỏ vẫn không thể thất chặt đuôi.....

Có vị Thái tử tôn quý đứng ra làm chứng, Nhị thúc đâu còn dám nói gì khác?

Chỉ đành phải cùng Ninh Tuyết Mạch lập ra một văn bản. Khi Nhị thúc lấy đi những gia sản kia, tuy rằng đều là ngẫu nhiên mà lấy, nhưng đều bị lão Chung nhớ kỹ từng cái, hiện tại đổi thành bạc. Tổng cộng là năm ngàn lượng bạc trắng.

Không có người nào dám giữ thủ đoạn trước mặt Thái tử, cho dù trong lòng Nhị thúc đã từng nghĩ đến quỵ nọ, hiện tại cũng không dám.....

Trong thâm tâm chỉ trong mong Ninh Tuyết Mạch có thể thua.....

Đôi mắt của Thái Tử điện hạ Quý Vân Hoàng sáng lên khi dừng lại trên người Ninh Tuyết Mạch: "Tuyết Mạch cô nương, có bốn cung làm chứng, người có thể động thủ cứu người."

Đại lục này khá hỗn loạn, chỉ có sức mạnh mới được tôn trọng, mỗi ngày đánh tới đánh lui. Người bị thương nhiều không đếm xuể. Cho nên cũng tạo nên địa vị của *y giả* (người thuộc ngành y; bác sỹ) rất cao.

Nhưng trên đời này, y giả học y tuy rằng không ít, nhưng có thể đạt tới trình độ của y học cổ truyền Trung Quốc lại thiếu đáng thương. Bọn họ thật sự rất hiếm, phần lớn đều bị các đại môn phái mời chào cướp đi. Ngay cả y sư tốt ở trong hoàng cung cũng cực kỳ khan hiếm. Được đối xử giống như quốc sư trong cung.

Vì liên quan đến thân phận của mình, Quý Vân Hoàng quen biết khá nhiều y giả, rất nhiều người trong số họ đều đứng đầu trong lĩnh vực của mình. Nhưng cho dù là y giả đứng đầu cũng không ai có thể nổi lại chân tay đã bị tách rời.

Vì thế, khi Ninh Tuyết Mạch nói ra những lời này, Quý Vân Hoàng cũng cả kinh, hán e sợ Nhị thúc kia sẽ đau lòng vì bạc mà không tiếp nhận điều kiện của Ninh Tuyết Mạch, cho nên trực tiếp hiện thân.....

Có Thái Tử điện hạ tự mình hạ lệnh, hết thấy công tác chuẩn bị đều được hoàn thành trong khoảng thời gian rất ngắn.

Một gian tĩnh thất sạch sẽ đến nỗi không dính hạt bụi đã được thu dọn xong, Quý Vân Hoàng thậm chí dựa theo yêu cầu của Ninh Tuyết Mạch, dùng thuật pháp làm sạch hoàn toàn tĩnh thất một lần nữa. Tuy rằng vẫn thua kém phòng giải phẫu vô trùng trong thế giới hiện đại, nhưng cũng có thể chấp nhận được.

"Thái Tử điện hạ, thỉnh chờ ở trong đại sảnh." Ninh Tuyết Mạch khom người về phía hán, không khách khí đuổi người.

Quý Vân Hoàng vốn đang muốn tận mắt nhìn thấy nàng động thủ, nhưng những câu nói tiếp theo của Ninh Tuyết Mạch đã đánh mất ý niệm này của hán: "Thời điểm Tuyết Mạch cứu người, cần phải lột sạch toàn thân nàng....."

Quý Vân Hoàng xoay người bỏ đi: "Bốn cung chờ đợi ở trong đại sảnh là được." Hán không có hứng thú xem bà thím trung niên lỏa thể.....

Nhị thẩm bị Quý Vân Hoàng dùng thủ pháp đặc biệt làm cho ngất đi, nếu không giải khai huyết đạo, tuyệt đối sẽ không tỉnh lại. Cho nên Ninh Tuyết Mạch thực sự yên tâm mà động dao động kéo trên người nàng, không sợ nàng nhảy lên bởi vì đau đớn.

Một phần tư giờ (15ph) trôi qua. Hai khắc (30ph) trôi qua. Nửa canh giờ (1h) trôi qua --

Trong tĩnh thất vẫn luôn im ắng, thỉnh thoảng truyền đến từng tiếng vang nhỏ của kim loại từ một cái kéo hoặc một con dao.

Mọi người đều lặng lẽ chờ đợi ở trong đại sảnh. Đương nhiên, có vị Thái tử này ở đây, những người khác chỉ dám đứng khoanh tay.

Lão Chung kinh sợ dùng trà cụ mới tinh dâng nước trà lên, Quý Vân Hoàng liếc mắt nhìn một cái, nhân nhặt nói một tiếng: "Bỏ đi."

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Thái tử làm chứng (4)

Lão Chung kinh sợ dùng trà cụ mới tinh dâng nước trà lên, Quý Vân Hoàng liếc mắt nhìn một cái, nhân nhặt nói một tiếng: "Bỏ đi." Từ nhỏ hắn đã có yêu thích hoàn mỹ. Mọi thứ đều phải là tốt nhất. Người hương vị của trà này, còn kém xa với trà mà hắn thường uống, rất khó để hắn nuốt xuống.

Lão Chung không dám nói gì khác, lại mời thêm mấy loại trà khác và bánh, Quý Vân Hoàng thậm chí cũng chưa nhìn đến.

Thời gian đã qua com chiều, mọi người chờ đợi ở đây đều có chút đói khát, nhưng Thái tử có ý không muốn ăn gì, bọn họ tự nhiên cũng không dám đề cập đến nó.

Mất thấy một canh giờ (2h) sẽ sắp trôi qua.

Trong bụng Nhị thúc âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đang muốn nói đã tới canh giờ rồi, cửa tinh thất bỗng nhiên mở ra, Ninh Tuyết Mạch bước ra: "Xong rồi, cánh tay đã được nối." Ở kiếp trước nàng chẳng những đã học qua Trung y, còn từng học tại một trường y khoa hàng đầu nổi tiếng thế giới, là nơi được biết đến để đào tạo ra những bác sỹ phẫu thuật thiên tài.

Đặc công là một chức nghiệp có nguy cơ rất cao, nàng và các bằng hữu của nàng không tránh được việc bị thương thường xuyên, chỉ cần có nàng bên người, bọn họ đều được xử lý đúng lúc.

Đừng nói đến nàng có thể nối cánh tay đã bị tách rời trở về nguyên dạng của nó, thậm chí ngay cả trái tim bị đâm thủng, chỉ cần cứu trị đúng lúc, nàng đều có thể chữa lành.

Các dụng cụ y khoa trong thời đại này tất nhiên không so sánh được với công cụ chuyên dụng trong thế giới hiện đại, nhưng cũng may y thuật của nàng rất tinh vi, đã nối cánh tay Nhị thẩm hoàn hảo như thể nó chưa từng bị đứt rời ra.

Nàng lại dùng biện pháp đặc biệt để lưu thông huyết mạch của đối phương một chút, chờ đợi mọi người nao động vào trong xem xét kỹ thương thế của vị Nhị thẩm kia. Ngón tay trên cánh tay đã bị đứt, đã có thể run rẩy một cách vô thức.

Kỳ tích!

Đây quả thực là kỳ tích!

Y thuật này rốt cuộc là nàng đã học được từ đâu?!

Ánh mắt Quý Vân Hoàng nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch tràn ngập nghiên cứu tìm tòi.

Nhị thúc hối hận, lập tức có ý tưởng nghĩ cách quyệt nợ: "Sao ngươi có thể nói là đã nối thành công? Không phải chỉ là khâu cánh tay nàng lên thôi sao! Cánh tay của nàng khẳng định không thể nào nhúc nhích, bàn tay cũng không cách nào nắm bắt đồ vật được....."

Khóe môi Quý Vân Hoàng nhẹ nhàng nhếch lên: "Có thể nắm bắt được đồ vật hay không thì thử một lần sẽ biết." Mở bàn tay ra một cái, trong lòng bàn tay đã xuất hiện một thỏi vàng, tùy tay nhét vào trong tay bị thương của nhị thẩm, từ từ mở miệng: "Nếu ngươi có thể bắt lấy nó, vàng này chính là của ngươi."

Tuy rằng Nhị thẩm đang ở trong tình trạng hôn mê, nhưng bản tính tham tài đã thâm nhập vào trong cốt tủy. Lòng bàn tay một khi dính vàng vào, hơi hơi run một chút, năm ngón tay lập tức nắm chặt, nhanh nhẹn nắm lấy thỏi vàng ở trong tay.....

Nhị thúc: "....."

Theo ngón tay của Quý Vân Hoàng bắn ra, Nhị thẩm tỉnh lại từ trong hôn mê.

Thế lực nàng ta cũng thật là tốt. Vừa tỉnh lại cũng không màng đến cánh tay dường như đang bị băng bó giống như cái bánh chưng, lập tức theo bản năng nâng bàn tay lên để nhìn xem vàng đang nằm trong lòng bàn tay.

Nhị thúc vốn đang muốn nói cánh tay của nàng chưa chắc có thể nâng lên, không nghĩ tới lão bà của mình lại làm ra động tác này, khiến một câu của hắn nghẹn ở trong cổ họng, không thể nói ra.

Ở trước mặt Thái tử, hai vợ chồng Nhị thúc cũng không dám táo bạo quyệt nợ trắng trợn, nhưng nghĩ đến phải bồi mấy ngàn lượng bạc trắng, bọn họ lại cảm thấy giống như đang bị cắt thịt sống!

Nhị thâm quyết định chiến đấu lại một phen: "Tuyệt Mạch đã nói sẽ khiến cho cánh tay của tiểu phụ nhân trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu. Nhưng hiện tại, cánh tay của tiểu phụ nhân cũng chỉ có thể miễn cưỡng nắm lấy đồ vật, vừa thoáng nhấc liền đau chết người. Điều này không thể tính là nàng đã chữa khỏi hoàn toàn....."

Ninh Tuyết Mạch liếc mắt nhìn nàng ta một cái: "Ngay cả khi đó là chân chó khỏe khoắn nhất bị đánh gãy và được nối lại, nó cũng cần thời gian để phục hồi lại như lúc ban đầu, huống chi là cánh tay người đã rơi xuống lại vừa được gắn lên một lần nữa? Hãy nghỉ ngơi cho tốt trong vòng một tháng. Nếu một tháng sau vẫn không thể khôi phục được thì lại đến tìm ta."

Bị thương nặng* còn phải mất một trăm ngày mới có thể khôi phục, rớt mất cánh tay có thể khôi phục lại trong vòng một tháng?

**Thương cân (gân) động cốt (伤筋动骨): bị thương nặng. (to suffer serious injury)*

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Thân mật

Đừng nói đến vợ chồng Nhị thúc, ngay cả Quý Vân Hoàng cũng không thể tin được, bất quá hắn cũng có biện pháp của hắn. Hắn chỉ cần búng tay một cái, lập tức có các thị vệ giống như từ trên trời giáng xuống, quỳ gối trước mặt hắn.

Quý Vân Hoàng nhẹ nhàng phân phó: "Đem dân phụ này đến Đại Lý Tự, nói nha dịch tìm một gian tĩnh thất, điều dưỡng thật tốt trong vòng một tháng. Một tháng sau, mang nàng tới gặp bản vương."

Nhị thâm sợ tới mức sắc mặt đại biến. Nha môn quan phủ cũng có thể tùy tiện vào sao? Sau khi bước vào đó, không chết cũng bị lột hết da! Nàng lớn tiếng cầu xin tha thứ, tỏ vẻ không muốn đến nơi đó, chỉ cần về nhà điều dưỡng là được.

Quý Vân Hoàng tất nhiên không chịu, thật ra hắn không có hứng thú đối với sống chết của phụ nhân này. Hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là y thuật của Ninh Tuyết Mạch có thể đạt tới hiệu quả giống như nàng đã nói hay không. Vì thế hắn chỉ phát phát tay, Nhị thâm đã bị nâng đi mà không có bất kỳ lời giải thích nào nữa.

Một đám nha dịch ở Đại Lý Tự đều có thể so với Ngổ tác (ngổ tác: những người khám nghiệm tử thi), tất cả đều khôn khéo và cường hãn. Nếu Nhị thâm muốn tự tổn thương mình và phá rối nơi đó, đều không có cửa! Hắn thực sự yên tâm.

Nếu Thái tử đã an bài như vậy, những người kia tự nhiên không dám nói gì khác. Một đám mặt mày xám xịt cáo từ rồi đi.

Có Thái tử làm người bảo đảm, Ninh Tuyết Mạch cũng không sợ Nhị thúc sẽ quay lại phá rối. Nàng vươn tay nhỏ ngáp một cái, ngày hôm nay thật sự là kinh tâm động phách, những thăng trầm của một ngày, khối thân thể nhỏ này có chút ăn không tiêu, mệt mỏi.

Động tác này của nàng rõ ràng là muốn đuổi người, vị Thái tử lại chỉ xem như không phát hiện ra, lão thần khắp nơi mà nói chuyện phiếm với Ninh Tuyết Mạch, thăm dò y thuật của nàng và nơi nàng đã học nó.

Ninh Tuyết Mạch tất nhiên sẽ không ngu ngốc mà nói chính mình là xuyên qua tới, vì thế nàng nói một cách thần bí nhưng khi nghe tới thực sự khiến người không thể đưa ra đáp án: "Đó là món quà đến từ thiên đường, là trong lúc ta vô ý được thần tiên truyền thụ và học được ở trong mộng....."

Quý Vân Hoàng: "....."

Trong lòng hắn tất nhiên không tin lời nói quỷ quyết này của nàng, nhưng vẫn hàn huyên vài câu với nàng, tiếc là tiểu nha đầu nhìn qua rất hồn nhiên ngây thơ, một đôi mắt sáng rõ ràng giống như thủy tinh, lời nói nhỏ giọt kín kẽ, bất luận hắn hỏi vòng vèo như thế nào, đều không thể hỏi ra nửa điểm sơ hở.

Mất thấy đêm đã khuya, Ninh Tuyết Mạch không thể nhịn được nữa, mở miệng đuổi người: "Thái Tử điện hạ, đêm đã khuya, khi nào thì ngài khởi giá hồi phủ?"

Quý Vân Hoàng bỗng nhiên giơ tay lên xoa xoa đỉnh đầu của nàng: "Được rồi, không quấy rầy người nữa. Hiện tại, bản vương sẽ quay về. Quá mấy ngày nữa sẽ lại đến gặp người." Nhắc chân lên tiêu dao rồi đi.

Ninh Tuyết Mạch ngồi ở ghế trên giường người một lát, vừa rồi nàng đã không thể tránh khỏi bàn tay Thái tử!

Động tác của hắn nhìn qua rõ ràng cũng không nhanh, nhưng lại hoàn hảo và trơn như nước chảy mây trôi. Khi bàn tay chưa chạm tới, một cảm giác uy áp không thể giải thích, khiến nàng không thể động đậy ở trong nháy mắt, lúc này mới cho phép hắn sờ đầu mình giống như sờ một bằng hữu nhỏ--

Vị Thái tử này không hổ là thiên tài trong thiên tài. Hiện tại, công phu của nàng nếu so sánh với hắn, căn bản là không cùng một loại hơi thở. Nếu hắn muốn giết nàng, có thể nói là không cần phải tốn nhiều sức!

Xem ra cũng đã đến lúc nàng nên đóng cửa tu luyện thật tốt, ít nhất trước tiên phải trau dồi khối thân thể nhỏ bé này trở nên cường tráng, khôi phục lại công lực của kiếp trước.

Trong khi nàng đang ngồi cúi đầu và vạch lên kế hoạch tương lai, Nghiệm Trinh Thù trong lồng sắt rốt cuộc không chịu nổi nữa, bắt đầu rầm rầm một phen trong lồng sắt, hét lên một tiếng lớn: "Rốt cuộc nữ nhân nguoi khi nào thì cho ta ăn?! Không phải nguoi sớm đã đáp ứng, nói rằng sẽ chuẩn bị một bàn ăn ngon, thêm một vò rượu ngon hay sao?! Ta đói bụng, ta muốn ăn mười con lợn sữa nướng, năm con dê nướng nguyên con, lại muốn bảy đến mười cân thịt bê nấu....."

Hắn báo ra một hơi rất nhiều tên đồ ăn mà kiếp trước hắn thích ăn, cuối cùng còn không quên bồi thêm một câu: "Không cần cho lão tử ăn đầu bò, lão tử đã ăn nó trăm năm qua, sớm đã muốn phun ra!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Hắn không làm sai điều gì

Đồ ăn nơi này của Nghiệm Trinh Thù chính là đầu của một loại thần ngu (trâu thần), hơn nữa là một cái đầu trâu còn tươi vừa mới được cắt xuống. Đối với Nghiệm Trinh Thù khác mà nói, có lẽ là đây là một món mỹ vị. Nhưng đối với hắn vì xuyên qua thành thú mà nói, mỗi một bữa ăn không thể nghi ngờ là một hồi khổ hình đấu tranh với bản thân mình --

Hiện tại đã tốt rồi, rốt cuộc nó được một tiểu cô nương có thể hiểu ngôn ngữ của nó nhận nuôi, về sau không bao giờ phải chịu đựng tra tấn kia nữa!

Ninh Tuyết Mạch rất hào phóng, phân phó với lão Chung một tiếng. Đầu bếp mới được tuyển đang xoa tay hăm hè muốn bộc lộ tài năng, rất nhanh đã sửa soạn xong một bàn đồ ăn. Đương nhiên, nhiều món ăn mà Nghiệm Trinh Thù yêu cầu cũng có mặt trong đó.

Ninh Tuyết Mạch không nghĩ tới thân mình Nghiệm Trinh Thù thô tráng hùng vĩ như vậy cư nhiên là một kẻ uống rượu liền say. Nó bắt quá mới uống được nửa bình Trúc Diệp Thanh, đã ngã ngà say bảy tám phần. Rượu vào có cảm giác khổ tâm, nó hát tiếng Anh giống như sói tru cả đêm, khiến cho tất cả mọi người trong phủ hãi hùng khiếp vía, không tài nào ngủ được.

Ninh Tuyết Mạch sai người nấu nửa nồi canh giải rượu, cho nó uống xong, nó mới ngừng nghỉ một chút, nó nằm ghé xuống nhưng trong miệng lại lầu bầu vừa khóc vừa nói.

Nó khóc lóc than thở những năm gần đây xuyên qua thành một con thú khiến nó phải chịu ghen khuất. Hắn cho rằng sau khi xuyên qua có thể giống như những nam tần khác trong các tiểu thuyết là trở thành nhân vật chính, gây dựng nên một sự nghiệp kinh thiên động địa, có vô số mỹ nữ chủ động quần quanh làm hắn trái tim phải đập. Không nghĩ tới, kết quả hắn lại bị đóng trong lồng sắt khổ bức một trăm năm, mỗi ngày gặm đầu trâu, đừng nói là mỹ nữ, ngay cả nửa cái bóng của một con thú nữ cũng không nhìn thấy.....

Ninh Tuyết Mạch vốn dĩ cảm thấy bản thân mình bị xuyên qua từ trong giấc ngủ đã đủ tàn nhẫn, sau khi nghe xong Nghiệm Trinh Thù khóc lóc kể lể, nàng đã tự cảm thấy viên mãn.

Số mệnh của thứ này còn tàn nhẫn hơn nàng nhiều!

Những người hầu mới tới Tĩnh Viễn Hầu phủ đều nhìn thấy một kỳ cảnh (cảnh tuyệt vời).

Tiểu chủ bọn họ lấy một cái chăn và ngồi ở trước lồng sắt, huyền thuyên nói chuyện cùng với Nghiệm Trinh Thù hưng mãnh nửa ngày. Tiểu chủ nhân bọn họ cũng bắt đầu xưng hô với Nghiệm Trinh Thù kia là Tom --

Mọi người kinh ngạc.

Tom? Chẳng lẽ Nghiệm Trinh Thù này cư nhiên là thú nữ? Tên này thật là kỳ quái!

Tên tiếng Anh của Nghiệm Trinh Thù đúng là Tom, một trăm năm qua rốt cuộc có người mở miệng gọi đúng tên của hắn, hắn thực sự rất cảm động, lại có thêm một tầng thiện cảm đối với Ninh Tuyết Mạch. Tăng thêm độ trung thành.

Nó là một con thú đáng tin cậy, nếu đã đáp ứng Ninh Tuyết Mạch trông quản những hoàng kim đó rồi, ngay cả khi nó đã uống say cũng sẽ không lười biếng, sau khi uống canh giải rượu liền dứt khoát ghé vào trên cái giường đệm hoàng kim mà ngủ.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Phủ Lục vương gia.

Ánh trăng sáng chói, những bông hoa đầy quyền rũ.

Trong nội đình hoa viên hình bát giác, Quý Vân Hạo ngồi ở trên chủ vị, bên người vây quanh ba vị mỹ nhân khoe sắc hồng, xanh, vàng. Ba mỹ nhân này đều là cơ thiếp hần, ngay cả trắc phi cũng không hề kém cạnh.

"Vương gia, chúc mừng ngài rút cuộc đã lui được hôn nhân kia, Ninh Tuyết Mạch thậm chí cũng không bằng chúng ta, nơi nào xứng làm trắc phi Vương gia." Mỹ nhân mặc một thân váy áo màu hồng mở miệng.

"Không tồi, Vương gia thật là anh minh khi thối lui cuộc hôn nhân này. Phế vật kia thậm chí cũng không đủ tư cách làm thị nữ của Vương gia, càng miễn bàn về những mặt khác." Mỹ nhân một thân váy áo màu xanh nói tiếp.

"Cùng ly vì Vương gia rút cuộc đã thoát khỏi phế vật kia." Mỹ nhân mặc váy áo màu vàng nhạt giờ chén rượu lên.

Sắc mặt Quý Vân Hạo vẫn luôn có chút âm trầm thoáng cải thiện hơn đôi chút. Các nàng nói đúng, phế vật chung quy vẫn là phế vật, ngay cả khi nàng ngẫu nhiên xuất sắc một lần, cũng không thể thay đổi được nàng thật sự là một phế vật. Hiện tại, hần chính là hoàng tử được sủng ái nhất trong hoàng thất, thân phận sẽ càng ngày càng tôn quý, cửa hôn nhân này có thể thuận lợi rút lui là đúng, hần không làm sai điều gì.....

Hần ngửa đầu uống một chén rượu, ngẩng đầu ngắm nhìn ánh trăng.

Nha đầu phế vật kia hiện tại nhất định đã bị thân thích của nàng đánh đập đến sứt đầu mẻ trán đi?

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 30: Vượt quá mong đợi

Hiện tại nói không chừng hai ngàn lượng hoàng kim đã bị người đoạt đi rồi, còn bị người đánh một trận.....

Trước mắt tựa hồ dần hiện ra tình cảnh Ninh Tuyết Mạch chật vật trong đau đớn ngã xuống đất. Trong lòng cảm giác cân bằng một chút.

Từ hôn là hần đưa ra, bỏ rơi nàng. Lúc ấy nàng làm như vậy chẳng qua là cố gắng khôi phục lại chút mặt mũi mà thôi, nói không chừng trong lòng đang hối hận biết bao nhiêu.....

Hần lại uống lên một chén rượu, không biết hôn mình cả đêm nay đều đang suy nghĩ quay quanh về nữ hài tử kia.

"Vương gia!" Xung quanh đều tối tăm, tên ảnh vệ mà hần đã phái đi không tiếng động xuất hiện ở trước mặt hần, quỳ rạp trên đất.

"Như thế nào?" Quý Vân Hạo dò hỏi. Hần cảm thấy ảnh vệ hần là sẽ mang về tin tức tốt cho hần.

Ảnh vệ nhìn nhìn ba vị cơ thiếp của hần, muốn nói mà ngăn ngại.

"Các nàng đều là người một nhà, cứ nói đừng ngại." Quý Vân Hạo đang muốn để mấy cơ thiếp nghe một chút nha đầu thú vị kia hiện tại thâm hại bao nhiêu.

Mệnh lệnh Vương gia lớn hơn trời, ảnh vệ ngừng lại một chút, rút cuộc nói ra hết thấy những gì hần đã nhìn thấy ở Tĩnh Viễn Hào phủ. Trí nhớ của hần, năng lực tổ chức ngôn ngữ đều không tồi, nói năng rất sống động.

Quý Vân Hạo càng nghe mặt càng đen, không đợi ảnh vệ nói xong, lòng bàn tay đập một cái trên bàn: "Người đang nói, nàng có võ công? Những thân thích đó của nàng cũng thế kiếm chế được nàng?! Ngược lại bị nàng hung hăng dạy cho một bài học?"

"Vâng! Võ công của Ninh cô nương rất kỳ quái, nhưng rất có hiệu quả. Thuộc hạ từ trước tới nay chưa từng thấy qua....."

Quý Vân Hạo mặt trầm như nước, hần cũng nhớ tới một màn kia trên quảng trường, Ninh Tuyết Mạch cố ý vô tình tránh thoát khi hần điểm huyệt.....

Chẳng lẽ thể chất phế vật của nha đầu kia là giả? Giấu tài? Hần là không phải như thế chứ? Thủy tinh cầu trắc nghiệm từ trước tới nay chưa từng xảy ra sai lầm nào!

Trong lòng hần giống như một quả cầu lửa, với một tiếng "bộp", ngón tay trực tiếp bóp nát chén rượu.

Ảnh vệ ngừng lại một chút, dường như còn có chuyện muốn nói.

Quý Vân Hạo không còn kiên nhẫn: "Sau đó tình hình phát triển như thế nào? Thật sự không có ai dám đuổi tay đoạt vàng?"

Ảnh vệ cúi đầu: "Sau đó phát triển thế nào, thuộc hạ không nhìn thấy được, Thái Tử điện hạ đã phát hiện ra thuộc hạ....."

Thân mình Quý Vân Hạo cứng đờ, vượt ngoài mong đợi của hắn: "Tam ca ta?! Hắn – hắn cũng ở nơi đó? Hắn đến khi nào?"

Ảnh vệ hổ thẹn: "Thuộc hạ cũng không biết Thái Tử điện hạ đã đến đó khi nào, thời điểm thuộc hạ phát hiện ra, hắn đã ở phía sau thuộc hạ..... Thái Tử điện hạ bảo thuộc hạ nói lại một câu cho ngài....." Sau đó nói lại nguyên vẹn câu nói của Quý Vân Hoàng.

Quý Vân Hạo: "..... "Trên mặt hắn giống như ăn một cái tát, nóng rát!

Ba vị mỹ nhân vừa rồi còn tăng bốc đến nỗi chân hắn cũng có mùi thơm, hiện tại không dám thốt một từ. Mỹ nhân mặc váy hồng lá gan lớn hơn, to gan nói một câu: "Những thân thích của tiểu phế vật ấy bất quá cũng đều là phế vật mà thôi. Không thể làm gì nàng ta cũng thực bình thường, Vương gia không cần để ở trong lòng. Nói không chừng nàng ta cũng chỉ là trùng hợp..... Thái tử gia có lẽ chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua nơi đó....."

"Lăn!" Quý Vân Hạo bỗng nhiên đập một chưởng nát bàn, rượu và thức ăn trên mặt bàn rơi vỡ đầy đất.

Nhóm mỹ nhân chật vật rời đi.

Quý Vân Hạo tức giận chưa tiêu.

Đi ngang qua?! Đi ngang qua cái đầu nguoi! Thái Tử điện hạ có thể đi ngang qua mái nhà nhân gia sao?

Không nghĩ tới, Thái Tử điện hạ luôn luôn theo đuổi hoàn mỹ, cũng không thềm để vào mắt bất luận kẻ nào, cư nhiên có hứng thú với nữ nhân kia –

Hắn cho rằng hắn đã vứt bỏ bất quá chỉ là một khối rác, không nghĩ tới –

Hắn âm thầm cắn chặt hàm răng, chậm rãi phân phó: "Nữ tử này có chút cổ quái, nguoi phải nguoi theo dõi nàng ta, bẩm báo tất cả mọi động tác của nàng cho ta!"

.....

Liên tiếp mấy ngày sau, những ngày trôi qua của Ninh Tuyết Mạch rất nhàn nhã và phong phú.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Nàng biết pháp trận?

Tĩnh Viễn Hầu phủ có rất nhiều việc phải làm, cũng may hiện tại nàng đã có tiền, lại có khả năng của lão Chung, hết thảy những việc nhỏ đều được lão Chung xử lý, những việc đại sự đều bẩm báo lại với nàng.

Tất cả đình đài lầu các của Tĩnh Viễn Hầu phủ đều được sơn lại một lần nữa. Những tội tử mới đều hoàn thành nhiệm vụ dưới sự dẫn dắt của lão Chung, hỗn loạn mà có kết quả.

Lão Chung ban đầu cũng phần nộ và chán nản, một lần nữa giống như thanh xuân toả sáng, sống lưng thẳng tắp, đi đường uy vũ như gió thổi dưới chân. Tiểu thư nhà hắn sau khi đại nạn qua đi, quả thực là giống như thoát thai hoá cốt, rốt cuộc đã có khí thế nữ nhi tướng quân. Về sau, Tĩnh Viễn Hầu phủ bọn họ sẽ không còn bị người khinh bỉ nữa!

Càng quan trọng hơn là, tiểu thư không biết từ nơi nào đã học được một thân y thuật, quả thực có thể xưng là thần kỳ.

Lưng của lão Chung vốn đã bị gò bó trong nhiều năm qua, Ninh Tuyết Mạch chỉ châm qua mấy ngân châm trên người lão, cư nhiên trị hết tất xấu lưng còng nhiều năm của lão! Lão Chung tự mình cảm giác giống như đứa trẻ mười tuổi. Khi nói chuyện đều lớn giọng và vang dội hơn, đối tiểu thư nhà mình cũng càng thêm cảm kích! Dùng hết năng lực và tinh lực xử lý hết thảy mọi việc trong Tĩnh Viễn Hầu phủ. Sau mười ngày trôi qua, Tĩnh Viễn Hầu phủ đã hoàn toàn trở lại như thời đỉnh cao của nó.

Mấy ngày nay, Ninh Tuyết Mạch thật ra cũng không nhàn rỗi, nàng đang điều chế các loại dược phẩm, mua các loại công cụ cầm tay khác nhau, đương nhiên, nàng cũng luyện chế một đồng độc dược.....

Hiện tại, thân thể nàng yếu đuối, công lực nông cạn, Tĩnh Viễn Hầu phủ nhìn có vẻ rất tốt, thật ra không biết có bao nhiêu sóng ngầm đang bắt đầu khởi động xung quanh, muốn chìm chết nàng. Nhiều người còn muốn dẫn nàng lên bùn, nàng cần phải chuẩn bị thêm một số phương pháp để tự bảo vệ mình. Dưới tình huống công lực suy yếu, độc dược đối với nàng là không thể thiếu --

Đương nhiên, trong thời gian nhàn hạ nàng cũng tu luyện công phu của mình, bởi vì biện pháp tu luyện đặc biệt, nàng không muốn để người nhìn thấy. Cũng may nàng có một gian tĩnh thất chuyên để tu luyện công phu, mỗi ngày nàng đều tu luyện ở bên trong khoảng hai canh giờ (4h).

Hiện tại Tĩnh Viễn Hầu phủ nhiều người, không tránh khỏi nhiều mắt và trở nên phức tạp hơn, hơn nữa bên ngoài cũng có người như hổ rình mồi. Vì để phòng ngừa có người đột nhập tĩnh thất và được thất của nàng, Ninh Tuyết Mạch đã bố trí trận đồ bát quái của Gia Cát Lượng xung quanh hai thất.....

Trên đại lục này chủ yếu là coi trọng tu luyện thuật pháp, không coi trọng bày binh bố trận. Thậm chí là khi hai quân đối chọi, nếu có bày trận cũng là loại hình trận thường thấy nhất, đối loại pháp trận hơi có chút huyền diệu dường như đều đốt đặc cán mai.

Cho nên dù là ảnh vệ có nhiều kỹ năng, muốn tìm mọi biện pháp, cũng không thể nào đến gần hai thất trong vòng năm trượng (16m).....

Vì thế, bẩm báo đến tai Quý Vân Hạo chính là dạng này: "Ninh tiểu thư hôm nay sau khi tĩnh ngủ đã vào một gian lầu các hình bát giác trong ba canh giờ (6h). Nhưng sau đó lại tiến vào một tiểu lầu được bao quanh bởi cây xanh ba canh giờ. Hai nơi đó không biết đã bố trí pháp trận gì. Mỗi lần thuộc hạ trộm theo tới nơi đó lập tức sẽ xuất hiện ảo giác, căn bản không thể nhìn vào bên trong. "

Pháp trận?!

Hồ hập của Quý Vân Hạo cứng lại, nhẩn mảy.

Trên thế giới này, chỉ người có tu vi niệm lực đạt tới cấp "Địa" tầng thứ ba, mới có thể trở thành chủ thuật sư và kết ra được pháp trận. Trong Trường Không Quốc, có thể bố trí được loại pháp trận này là cực kỳ khan hiếm, cũng chỉ có ba bốn vị mà thôi. Một vị chính là Thái Tử điện hạ kia, vài vị khác thì ở tại các môn phái lớn và đảm nhiệm những chức vị quan trọng, không dễ dàng xuống núi.

Nha đầu phế vật kia cư nhiên có thể kết ra pháp trận?! Đây -- đây là điều quá nghịch thiên!

"Người không nhìn lầm chứ? Thật sự là pháp trận?" Hắc trầm giọng hỏi.

"Điều này --" ảnh vệ hơi suy tư, ăn ngay nói thật: "Có chút giống pháp trận, nhưng lại cũng không phải rất giống. Trong truyền thuyết, pháp trận là dùng phù chú, chủ thể sẽ sử dụng niệm lực, nghe nói người tiến vào pháp trận sẽ bị chú thuật gây thương tích, không phân biệt được phương hướng đông tây nam bắc. Mà vị Ninh tiểu thư làm ra trận pháp, tựa hồ lại dựa vào những cỏ hoa cây cối. Những tảng đá lớn bày biện nơi đình đài, bên trong có từng hàng lối rõ, nhìn không ra nào hàng nào mới là chính xác. Thuộc hạ cảm thấy, nếu như dùng niệm lực phá hủy hết những cỏ hoa cây cối đã được bày ra, hẳn là có thể phá trận. Nhưng nếu làm như thế, tất sẽ kinh động mọi người trong Tĩnh Viễn Hầu phủ, cho nên thuộc hạ nhất thời không dám vọng động --"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Vương gia thất thần...

Quý Vân Hạo mặt trầm như nước, lại dò hỏi ảnh vệ thêm một số vấn đề, thí dụ như tất cả những đồ vật mà Tĩnh Viễn Hầu phủ hay mua gần đây nhất, thí dụ như động tĩnh của những người khác trong Tĩnh Viễn Hầu phủ.....

Lần này ảnh vệ đáp lời rất cụ thể, trực tiếp trình lên Quý Vân Hạo danh sách hắc âm thầm ghi chép lại.

Quý Vân Hạo xem xong danh sách thì khuôn mặt cơ hồ muốn tái đi.

Những thứ khác như bàn ghế linh tinh thì hẳn có thể hiểu, đó là những thứ cần thiết nàng mua để trang trí bên ngoài Tĩnh Viễn Hầu phủ.

Thật bất ngờ, nàng còn mua vô số dụng cụ như đao kéo, vô số túi kim khâu hoa, vô số dây nhỏ đủ loại kiểu dáng, cùng với các loại chai lọ vại bình.....

Quan trọng nhất chính là, nha đầu không biết có phải muốn mở hiệu thuốc hay không, cư nhiên còn mua mỗi loại mười cân tất cả các loại thảo dược thường thấy và quý hiếm trên đời!

Quý Vân Hạo nhìn danh sách dày đặc, đến mỗi đầu óc quay cuồng vì bối rối.

Căn bản nhìn không ra nha đầu kia rốt cuộc đang bị cái gì mê hoặc!

Hắn cũng nghe về việc nàng đã gấn lại tay cho nhị thẩm kia, chỉ là không biết hiệu quả như thế nào.

Rốt cuộc nhị thẩm kia hiện tại đang ở trong Đại Lý Tự, được người trông giữ rất nghiêm mật.

Bởi vì Thái tử đã phân phó, cho dù là người của Quý Vân Hạo hẳn cũng vào không được vào xem xét.....

Nha đầu kia thật sự có y thuật kinh người? Không có khả năng đi!

Lúc trước vì sao hẳn trước sau đều không nghe nói nàng có kỹ năng này? Chẳng lẽ là Thái Tử điện hạ cố ý thiết lập mê cục?

Dùng nha đầu kia cố ý bày bố nghi trận?

Tâm tư của Quý Vân Hoàng căn bản không phải người thường có thể đoán được. Sau khi hẳn tổng cổ ảnh vệ đi rồi, ngồi ở trên ghế suy tư một lúc lâu cũng không thể nghĩ được nguyên do gì.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

"Vương gia thật có hứng thú, lúc này còn ngắm trăng ở trong hoa viên." Một giọng nói yêu kiều giòn giã vang lên, một nữ tử mặc váy áo màu xanh lá cây xoay ra từ chỗ ngoặt.

Mặt mày nữ tử tinh xảo, dáng người yếu điệu, là lướt thướt tha đi ra như vậy, cũng rất thanh tao xinh đẹp.

Dưới chân giống bị vướng cái gì, nàng *ai da* một tiếng, lao đảo một cái, vừa lúc ngã vào trong lòng ngực Quý Vân Hạo.

Mùi hương ấm áp mềm mại như ngọc ôm đầy cõi lòng, mặt mày Quý Vân Hạo cũng bắt đầu trở nên ôn nhu.

"Điệp Thường, sao ngươi lại tới đây?"

"Vương gia đã vài ngày không đến thăm Diệp Thường. Diệp Thường đành phải tự mình đưa tới cửa." Hồ Diệp Thường hờn dỗi.

"Đã nhiều ngày nay bốn vương xác thật hơi bận, đã vắng vẻ ngươi. Hiện tại sẽ bồi thường....." Quý Vân Hạo không nói hai lời hôn xuống, bàn tay cũng không thành thật xoa loạn trên người nàng.

"Ai da, ngài thật là xấu..... lại khi dễ nhân gia....." Hồ Diệp Thường mặt đẹp đỏ bừng, ở trong lòng ngực hẳn cười ha ha, một đôi tay nhỏ lại hoàn toàn có ham muốn nghênh đón.....

Quý Vân Hạo càng trở nên hứng thú, hành động càng trở nên táo bạo hơn, càng ăn đậu hủ càng lâm vào đam mê.....

Mất thấy thiên lôi đã sắp bốc lửa, Hồ Diệp Thường bỗng nhiên cảm lấy cánh tay không thành thật của hắn, không cho hắn tiếp tục: "Vương gia, chúng ta không thể làm như vậy, rốt cuộc chúng ta vẫn chưa thành thân....."

Quý Vân Hạo đang hứng thú liền bị gián đoạn, giọng điệu không được tốt: "Diệp Thường, bốn vương chắc chắn sẽ cưới. Qua mấy **** sẽ nói với phụ hoàng từ hôn cho chúng ta, bốn Vương tuyệt đối sẽ không phụ ngươi, ngươi xem, vì ngươi bốn vương cũng đã lui hôn nhân để lập trắc phi..... "

*(Những dấu **** là của trong bản gốc)*

"Vương gia, Diệp Thường cũng là vì muốn tốt cho ngài, phế vật kia nếu thật sự làm trắc phi của Lục vương gia, không chỉ làm mất mặt người trong Lục vương phủ, ngay cả nô gia cũng không muốn xưng một phế vật làm tỷ muội....." Hồ Diệp Thường bấu môi, trong giọng nói tràn đầy khinh thường đối Ninh Tuyết Mạch.

Phế vật? Nữ hài tử kia thật sự là phế vật?

Trước mắt Quý Vân Hạo hiện lên con ngươi cười như không cười của Ninh Tuyết Mạch, lại nhớ đến tin tức thăm dò được mấy ngày gần đây.....

Trong lòng hắn bỗng nhiên có chút bức bối, có chút ngơ ngẩn xuất thần.

"Vương gia? Vương gia?" Một bàn tay nhỏ của Hồ Diệp Thường nhoáng lên vẫy vẫy ở trước mắt hắn, rốt cuộc gọi thần trí hắn quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đắc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Lại cặp lần nữa

Thiếu nữ trong lòng ngực quần áo không chỉnh tề, làn da trắng tuyết trên ngọn núi như ẩn như hiện, hẳn lại bỗng nhiên mất đi hứng thú, nhẹ nhàng đẩy nàng ra: "Được, Diệp Thường, đêm đã sâu, ngươi vẫn nên trở về trước. Bằng không nếu bị người phát hiện sẽ không tốt."

Hắn thật sự thất thần trong khi ôm nàng, đây là tình huống chưa từng xảy ra!

Hồ Diệp Thường bỗng nhiên có chút hoảng hốt không xác định, chuyển chuyển đôi mắt trong như nước, ôm cánh tay hắn một cái: "Vương gia, nô gia

mới học được một phương pháp pha trà, muốn để Vương gia nắm thử tay nghề của nô gia....."

Quý Vân Hạo gật đầu, sáng khoái đáp ứng: "Được, ngày mai gặp tại Vọng Hạc Lâu đi. Bồn vương muốn nắm thử tay nghề ái phi có tốt hơn trước đây hay không."

Hồ Điệp Thường cười xinh đẹp, rốt cuộc cảm thấy mỹ mãn rồi đi.

Công phu của nàng không tệ, thân ảnh loé lên vài lần ở trong hoa viên liền không thấy tăm hơi.

Quý Vân Hạo nhìn bóng dáng nàng rời đi, thoáng thờ dãi một hơi nhẹ nhõm

Hắn hẳn là đã không lựa chọn sai, nữ tử này mới hẳn là chính phi của Quý Vân Hạo hẳn.....

Hồ Điệp Thường là nữ nhi được sủng ái nhất của đại nguyên soái bình mã đương nhiệm Hồ Khánh Hoa.

Hồ Khánh Hoa nguyên bản là thủ hạ dưới trướng của phụ thân Ninh Tuyết Mạch, Tĩnh Viễn Hầu. Hắn ta rất kiêu dũng thiện chiến, mưu trí siêu quần, lại am hiểu chốn quan trường. Sau khi Tĩnh Viễn Hầu chết, hắn ta liền tiếp nhận quan hàm của Tĩnh Viễn Hầu, trở thành Thống soái mới.

Hắn ta nắm giữ tất cả binh quyền, ở trong triều đình thuộc về phái thực quyền. Cũng là đối tượng để tất cả các hoàng tử mọn sức.

Hắn có thể nắm được trái tim nữ nhi Hồ Điệp Thường của hắn ta cũng xem như là may mắn.

Hồ Điệp Thường nguyên bản luôn ái mộ Tam ca hắn, vị Thái Tử điện hạ kia.

Bất đắc dĩ giống như hoa rơi có tình, nước chảy vô tình, vị Thái Tử điện hạ căn bản không để Hồ Điệp Thường ở trong mắt, làm nàng bối rối vài lần, rốt cuộc đã khiến nàng mất hết hy vọng.

Quý Vân Hạo cứ thế mà thâm nhập vào, nắm bắt được trái tim mỹ nhân.

Hồ Điệp Thường muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, cũng có tài năng, còn dịu dàng nhẹ nhàng như thế, đúng là rất tương xứng hẳn. Cho nên hắn mới sủng nàng, yêu nàng, mạo hiểm bị phụ hoàng trách cứ ý tưởng nguy hiểm nghĩ cách đi lui hôn Ninh Tuyết Mạch.....

Nữ hài tử này mới là người hắn muốn, Ninh Tuyết Mạch kia dù xách gậy cho nàng cũng không xứng! Hắn lui cửa hôn nhân kia quả thực không hề sai.....

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

Vọng Hạc lâu (望鹤楼) là trà lâu có phẩm vị lớn nhất thủ đô Trường Không quốc.

Các phương tiện nơi này đều là tiện nghi nhất, đương nhiên, giá cả cũng là đắt nhất.

Ngay cả việc uống một ly trà ở chỗ này bình thường cũng phải trả mười lượng bạc, tương đương với tiền tiêu hàng tháng của một vị võ sư trung cấp. Người tới nơi này uống trà đều là những vị khách quý đến từ gia đình hào phú, vung tiền như rác.

Ninh Tuyết Mạch đang ngồi ở trên lầu hai trong quán trà. Nàng nhìn hồ trà (ấm trà) nhỏ làm bằng đất sét đỏ trước mắt có chút đau lòng, lại ngửi ngửi hương trà, khe khẽ thờ dãi.

Trà ở đây không giống với trà ở thời hiện đại. Thời hiện đại khi pha trà sẽ có đủ chủng loại lá trà, ở chỗ này lại là có đủ chủng loại hồ trà. Nàng thuận miệng chỉ cái hồ trà nhỏ bằng đất sét đỏ này, sau đó liền đi lên lầu.

Khi người hầu trà nâng bộ trà cụ đặt lên một chiếc mâm vàng nạm châu báu ngọc trai, giống như đang nâng tuyệt thế trân bảo, Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc minh bạch vì sao khi nàng chỉ vào ấm trà này thì khách xung quanh lại nhìn nàng với ánh mắt khác thường như vậy.

Mẹ nó, đây cư nhiên là loại trà đắt nhất!*

* 尼玛: Minh hiếu là mẹ nó. (Một kiểu chửi đồng hay dùng)

Ở chỗ này, ấm trà Hồng Nê Thiêu Chế (红泥烧制) là trà cụ quý giá nhất so với bất luận cái gì, một hồ trà này pha chế ra nước trà cư nhiên mất một ngàn lượng bạc!

Ninh Tuyết Mạch tuy rằng gần đây đã có chút tài sản, nhưng tiêu dùng thật sự cũng không nhỏ. Mới gần gần nửa tháng, hai ngàn lượng hoàng kim của nàng đã đi ra ngoài mất ba phần tư, hiện tại chỉ còn năm trăm lượng!

Năm trăm lượng hoàng kim ở chỗ này tương đương với 2500 lượng bạc. Nàng thật sự cảm giác sâu sắc rằng, không thể cứ tiếp tục miệng ăn núi lở như vậy, vì thế hôm nay mới ra ngoài muốn tìm kiếm cơ hội kinh doanh để kiếm chút tiền.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34: Tiền là vương bát đản, đã tiêu cũng có thể kiếm

Di chuyển ở trên đường cái một môi nên tản bộ đi lên tòa trà lâu này và muốn nghỉ chân một chút, uống chén trà để làm ướt cổ họng.

Nơi nào nghĩ đến trong lúc vô ý, chỉ một hồ trà liền mất của nàng một ngàn lượng bạc?!

Thật đau lòng chết nàng!

Trách không được sau khi nàng chỉ hồ trà này, tiểu nhị của điểm liền cung kính nghênh tiếp nàng lên đến tận trên lầu, xem ra đã thật sự xem nàng giống như dê béo chờ làm thịt!

May mắn thay, các món ngon nơi này được tặng kèm trà, bằng không nàng càng thêm đau lòng.

Lầu hai của trà thất không hồ là nơi để người giàu có lên đây. Tạo hình trà thất khá kỳ lạ, bốn phía trên tường trúc đều treo tranh chữ danh gia.

Thế giới này tranh chữ cũng không khác lắm với Trung Quốc cổ đại, các bức họa đều được vẽ rất tỉ mỉ, phong chữ có nét đậm nét nhạt.

Hơn nữa, tranh chữ treo ở nơi này cũng là của danh gia đương thời, Ninh Tuyết Mạch cũng từng nghe nói qua một số, mỗi một bộ tranh chữ đều có giá trị xa xỉ.

Tùy tiện xách một bộ về nhà đều có thể đổi được mấy ngàn lượng bạc.....

Đặc biệt, trong số tất cả các tranh chữ này, ở giữa có treo một bức tranh phong cảnh lớn nhất và dễ dàng có thể nhìn thấy được.

Đó là một bộ sơn thủy được vẽ bằng mực, từng dãy núi non trùng điệp, mây mù bốc hơi, che khuất cây cối và những tảng đá kỳ lạ, dòng suối chảy xuống khe núi, tất cả đều rất hùng vĩ, linh khí bức người, khiến người liếc mắt nhìn một cái liền tựa như đang đặt mình ở trong núi kia. Ở một bên góc có đề một hàng chữ, chữ kia bút tấu long xà, trong phong lưu phiêu dật lại ẩn chứa ngạo cốt hàn mai. Đề ở trên đó đúng là năm đã họa nên bức họa này cùng với tên người đã họa nó.

"Hàn Sơn Nguyệt....." Ninh Tuyết Mạch đọc tên của người đã họa nên bức tranh kia.

Biết vị này chính là nhân vật hàng đầu trong giới thi họa, tương đương với Từ Bi Hồng* trong thời đại của nàng, Tề Bạch Thạch**, bọn họ chỉ cần tùy tiện vẽ một bức họa đều có thể đổi được một đồng biệt thự cao cấp, lại còn có rất khó tìm được.....

**Từ Bi Hồng (徐悲鸿): là một họa sỹ TQ chuyên tranh mực về ngựa và chim.*

***Tề Bạch Thạch (齐白石): là một họa sỹ có ảnh hưởng ở TQ, người đã tự học vẽ một mình.*

Xem ra trà lâu này đã bỏ ra rất nhiều tiền vốn để đề cao phẩm vị của toàn bộ trà lâu.

Ninh Tuyết Mạch uống một ngụm trà, lại nuốt một khối bánh, bỗng nhiên cảm giác thấy một ngàn lượng bạc đã bị mất đi cũng không đến nỗi phải đau lòng như vậy.

Tiền là vương bát đản, mất đi cũng có thể kiếm lại, với bản lĩnh của nàng còn sợ ở không kiếm được bạc ở thời đại này?

Huống chi vừa rồi nàng cũng đã hỏi thăm được một cách kiếm tiền, nghe nói trong núi Thiên Thư cách chủ thành một trăm dặm có vô số dược thảo, trong đó có nhiều thứ trân quý. Qua mấy ngày nàng sẽ đi đến nơi đó chuyển động một vòng, nói không chừng vận may có thể tìm thấy thảo dược cực kỳ quý hiếm, lúc đó nàng có thể kiếm được một khoản lợi nhuận rất lớn.

Tuy nhiên, nghe nói trong núi kia có rất nhiều ma thú, rất nhiều người đến đó hái thuốc đều là có đi mà không có về. Điều này đã khiến cho dược liệu được sinh ra ở nơi này trở nên khan hiếm ở trên thị trường. Nếu nàng muốn đến nơi đó thì cũng phải chuẩn bị thật tốt, không thể hành động mù quáng.

Nàng xuyên qua tới nơi này là muốn cười ngạo thiên hạ, không phải tới để trở thành thức ăn cho ma thú.....

Nàng đang cúi đầu cân nhắc bước tiếp theo làm thế nào để phát tài, ánh sáng nơi cửa bỗng nhiên bị chặn lại trong giây lát, có hai người cầm tay bước vào.

Hai người đều là cầm tú hoa phục, nam có dáng người đỉnh bạt, khuôn mặt tuấn mỹ, trong đôi mắt chim ưng lộ ra uy nghiêm của thượng vị giả, khiến cho ánh sáng bắn ra bốn phía.

Nữ có tóc mây lông leo, trang điểm tinh tế, giờ tay nhắc chân đều là loại phong phạm của quý tiểu thư.

Trà thất này có bố trí rất độc đáo, giống như các quán âm nhạc ở thời hiện đại, giữa các phòng riêng biệt có một bình phong trong suốt và những bồn hoa được đặt theo các khối.

Mà Ninh Tuyết Mạch lại đang ngồi dựa ở chỗ cửa sổ, một góc tương đối yên tĩnh, cho nên khi hai người kia tiến vào cũng không thể nhìn thấy nàng.

Ninh Tuyết Mạch cũng quét mắt liếc nhìn hai người kia một cái liền thu hồi ánh mắt.

Lục Vương gia Quý Văn Hạo, là vị hôn phu lúc trước của thân thể này, hiện tại đã không có bất luận quan hệ gì cùng nàng.

Năng lượng của nàng rất hạn chế, sẽ không phí phạm chú ý tới người không liên quan.

Đối với nữ nhân kia ở bên người hấn --

Khóe môi Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng câu lên, nâng chung trà lên và nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Phân tranh, phân tranh

Khóe môi của Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng câu lên, nâng chung trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng đàn do đàn sư đang tấu phía sau bức rèm trong lầu.

Cầm kỳ của cầm sư ở chỗ này tự nhiên sẽ là đỉnh cao, những nốt nhạc giống như tiếng nước chảy, từ từ trôi giạt lượn lờ bên trong hương trà, khiến tâm tình người có chút an bình.

Ninh Tuyết Mạch là người hiểu cầm, rốt cuộc khi ở thời hiện đại, lúc nàng nhàn hạ đều thích nghe một số bài hát cổ xưa, như đàn cổ, tỳ bà, nhị hồ, dương cầm, chỉ cần là nhạc nhẹ nhàng nàng đều thích nghe, thậm chí chính nàng cũng sẽ đàn tấu vài đoạn, xem nó là một loại tiêu khiển giải trí.

Đoạn khúc trong tiếng đàn đang tấu nơi này, tuy rằng nàng chưa từng nghe qua, nhưng thắng ở sự mềm mại, có thể gột rửa tâm linh. Nàng cảm thấy trong khi uống trà và nghe nhạc này, càng có thể cho phép nàng tĩnh tâm tự hỏi sự tình chính mình.

Những trà khách khác trong trà thất cũng đang yên lặng lắng nghe, ngẫu nhiên nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

"Bang!" Một tiếng giòn vang, phá vỡ sự bình yên của núi rừng!

Tất cả mọi người đều cả kinh, sôi nổi nhìn về phía nơi âm thanh phát ra.

"Bộ trà cụ đã bị những người khác dùng?! Bồn tiểu thư không phải đã sớm phân phó người lưu lại một bộ trà cụ Hồng Bùn hay sao?!" Đại tiểu thư Hồ Điệp Thường tức giận.

Tiểu nhị đau lòng nhìn bộ trà cụ vừa mới đưa cho bọn họ vỡ trên mặt đất, nhỏ giọng phản bác: "Hồ tiểu thư, bộ này chính là bộ trà cụ Hồng Bùn mà ngài thường dùng, bộ trà cụ Hồng Bùn bằng trúc ngài chưa bao giờ muốn dùng qua, cho nên tiểu nhân vừa rồi đã để khách khác nhân sử dụng....."

"Bồn tiểu thư thường dùng bộ này không có nghĩa là không dùng bộ khác trong ngày hôm nay! Nếu bồn tiểu thư đã nói người hãy lưu lại thì người đều phải lưu lại cho ta! Nhanh chóng đem bộ trà cụ kia về, rửa thật sạch sẽ và đưa lại đây cho bồn tiểu thư, nếu còn dong dài một câu ta sẽ đánh gãy chân chó của người!" Hồ Điệp Thường đang có lòng biểu hiện uy phong mình là đích nữ Đại tướng quân trước mặt Quý Văn Hạo, càng thêm hùng hổ dọa người.

Hồ tướng quân quyền thế thông thiên, Lục Vương gia lại là hậu duệ quý tộc hoàng thất, hai người kia không phải là nơi mà tiểu nhị trà lâu có thể chọc đến, đành phải tự mình chạy như bay đi xuống bẩm báo cho chương quầy trà lâu.

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*....

Một lát sau, một vị nho sinh trung niên có diện mạo nho nhã, ăn mặc càng nho nhã hơn so với diện mạo bước nhanh đi lên. Trước tiên qua nói mấy câu với Lục Vương gia và Hồ tiểu thư, sau đó đi đến bàn trà của Ninh Tuyết Mạch, bất động thanh sắc đánh giá nàng một chút.

Hôm nay, Ninh Tuyết Mạch mặc một cái áo lụa màu hồng nhạt, khuôn mặt nhỏ càng thêm có vẻ phần hồng dịu dàng, nhìn qua tựa như một hài tử thuần khiết vô tội. Hấn lập tức không thực sự để ở trong lòng, hướng về phía nàng ôm quyền một cái: "Vị tiểu khách quan, thật không phải với ngài. Bộ trà cụ mà ngài đang dùng, trước kia đã có người bao, chỉ vì tiểu nhị phía dưới quên mất, cho nên đã đưa cho ngài. Hiện tại, nguyên chủ đang muốn tìm nó, ngài xem, ngài có thể nhường lại bộ trà cụ này hay không? Tiểu nhân sẽ đưa lên một bộ hồ trà

tuyệt vời khác bồi tội."

Ninh Tuyết Mạch ngẩng đầu, mắt to léo lên, nhấp miệng nhỏ: "Chường quây, đây là người không đúng rồi. Ta rõ ràng nghe thấy khách nhân bên dưới ngay từ đầu cũng không phải đã bao bộ trà cụ này, vì sao hiện tại lại thành đã sớm bị bọn họ bao? Ban đầu, ta vốn cũng không để bụng và không quá hiếm lạ với bộ trà cụ này, nếu người ăn ngay nói thật, nói không chừng ta sẽ sẵn khoái nhường ra. Nhưng hiện tại, người trắng trợn nói dối táo bạo, rõ ràng là đang khinh ta chỉ là tiểu hài tử nhỏ tuổi, bộ trà cụ này ta sẽ không trả."

Chường quây trà lâu cứng lại, hần vốn nghĩ nàng nhỏ tuổi, lại tinh tế đáng yêu, cho rằng nàng rất dễ lừa gạt, nơi nào nghĩ đến lời nói của nàng cư nhiên sắc bén như thế?

Trên mặt hiện ra một sự xấu hổ: "Điều này —"

Hần còn chưa tới kịp nói câu gì, Hồ Điệp Thường bên kia nghe tiếng đã đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Khiêu khích ứng đối

Edit & Dịch: Emily Ton.

Bên kia, Hồ Điệp Thường nghe tiếng đã đi tới, trên cao nhìn xuống thì thấy là Ninh Tuyết Mạch: "Nha, ta đang tự hỏi là ai dám đoạt trà cụ của ta, nguyên lai là phế vật người! Chường quây, đây là người không đúng rồi. Trà lâu này của người chính là nơi đại quan và quý nhân tới, vì sao ngay cả loại mặt hàng thế này cũng bỏ vào đây?"

Trong giọng nói nồng đậm khinh thường giống như lão dấm năm xưa, phát ra đến nỗi chạm đến mọi góc cạnh của gian trà thất, vô số ánh mắt nhìn qua, dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch.

Trong ánh mắt có hồ nghi, có buồn bực, có trạng thái không thể hiểu rõ.

Ninh Tuyết Mạch gần đây tuy rằng đã vang danh một lần, đó là một lần bị nhốt trong lồng sắt và bị nâng đi dạo phố, rất nhiều người từng gặp qua gương mặt thật của nàng.

Nhưng khi đó Ninh Tuyết Mạch đầu tóc rối bù, bộ mặt sưng đỏ, chật vật cơ hồ nhìn không ra hình người.

Đâu giống như bây giờ, lung linh như nước?

Cũng khó trách đại đa số người không thể nhận ra.

Hồ Điệp Thường nhìn thấy ánh mắt mọi người mờ lớn, càng thêm đắc ý: "Chư vị, nàng chính là người đã bị bắt vì vụ trộm với hán tử mấy ngày trước tại Hầu phủ, Ninh Tuyết Mạch. Loại mặt hàng ***** này cư nhiên uống trà cùng chúng ta ở trong một gian trà thất, các người nói xem, chủ lâu có phải nên đuổi nàng ra ngoài hay không?!"

*(Note: ***** là của bản gốc)*

Mọi người: người nhìn ta, ta nhìn người. Sự kiện mấy ngày trước của Ninh Tuyết Mạch đã khiến toàn thành đều biết, bọn họ tự nhiên cũng biết đến. Tuy nhiên, lúc ấy không phải đã chứng tỏ vị Ninh cô nương này là bị oan uổng hay sao?

Tuy rằng mọi người đều xem thường phế vật, nhưng nhìn thấy Hồ Điệp Thường kiêu ngạo và khi dễ một tiểu cô nương như vậy, cũng khiến trong lòng bọn họ có chút xem thường.

Đại số mọi người đều không lên tiếng, chỉ có mấy người muốn chụp mông ngựa theo Lục vương gia và Hồ Điệp Thường nên mới lên tiếng kêu: "Đúng rồi, đúng rồi, đuổi nàng ra đi! Đuổi ra đi!"

"Người như vậy không xứng đáng ở trong trà lâu này....."

"Cút đi, mau cút đi!"

Hồ Điệp Thường nhận được sự ủng hộ của vài người này, càng thêm đắc ý dạt dào, ánh mắt lại lần nữa dừng ở trên mặt Ninh Tuyết Mạch, muốn nhìn xem nàng tức giận đến nỗi run rẩy hoặc là sợ hãi đến nỗi phát ngốc.

Nhưng không nghĩ rằng, Ninh Tuyết Mạch vẫn như cũ, lão thần khắp nơi ngồi ở chỗ kia, trong tay dường như đang chơi một chén trà nhỏ, ánh mắt nhìn nàng giống như đang xem một con con khi đang diễn.

Ánh mắt như vậy khiến Hồ Diệp Thường cảm thấy đau đớn, nàng ta cá giận nói: "Đồ dê tiện nha đầu nguoi, nhìn bồn tiểu thư như vậy làm gì?! Chột dạ?"

Ninh Tuyết Mạch cười, nhọt nhọt mở miệng: "Đồ dê tiện nói ai vậy?"

"Đồ dê tiện nói nguoi!" Hồ Diệp Thường cơ hồ nói lại một câu mà không hề suy nghĩ.

"Quả nhiên là đồ dê tiện đang nói ta." Giọng nói của Ninh Tuyết Mạch giòn giòn, giống như tiếng một chuỗi chuông bạc vang lên: "Nếu như chính nguoi đã thừa nhận, ta đây cũng sẽ không nói gì thêm với nguoi nữa. Nguoi tự giải quyết cho tốt, tranh thủ sớm ngày thoát khỏi những từ này đi."

"Phụt!"

"Ha ha!" Trong trà lâu có người không nhịn được bật cười thành tiếng.

Tiểu cô nương này, đánh trả thật là tàn nhẫn!

Hồ Diệp Thường cũng rút cuộc cũng phản ứng lại, một gương mặt đẹp đỏ lên, nhin không được giờ tay liền đánh: "Nguoi, tiểu tiện nhân này....."

Động tác của nàng ta cực nhanh, ra tay như gió. Lần này nàng ta đã dùng tới niệm lực, hạ quyết tâm muốn xoá sạch răng trong miệng của Ninh Tuyết Mạch.

Nào nghĩ đến Ninh Tuyết Mạch chỉ thoáng nâng tay, bàn tay của Hồ Diệp Thường còn chưa đụng chạm đến nàng, bỗng nhiên liền thét lên một tiếng chói tai, vội vàng nhanh chóng rút tay về.

Đau! Đau quá!

Lòng bàn tay giống như đã bị ong vò vẽ chích phải, đau đến nỗi nàng ta muốn dậm chân: "Tiểu tiện nhân, nguoi có can đảm dám ám toán ta?!"

Ninh Tuyết Mạch nhướn nhướn chân mày: "Hồ Diệp Thường, nguoi lại đang xướng tuồng gì vậy? Rõ ràng là nguoi đã động thủ muốn đánh ta, được không?"

"Nguoi chết chắc rồi! Nguoi, tiện nhân này cư nhiên dám dùng kim đâm đại tiểu thư ta!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Thất trình trước khi cưới?...

"Ta dùng kim đâm nguoi nơi nào? Nguoi hãy để mọi người nhìn một cái."

Hồ Diệp Thường giờ tay lên và chỉ vào tay bị chích, giống như giờ lên một cây cờ xí: "Tiện nhân nguoi đừng mơ tưởng phủ nhận, nguoi đã đâm vào lòng bàn tay ta!" Khi nàng ta mở lòng bàn tay ra mới phát hiện, lòng bàn tay nàng ta hồng nhuận, phía trên dường như có lỗ kim, ngay cả một điểm hồng cũng không nhìn ra được.

Mọi người cũng đều có đôi mắt sắc nét, nhìn xem tay nàng ta rồi lại nhìn nhìn nàng ta, trong mắt hiện lên sự nghi ngờ.

Hồ Diệp Thường cuối cùng cũng phát hiện ra điểm dị thường này, rút tay về nhìn nhìn không thể nào tin, ghen lại!

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng thở dài một hơi, bỗng nhiên nhìn về phía ghế cách đó không xa: "Lục Vương gia, nghe Vương phi tương lai của nguoi nói đã bị chích, nguoi không ra nhìn một cái? Tò vè quan tâm một chút?"

Vương phi tương lai của Lục vương gia?!

Tất cả mọi người đều mở to hai mắt, ánh mắt sôi nổi nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch.

Lục Vương gia Quý Vân Hạo quả thực có tâm muốn bóp chết Hồ Diệp Thường, hiện tại hắn và Hồ Diệp Thường còn chưa đính hôn, nếu mối quan hệ này bị tuôn ra trước sẽ gây bất lợi cho thanh danh của hắn, rút cuộc hắn vừa mới lui hôn cùng với Ninh Tuyết Mạch.....

Tuy nhiên, bây giờ Ninh Tuyết Mạch đã điểm danh kêu hắn, hắn cũng chỉ có thể căng da đầu ló ra, ánh mắt dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch, hơi ngưng đọng lại.

Bất quá, mới mười mấy ngày không thấy, nha đầu cư nhiên tinh nhanh như nước!

Khuôn mặt nhỏ đã từng tái xám hiện tại đã trở nên dẻo dai hơn rất nhiều, cằm đã từng quá mỏng hiện tại thon gầy và hiện ra một độ cong hoàn mỹ. Có lẽ nguyên nhân vì thời tiết nóng, trên má trắng nõn của nàng thoảng có một chút ửng đỏ. Một đôi mắt to, cong cong, tròn mắt bên trong đen nhánh như mực, rõ ràng như nước. Thời điểm nhìn người giống như hồ nước tĩnh lặng, khiến trong nhân tâm có một loại an bình nói không nên lời.

Gió bên ngoài thổi vào từ cửa sổ, thổi bay vạt áo hồng nhạt của nàng. Nhìn qua giống như một nữ tử thông minh vô tội, đáng yêu và vô hại.

Tướng mạo rõ ràng vẫn là tướng mạo kia, nhưng khí chất lại khác với trước kia rất lớn. Còn nhỏ tuổi mà dường như đã có một loại năng lực câu hồn đoạt phách, khiến người cơ hồ không thể rời mắt.

Quý Vân Hạo nhất định đã sai đâu đó, mặt trầm xuống, há mồm chính là trách cứ: "Ninh Tuyết Mạch, ngươi nói vậy đó?"

Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt, về mặt vô tội: "Sao lại là nói vậy? Lục Vương gia, vị tiểu thư Hồ Điệp Thường đều đã có oa oa cùng với ngươi, chẳng lẽ ngươi còn không tính toán cưới nàng? Lúc trước ngươi trăm phương nghìn kế từ hôn với ta, còn không phải là bởi vì nàng hay sao?"

Sét đánh xuống mặt đất!

Có oa oa*?! Nói như vậy, vị Lục Vương gia cùng với vị tiểu thư Hồ Điệp Thường không phải mới bên nhau nhiều ngày nay, mà là sớm đã có mối quan hệ bí mật từ trước?!

*Oa oa (娃娃): em bé.

Ánh mắt của mọi người càng thêm sáng như tuyết, cũng càng thêm vi diệu.

Mặt đẹp của Hồ Điệp Thường đỏ lên, hiện tại nàng ta xác thật đã có thai, bất quá chỉ mới hơn một tháng. Nàng ta cho rằng không ai có thể phát hiện ra. Không nghĩ tới sẽ bị Ninh Tuyết Mạch phá tan, vừa thẹn lại vừa giận: "Ninh Tuyết Mạch, ngươi thật lớn mật! Cưng nhiên dám ăn nói bừa bãi!"

Quý Vân Hạo cũng sững sốt và sững sốt, khuôn mặt tuần tú càng trở nên tối tăm.

Ở Trường Không Quốc, bất luận hai bên đã đính hôn hay chưa, thất trinh trước khi cưới đều là hành vi khiến người khinh thường. Sẽ chịu vạn chúng thóa mạ, cho dù nhà trai có thể có được tam thê tứ thiếp, nếu không danh không phận có quan hệ với nữ tử đẳng hoàng, cũng khiến mọi người khinh thường.....

"Ninh Tuyết Mạch, ngươi có biết nói hươu nói vượn sẽ chịu trừng phạt gì không?!" Giọng nói của Quý Vân Hạo giống như đã kết băng.

Biểu tình của Ninh Tuyết Mạch càng thêm vô tội: "Biết, nhưng ta không nói hươu nói vượn, những gì ta nói đều là sự thật. Hồ tiểu thư rõ ràng là đã có thai 45 ngày....." Nàng hơi nghiêng đầu, hai búi tóc trên đầu hơi đong đưa, chớp chớp mắt, về mặt bỗng nhiên như bưng bình đại ngộ: "Chẳng lẽ oa oa trong bụng nàng không phải là của ngươi?!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Con của chúng ta, sợ không giữ nổi.....

Hồ Điệp Thường: "....."

Quý Vân Hạo "....."

Mọi người: "???!!"

Hồ Điệp Thường vừa kinh vừa giận, Ninh Tuyết Mạch nói ngày nàng mang thai cư nhiên không tở! Nàng ấy rốt cuộc làm sao biết được?! Lúc trước y giả đã bắt mạch cho nàng rõ ràng đã bị diệt khẩu đúng lúc!

"Ninh Tuyết Mạch, ngươi cư nhiên dám chửi bới danh tiết của bốn tiểu thư, ta muốn giết ngươi!" Lòng bàn tay của Hồ Điệp Thường chợt loé lên ánh sáng lạnh, một thanh bảo kiếm xuất hiện, vung về phía Ninh Tuyết Mạch!

Quý Vân Hạo đang muốn giơ tay ngăn cản, nhưng giống như đang nghĩ tới điều gì, ánh mắt bất chợt loé lên, không hề động thủ.

Ninh Tuyết Mạch sớm đã có chuẩn bị, thời điểm khi thanh bảo kiếm chuẩn bị đâm đến cổ, thân mình nàng bỗng nhiên né tránh, khiến một kích của Hồ Điệp Thường đâm vào không khí.

Hồ Điệp Thường không thể thu thế, một kiếm đâm vào trên hồ Hồng Bùn bằng trúc ở trên mặt bàn --

"Bang!" Một tiếng giòn vang, hồ Hồng Bùn biến thành mảnh nhỏ đầy bàn, nguyên cả bộ chén trà cũng vỡ nát hai cái.

"Ai nha, Hồ tiểu thư, ngươi đây là thẹn quá hoá giận sao? Ngươi tức giận đánh nát trà cụ bảo bối của chủ quán không quan trọng, nhưng đừng tức giận mà ảnh hưởng thân mình, nếu động đến thai khí sẽ không tốt....." Ninh Tuyết Mạch vừa quay tròn thân mình, đã lại ngồi xuống lần nữa, nhìn Hồ Điệp Thường mở miệng nghiêm túc nói.

Hồ Điệp Thường: "....." Nàng ta quả thực đã bị chọc giận muốn điên tiết lên! Đến nỗi đôi môi cũng đang run rẩy: "..... Ngươi còn nói vậy..... Tiểu tiện nhân, hôm nay nếu ta không giết được ngươi, thế không làm người!" Cô tay vừa lật, lòng bàn tay lại hiện ra một bảo kiếm dài hai thước, công kích về phía Ninh Tuyết Mạch như mưa rền gió dữ.....

Thân mình Ninh Tuyết Mạch như gió trong liễu, tránh né mũi đao nhọn, rất nhiều lần kiếm quang gần như đã đâm trúng nàng, nhưng lại đều bị nàng tránh thoát ở trong gang tấc.

Mất thấy một đạo kiếm quang của Hồ Điệp Thường lại trực diện đâm tới, nàng kêu nhỏ một tiếng "a", ghé dựa dưới thân bỗng nhiên lật nghiêng, thân mình nàng giống như con cá trơn trượt ra ngoài, vừa lúc thoát khỏi vòng vây kiếm quang bao phủ của Hồ Điệp Thường. Sau đó, giống như con gió lướt qua bên cạnh Hồ Điệp Thường.

Nơi mất cá chân Hồ Điệp Thường giống như bị cái gì đập lên, một con đau sắc bén ngay sau đó truyền đến từ mất cá chân, chui thẳng vào bên trong bụng nàng ta.....

Nàng ta đau đến nỗi sắc mặt đều tái nhợt, kêu lên một tiếng "ai nha", ném thanh bảo kiếm và ôm lấy bụng mình, cong eo xuống, cơ hồ muốn lăn lộn --

"Điệp Thường, ngươi làm sao vậy?" Quý Vân Hạo theo bản năng đỡ lấy nàng ta.

Hồ Điệp Thường chỉ cảm thấy nơi bị ấn dưới thân kia, hình như có một dòng suối nóng đang trào ra.....

Chẳng lẽ thật sự đã xảy thai?! Nàng ta sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thốt lên lời nói: "Hài tử -- con của chúng ta, sợ là không thể giữ nổi....."

Một câu vừa nói ra, tất cả mọi người đều tĩnh lặng!

Thật sự! Cư nhiên là sự thật!

Vốn dĩ bọn họ có chút bán tín bán nghi với lời nói của Ninh Tuyết Mạch, hiện tại lại có bằng chứng không thể chối cãi, trong ánh mắt của mọi người nhìn về phía Hồ Điệp Thường ần ần hiện ra sự khinh thường.

Nữ nhân ngu xuẩn này!

Quý Vân Hạo mắng lớn trong lòng, nhưng lại không thể phát tác, trầm giọng nói với Ninh Tuyết Mạch: "Được, ngươi đủ âm ngoan! Nếu nàng có chuyện gì xảy ra, bốn vương sẽ không bỏ qua ngươi!"

Ninh Tuyết Mạch cũng nổi giận: "Quý Vân Hạo, Hồ Điệp Thường, hai người các ngươi đã gặp nhau trong bóng tối, sớm đã có tư tình, vì đạt được mục đích của mình, đã hãm hại ta, muốn khiến ta thân bại danh liệt. May mắn ông trời có mắt, để Nghiệm Trinh Thủ chứng minh sự trong sạch của ta, mới khiến ta không đến nỗi bị hãm oan. Ta là bé gái mồ côi, cánh tay bắt quả không thể ôm hết đuôi quyền quý các ngươi. Ta thật khinh thường những gì các ngươi đã làm, lúc này mới làm như ngươi mong muốn, nhanh nhẹn lui hồn cùng ngươi, để đôi câu nam nữ các ngươi được như ước nguyện."

"Nhưng các ngươi cư nhiên còn không biết đủ, còn tới khi dễ bé gái mồ côi ta đây! Thật sự cho rằng can khôn này không có vương pháp và công đạo sao? Thật sự cho rằng ngươi có thể một tay che trời sao?! Tất cả mọi người nơi này đều có thể làm chứng cho ta, rõ ràng là nàng ta đã tới khiêu khích ta, muốn tát vào mặt ta, lại muốn chém ta, chiêu chiêu giống như muốn tiêu diệt mệnh ta, dường như muốn đưa ta vào chỗ chết. Ta chính là chưa từng đánh trả một chiêu, chính nàng ta đã tiêu hao công lực của mình, động thai khí thì có quan hệ gì với ta đâu? Điều này cũng muốn tính ở trên người ta?!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Mất không chế

Nước mắt chảy dài trong đôi mắt to của Ninh Tuyết Mạch: "Các ngươi khi dễ người cũng không nên khi dễ đến mức như vậy đi? Hồ Điệp Thường, thật uổng cho ta trước kia còn xem ngươi như là bạn tốt! Thời điểm ta 7 tuổi ngươi vẫn luôn đuổi theo phía sau ta và kêu ta là tiểu tỷ tỷ. Nói rằng tuy ta nhỏ tuổi hơn ngươi, nhưng ngày sinh lại lớn hơn ngươi, vì thế kêu ta là tiểu tỷ tỷ, chính là muốn tôn trọng ta. Còn nói muốn luôn trở thành bằng hữu tốt nhất của ta, muốn luôn kêu ta là tiểu tỷ tỷ."

"Đây có phải là cách mà ngươi đối đãi với tiểu tỷ tỷ? Ta vẫn luôn nhường nhịn ngươi, chịu đựng ngươi. Ngươi đoạt vị hôn phu của ta, ta cũng không muốn so đo với ngươi. Ngươi đều luôn chèn ép ta mọi nơi, ta cũng mặc kệ ngươi. Chỉ nghĩ một sự nhịn chín sự lành, nơi nào nghĩ đến các ngươi còn muốn thông đồng và tính kế ta, hiện tại còn muốn uy hiếp ta, vu hãm ta....."

Biểu tình của nàng rõ ràng là muốn khóc, lời nói lại giống như một vụ nổ, tốc độ lại rất vội vã, nhưng mỗi từ đều rất rõ ràng, mỗi từ đều giống như viên đạn, bắn thẳng vào trái tim mọi người.

Thì ra là thế! Hoá ra chân tướng chính là như thế!

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt nhìn về phía hai người Quý Vân Hạo càng thêm khinh thường--

Sắc mặt Quý Vân Hạo đã đen như đáy nồi, hắn cũng là người thông minh, sự kiện Ninh Tuyết Mạch bị hãm oan tuy rằng không phải do hắn làm, nhưng hắn cũng đã đoán được là do ai làm. Trừ bỏ nữ nhân trong lòng ngực này không còn có người nào khác.....

Nhưng hắn không thể nói ra nàng, rốt cuộc sau này hắn còn cần đến sự hậu thuẫn từ phía sau nàng, hắn còn muốn cưới Hồ Điệp Thường làm vợ, để đạt được sự ủng hộ của Hồ nguyên soái --

Vốn dĩ hắn muốn tùy tiện tìm một người chịu tội thay chuyện này, tốt xấu gì thì sau khi mọi chuyện qua đi là xong, không nghĩ tới Ninh Tuyết Mạch ngay lúc này lại tiết lộ ra mối quan hệ của hắn và Hồ Điệp Thường, còn tình tế đem đầu sỏ gây nên sự kiện kia đổ ở trên người hắn -- cố tình hắn còn không thể giải thích --

Tất cả mọi người uống trà tại trà lâu này cơ bản cũng đều là những nhân vật có uy tín và có danh dự bên trong hoàng thành, hắn không có khả năng nhất nhất đều diệt khẩu bọn họ.....

Ánh mắt hắn lại dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch, đáy mắt dường như xuất hiện một luồng ánh sáng lạnh như băng sương!

Hắn há mồm đang muốn nói gì đó, Hồ Điệp Thường bỗng nhiên có cảm giác dòng suối nóng phía dưới càng trào ra càng nhiều, cũng bất chấp tất cả, không nhịn được nắm chặt ống tay áo hắn, run giọng nói: "Vương gia, cứu... cứu con của chúng ta..... ta đang chảy máu --"

Quý Vân Hạo theo bản năng cúi đầu, nhìn thấy dưới váy Hồ Điệp Thường quả nhiên ướt một tảng lớn.....

"Có mùi gì vậy" Có người thấp giọng lẩm bẩm một câu, người người cái mũi.

"Sao lại có mùi nước tiểu vậy?" Có người tiếp lời, ghét bỏ phẩy phẩy tay để cổ xua tan mùi hôi ở chóp mũi.

"Hồ tiểu thư, người xác nhận là người đang chảy máu? Mà không phải là không khống chế được nước tiểu?" Ninh Tuyết Mạch cũng lui về phía sau một bước, mũi nhỏ hơi nhăn lại. Trong lòng lại cười lạnh, *nữ nhân vong ân phụ nghĩa!*

Lúc trước Hồ Điệp Thường cũng từng là kẻ bán hân, cha nàng ta bệnh nặng, nàng ta phải xin cơm trên phố, bị người đùa giỡn, vừa lúc lúc ấy Ninh Tuyết Mạch mới 6 tuổi nhìn thấy, phải người đến cứu nàng ta. Nguyên chủ Ninh Tuyết Mạch tâm địa lương thiện, thấy Hồ Điệp Thường đáng thương, chẳng những thỉnh đại phu trị hết bệnh cho cha nàng ta, còn nhận cha con nàng ta vào Tĩnh Viễn Hầu phủ.....

Lúc này, cha con Hồ Điệp Thường mới có cơ hội hướng về phía trước, mới khiến cha con nàng ta có được ngày hôm nay!

Khi đó Hồ Điệp Thường mỗi ngày đều đi theo phía sau Ninh Tuyết Mạch, nàng ta một hài nữ 13 tuổi đuổi theo Ninh Tuyết Mạch là một hài nữ 7 tuổi và gọi nàng là tỷ tỷ, cố gắng hết sức để nịnh bợ.

Không nghĩ rằng, không lâu sau khi Hầu phủ suy tàn, Hồ Điệp Thường mỗi lần nhìn thấy Ninh Tuyết Mạch đều là một bộ dáng khinh thường. Thường xuyên khi dễ nàng trong tối ngoài sáng, nhục nhã nàng trước mặt người khác, thậm chí còn đã từng hành hung nàng bởi vì nàng đã phản bác lại một câu nhỏ nhỏ, đánh Ninh Tuyết Mạch mình đầy thương tích, suýt nữa thì bỏ mạng.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Xin lỗi?!

Vì để cướp vị hôn phu của Ninh Tuyết Mạch, nàng ta đã giở hết các loại thủ đoạn bỉ ổi, một lòng muốn bỏ trí Ninh Tuyết Mạch vào chỗ chết.

Ninh Tuyết Mạch bị hạ mê dược và nhốt vào trong lồng sắt, đều là do nàng ta chủ mưu sau lưng!

Đối phó với nữ nhân như vậy, tại sao Ninh Tuyết Mạch lại phải khách khí?!

Vừa rồi nàng có ý điểm vào huyết đạo nào đó trên hông của Hồ Điệp Thường, khiến nàng ta mất khả năng khống chế nước tiểu.....

Lúc này nàng sẽ không khiến nàng ta sinh non, chẳng qua hài tử trong bụng kia sớm muộn gì cũng giữ không nổi, sẽ biến thành thạch thai, vĩnh viễn lưu tại trong bụng nàng ta, sau này nàng ta cũng không còn khả năng sinh con.....

Đây là vì Ninh Tuyết Mạch lấy lại công đạo cho nguyên chủ đã khuất, nữ hài tử kia không thể cứ uống mạng như vậy!

Một thiên kim đại tiểu thư mắt không chế nước tiểu ở trước mặt bao người tuyệt đối là sự tình mắt mặt nhất! Quả thực là mắt mặt ném đến dưới đáy biển đi.

Mắt thấy ánh mắt mọi người kín đáo nhìn về phía dưới váy nàng, Hồ Điệp Thường đời này chưa từng mắt mặt như vậy! Quả thực giống như bị một cây kim đâm vào trong tim!

Khuôn mặt đẹp của nàng ta lúc xanh lúc trắng, bộ ngực phập phồng kịch liệt, bỗng nhiên bùm mặt khóc oà lên một tiếng!

Ninh Tuyết Mạch nhướng mày khó hiểu: "Chỉ là mắt không chế nước tiểu mà thôi, cũng không phải thật sự sẽ sinh non, người còn khóc gì nữa?"

"Bang!" Một hình ảnh màu vàng chợt lóe lên, giống như sét đánh nhắm về phía Ninh Tuyết Mạch!

Hình ảnh màu vàng xuất hiện quá đột ngột, trước đó cũng không có dấu hiệu cảnh báo, chờ đến khi Ninh Tuyết Mạch phát hiện ra và muốn tránh né thì đã không kịp. Chỉ có thể tránh khỏi bộ vị quan trọng, nhưng hình ảnh màu vàng đã di chuyển đến phía sau lưng nàng, khiến nàng lao đảo --

Ninh Tuyết Mạch nhanh chóng đứng vững gót chân, bỗng nhiên ngừng đầu. Thấy Quý Vân Hạo mặt trầm như nước đang đứng ở trước mặt nàng, lòng bàn tay lấp lánh một luồng ánh sáng màu vàng: "Ninh Tuyết Mạch, xin lỗi!"

Phía sau lưng Ninh Tuyết Mạch, nơi bị đánh trúng giống như bị ong vò vẽ đốt qua, đau đớn nóng rát, không cần phải quay đầu lại xem xét, nàng cũng nhìn bạch phía sau lưng nàng tuyệt đối là đang chảy máu!

"Dựa vào cái gì?!" Ngón tay Ninh Tuyết Mạch chậm rãi nắm chặt!

Hỗn đản này dựa vào cái gì dám đánh nàng?! Lại còn ở trước mặt bao người --

"Dựa vào ta đã từng là vị hôn phu của người, ta cũng có quyền lợi thay thế cha mẹ người giáo huấn người!" Luồng sáng màu vàng trong tay Quý Vân Hạo lại lóe lên, một lần nữa trút về phía trên người Ninh Tuyết Mạch.

Lần này Ninh Tuyết Mạch đã có phòng bị, nàng theo bản năng muốn thi triển bộ pháp Mê Tung từng học qua ở thời hiện đại, nhưng không nghĩ rằng người vừa mới động, phía sau lưng nơi đã bị đánh bỗng nhiên cứng đờ, trong nháy mắt tiếp theo hai chân đều tê liệt, không thể nào di động, trong lúc nguy cấp nàng chỉ có thể giơ cánh tay lên chắn --

Ninh Tuyết Mạch nhìn ống tay áo đã bị tàn phá, dưới ống tay nơi da thịt bị đánh hiện ra một vết thâm tím màu đỏ, đau đớn kịch liệt cùng với tê ngứa lan tràn toàn bộ cánh tay.....

Trên cái roi màu vàng cổ quái kia có độc?

Nó thật sự khiến nàng tạm thời hành động rất khó khăn --

"Ninh Tuyết Mạch, bốn vương nói thêm câu nữa, nhanh chóng xin lỗi Điệp Thường!" Quý Vân Hạo tay cầm roi vàng tiến lên một bước đi về phía trước, mặt ngọc như Tu La, sát khí bức người.

"Vương gia, ta không cần lời xin lỗi của tiện nhân này! Đánh chết nàng! Đánh chết nàng!" Hồ Điệp Thường kêu gào bên cạnh.

Ninh Tuyết Mạch lui về phía sau một bước, nhưng bởi vì hai chân không có lực, một chân bị vấp, lập tức ngã trên mặt đất, những người chung quanh đều phát ra những âm thanh kích động, nhưng không có người nào dám đứng ra can dự vào việc người khác.

Bất luận là nữ nhi nguyên soái hay là Lục hoàng tử, đều không phải là người bọn họ có thể trêu chọc, càng là quyền quý thì trong lòng càng có nhiều kiêng kỵ.....

Đã có người kín đáo đi xuống lầu vì sợ gặp rủi ro như cá trong chậu.

Trên người Ninh Tuyết Mạch đã rất đau đớn, nhất thời không thể đứng dậy nổi, nàng tròn mắt nhìn vào cặp mắt đờ đờ sát khí của Quý Vân Hạo, trong lòng chợt lạnh!

Nàng thật bất cần! Nàng cho rằng mấy ngày nay nàng đã khôi phục lại hai ba thành công lực, hơn nữa lại có một thân kinh công quý thần khó lường cũng đủ khả năng bảo đảm chính mình không bị thương hại gì. Tuy nhiên, nàng không nghĩ tới Quý Vân Hạo dám dùng niệm lực điều khiển Hồn Tiên công nhiên ra tay đánh nàng ở trước mặt công chúng--

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đắc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thái Tử điện hạ

Trong thế giới này nàng không có thân nhân, cũng không có bằng hữu, ngay cả thời điểm máu chốt cũng không người nào cứu nàng!

Nhìn biểu tình của Quý Vân Hạo, nàng biết rằng ngay cả khi nàng nhất thời nhận thua và xin lỗi Hồ Điệp Thường thì hẳn cũng sẽ không buông tha nàng, tất nhiên sẽ còn nghĩ ra biện pháp khác để nhục nhã nàng --

Mắt thấy một roi của Quý Vân Hạo lại muốn đánh về phía nàng, khóe môi nàng chậm rãi gọi lên một nụ cười lạnh.

Quý Vân Hạo, nếu như ta không chết, ta sẽ trả lại ngươi gấp mười lần những cái quất của ngày hôm nay!

Ánh mắt nàng lạnh giá, khiến trong lòng Quý Vân Hạo rung mình. Đồng thời cũng có một loại cảm giác không cam lòng và tức giận không thể giải thích.

Nữ hài tử này đã từng hẳn nói gì thì nghe nấy, đã từng lặng lẽ dùng tất cả mọi ánh mắt trên người hẳn, đã từng lặng lẽ chấp nhận hết thấy những điều hẳn làm, trong lòng nàng cũng từng tràn ngập bản thân hẳn --

Hiện tại tuy rằng nàng luôn mồm tôn xưng hẳn là "Vương gia", ánh mắt nhìn hẳn lại giống như đang nhìn xác thối bốc mùi. Không còn cảm thấy một chút yêu thương đăm đuối nào đối với hẳn!

Cố tình thời điểm này nàng còn tỏa sáng chói lọi, chẳng qua sự sáng chói của nàng lại không còn nở rộ vì hẳn --

Một khi đã như vậy, không bằng trực tiếp đánh chết nàng, ít nhất ánh mắt nàng sẽ không dừng lại trên người nam nhân khác, chỉ có hẳn mới từng là vị hôn phu của nàng.....

Ngay cả khi hiện tại hẳn đánh chết nàng, nhiều nhất có thể xem như là một tai nạn, phụ hoàng hẳn sẽ không thật sự xử phạt hẳn chỉ vì một bé gái mồ côi, nhiều nhất sẽ phạt mấy năm bổng lộc của hẳn, sau đó sẽ nhốt hẳn mấy ngày để cho chuyện này qua đi.

Hơn nữa, hẳn còn có thể nhân cơ hội này để lấy lý do bồi thường, thu nạp tiểu nha đầu này về làm trắc phi, như vậy đến chết nàng vẫn là của hẳn.....

Vô số tính toán đã xảy ra trong một thời gian ngắn.

Sát khí vừa hiện lên trong mắt Quý Vân Hạo, roi vàng cổ quái trong lòng bàn tay bỗng nhiên co lại và dầy lên giống như tơ nhện, gợn cánh tay lên, roi vòng bay qua không khí giống như con rắn, vút về phía cổ của Ninh Tuyết Mạch!

Toàn thân Ninh Tuyết Mạch đã đau đớn khủng khiếp, không thể nào tránh né, chỉ đành nhắm mắt lại.

Không nghĩ tới hôm nay mình sẽ chịu uất ức mà chết ở chỗ này!

Trong mắt Hồ Điệp Thường hiện ra đắc ý điên cuồng. Nàng ta rất rõ ràng uy lực một roi này của Quý Vân Hạo. Chỉ cần thật sự đánh trúng Ninh Tuyết Mạch, sẽ trực tiếp đánh nát xương cổ nàng, khiến nàng chết ngay tức khắc --

Mắt thấy một roi kia của Quý Vân Hạo giống như rắn độc sẽ lập tức chạm đến trên cổ của Ninh Tuyết Mạch, bỗng nhiên có một ánh sáng màu xanh nhạt loé lên trong không trung, trong chớp mắt hình thành một tấm lá chắn ở ngay trước người Ninh Tuyết Mạch. Một roi đoạt mệnh của Quý Vân Hạo đã đập lên trên tấm lá chắn kia, tấm lá chắn lại rung động giống như sóng nước phân tán hết lực lượng, bàn tay của Quý Vân Hạo run lên, Kim Tiên suýt nữa đã bay ra khỏi bàn tay.

Sắc mặt hẳn biến đổi, lui về phía sau một bước: "Thái tử ca ca!"

Bóng người chợt loé nơi cửa, Quý Vân Hoàng chậm rãi đi vào.

Hôm nay hẳn mặc một chiếc áo choàng thấp điệu nhưng không mất đi vẻ hoa lệ, trên ngón cái vẫn mang một nhẫn ngọc ban chỉ rất lớn, bên hông treo một miếng ngọc bích xanh như nước. Khí chất tao nhã, nhưng lại mang theo một sự thờ ơ cao quý không thể nói nên lời.

"Tham kiến Thái Tử điện hạ!" Mọi người trong trà thất đều quỳ xuống, ngay cả Quý Vân Hạo cũng không có ngoại lệ.

Trong đôi mắt như nước mùa thu của Hồ Điệp Thường hiện lên một tia phức tạp, nàng ta tất nhiên cũng phải quỳ xuống theo, lời nói trở nên run rẩy nhẹ nhàng: "Điệp Thường tham kiến Thái Tử điện hạ, Thái Tử điện hạ đại giá quang lâm, Điệp Thường đã không quỳ nghênh đón sớm hơn, mong chờ sự tha thứ....."

Câu nói kế tiếp của nàng ta không thể tiếp tục phát ra, bởi vì vị Thái Tử điện hạ đang được nàng cung nghênh không thềm liếc mắt nhìn nàng ta một cái, trực tiếp đi qua bên cạnh người nàng ta, cúi người nâng Ninh Tuyết Mạch đang ngã trên mặt đất lên: "Tuyết Mạch, ngươi có cảm giác thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Người không có tư cách quản chuyện của nàng

Mọi người: "..... "

Thái Tử điện hạ, người luôn luôn yêu thích sạch sẽ, không thể nhìn bất cứ thứ gì không sạch, cơ hồ không quan tâm hay biết đến đến bất luận kẻ nào, cư nhiên sẽ tự tay nâng một người bị đánh đập đến nổi máu chảy đầm đìa, hơn nữa lại là một nữ hài được xưng là đệ nhất phế vật?

Khuôn mặt của Hồ Điệp Thường lại tái nhợt.

Ngay cả Quý Vân Hạo cũng có sắc mặt không tốt, ca ca này của hắn vẫn luôn theo đuổi hoàn mỹ, vì sao lại đối tốt với một phế vật như thế?!

Ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào trên tay Quý Vân Hoàng đang nâng Ninh Tuyết Mạch, thần sắc trong mắt không ổn định.

Mắt thấy Quý Vân Hoàng bế Ninh Tuyết Mạch lên, hắn ngừng lại một chút, đi ra phía trước với một bình dược trong lòng bàn tay. Một viên thuốc quay tròn ở trong bình dược: "Tuyết Mạch, đây là một loại dược dùng để trị liệu vết thương, thật ra ta cũng không phải cố ý muốn đánh ngươi, nhưng ngươi --"

"Thật sự thì nàng là gì?" Quý Vân Hoàng tiếp lời, giọng nói tẻ nhạt, khiến trong lòng Quý Vân Hạo cả kinh.

Hắn bình tĩnh lại, ho một tiếng, đang muốn dùng từ giải thích, Hồ Điệp Thường ở một bên gấp không chờ nổi đã mở miệng: "Hồi bẩm Thái Tử điện hạ, thật sự là nàng ấy đã quá mức kiêu ngạo, còn mở miệng vô lễ vũ nhục hoàng gia..... thật sự là nên giáo huấn --"

Quý Vân Hoàng liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nhẹ nhàng nói một câu: "Là ai đã dạy quy củ cho ngươi, khi Thái tử đang nói chuyện, một dân nữ cũng có thể xen vào?"

Hồ Điệp Thường nghẹn ngào, nàng ta tuy rằng là nữ nhi nguyên soái, nhưng không có danh hiệu, đúng thật là một dân nữ.....

Vị Thái Tử điện hạ này tính khí nhìn như khá tốt, nhưng khi ra tay cũng không hề nương tay, thật sự trêu chọc đến hắn, ngay cả là hoàng thúc hắn cũng sẽ trả đũa một cách gay gắt!

Hoàng đế tự mình ban cho hắn một đạo thánh chỉ, có quyền tiền trạm hậu tấu đối bất luận kẻ nào --

Hồ Điệp Thường tự nhiên không dám trêu chọc hắn, trong lòng tuy rằng không cam lòng, nhưng vẫn ngượng ngùng lui ra.

Quý Vân Hạo cũng có chút xấu hổ, tay hắn vẫn còn đang đuổi ra nơi đó, Ninh Tuyết Mạch căn bản cũng không nhìn xem hắn. Đương nhiên cũng có ý không tiếp nhận bình dược của hắn.....

Hắn ngượng ngùng rút tay lại, nói với Quý Vân Hoàng: "Vương huynh có điều không biết, vừa rồi Tuyết Mạch nàng ấy hồ ngôn loạn ngữ, bôi nhọ tiểu đệ cùng với Hồ tiểu thư..... tiểu đệ không muốn nàng ấy lại phạm thêm sai lầm, cho nên mới ra tay giáo huấn nàng ấy....."

"Bôi nhọ các ngươi?" Quý Vân Hoàng cười như không cười: "Nói như vậy là Hồ tiểu thư không hề có thai?"

"Điều này....." Quý Vân Hạo ngừng lại một chút, đang muốn cắn răng phủ nhận, bỗng nhiên nhìn thấy trong trà khách vây xem xung quanh có thân ảnh một vị ngự y, mà Thái tử ca ca hắn lại đang muốn vẫy tay về phía vị ngự y kia.....

Hắn âm thầm hít vào một hơi, thấp giọng nói: "Vương huynh, chuyện này là tiểu đệ không đúng. Là tiểu đệ ngày đó nhất thời khó kìm lòng nổi nên đã mắc lỗi. Tuy nhiên, ta sẽ cưới nàng ấy. Hai ngày nay tiểu đệ đang muốn thỉnh tội với phụ hoàng, cầu xin phụ hoàng tứ hôn. Vương huynh, chuyện này liên quan đến thể thống hoàng thất, còn cầu Vương huynh tạm thời buông tha....."

Sắc mặt Quý Vân Hoàng lạnh lùng: "Vô luận như thế nào, chuyện này nếu như sự thật là như vậy, xem như Tuyết Mạch không hề bôi nhọ các ngươi, vì sao ngươi lại ra tay ác độc muốn đẩy nàng ấy vào chỗ chết?"

"Tiểu đệ chỉ là nhất thời tức giận, lại thấy nàng là một tiểu cô nương khi nói không có lừa dối, chỉ muốn giáo huấn nàng một chút..... cũng không phải muốn lấy mệnh nàng, vừa nãy..... chỉ là nhất thời mất kiểm soát mà thôi."

"Ngươi không phải là cha hay huynh của nàng ấy, lấy thân phận gì để giáo huấn nàng?"

"Tiểu đệ... tiểu đệ rốt cuộc đã từng là vị hôn phu của nàng --"

"Chính xác, là đã từng! Cũng chỉ là đã từng mà thôi! Lục đệ, ngươi và nàng đã từ hôn, nàng và ngươi lại không có gì liên quan với nhau, chuyện của nàng ngươi không có tư cách để quản." Quý Vân Hoàng nhẹ nhàng ném ra một câu, ôm Ninh Tuyết Mạch lập tức đi ra phía bên ngoài.

Quý Vân Hạo nhìn Ninh Tuyết Mạch ngoan ngoãn ở trong lòng ngực Quý Vân Hoàng.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Thù lao

Quý Vân Hạo nhìn Ninh Tuyết Mạch ngoan ngoãn ở trong lòng ngực Quý Vân Hoàng, tay trong tay áo nắm chặt căng thẳng, đôi mắt trầm xuống, đi lên phía trước hai bước: "Tuyết Mạch, loại thương thế do roi của ta gây ra, chỉ có được do ta đặc chế mới có thể chữa khỏi, ngươi....."

Ninh Tuyết Mạch nâng cao khuôn mặt nhỏ từ trên vai Quý Vân Hoàng, mở tay ra về phía Quý Vân Hạo.

Nàng đây là đã tha thứ cho hắn?!

Nàng đã chấp nhận thuốc trị thương của hắn?

Trong lòng Quý Vân Hạo vui vẻ, vội vàng đưa viên dược tới trong tay nàng, "Một nửa viên dược sẽ được thoa ngoài da, một nửa viên là để uống....."

"Phốc....." Một tiếng vang nhỏ, viên dược đã bị Ninh Tuyết Mạch trực tiếp bóp nát, trở thành dược tán.

Nàng duỗi bàn tay mở ra, há mồm thổi một cái, dược tán bay lả tả trong không khí, gần như bay vào khuôn mặt Quý Vân Hạo.....

Quý Vân Hạo: "....."

Môi mỏng của Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng nhếch lên.

Quý Vân Hạo, lần này sự thù địch giữa chúng ta đã kết định rồi!

Chỉ mong da ngươi thật sự căng chặt một chút, có thể chịu được sự đánh trả của ta.....

Quý Vân Hạo nhìn thấy nàng được Quý Vân Hoàng bế lên một chiếc xe ngựa thấp điệu nhưng lại rất hoa lệ, trong lòng bỗng nhiên phát lạnh, rung mình một cái.

"Vương gia --" Hồ Diệp Thường đã đi tới, trong giọng nói tràn ngập sự không cam lòng: "Vương gia, chúng ta cứ buông tha tiện nhân này như vậy hay sao?"

Trên người nàng còn mang theo mùi nước tiểu, khiến Quý Vân Hạo bước sang bên cạnh hai bước, nhàn nhạt nói: "Diệp Thường, ngươi tốt xấu cũng là tiểu thư khuê các, tiện nhân dãi tiện nhân ngắn, không sợ đánh mất thân phận của ngươi?" Sau đó xoay người nhanh chóng rời đi.

Trong lòng hắn bỗng nhiên có chút hối hận, có một loại cảm giác hoảng hốt và mất mát như thể hắn đã vứt bỏ một quả dưa hấu cho một hạt vừng.....

Hồ Diệp Thường bị hắn nói một câu khiến cho mặt đỏ tai hồng.

Ngày thường nàng cùng với Quý Vân Hạo đến nơi này, vẫn luôn cố gắng thể hiện sự đoan trang thực nữ, giọng nói mềm mại có suy nghĩ, chưa từng thốt ra lời ác độc. Chỉ bởi vì đụng phải Ninh Tuyết Mạch, mỗi lần nàng nhìn thấy tiểu nha đầu này, liền nhớ tới thân phận đề tiện của chính mình năm đó.....

Nàng không nghĩ đến sự từ tế của Ninh Tuyết Mạch năm đó đối với nàng, chỉ nghĩ đến năm đó khuôn mặt xấu xí nhất của mình đã từng bại lộ ở trước mặt tiểu nha đầu kia, khiến cho nàng mỗi lần nhìn thấy Ninh Tuyết Mạch đều không được tự nhiên, chỉ có hung hăng đâm đối phương ở dưới chân mới phẳng phát cân bằng tâm lý một chút.....

Tiểu tiện nhân kia, rõ ràng đã là đề tiện bản thủ, hôm nay cư nhiên lại khiến nàng bị xỉ nhục nhiều như vậy! Sự thù địch giữa nàng và nàng ấy đã định rồi. Nếu không giết chết nàng ấy, nàng sẽ không làm người!

Bàn tay nàng nắm chặt thành nắm đấm, phẳng phát như đang xiết chặt cái cổ mảnh khảnh của Ninh Tuyết Mạch --

.....

"Tuyết Mạch, ngươi không nên huỷ viên dược kia, rốt cuộc đó là dược duy nhất có thể giải vết thương do roi này gây ra."

Ngồi trong xe ngựa xa hoa rộng rãi, mọi thứ đều được trang bị rất đầy đủ.

Ninh Tuyết Mạch được đặt ở bên trong chăn gấm trắng như tuyết, cảm giác mềm như mây. Ninh Tuyết Mạch nằm ở mặt trên cũng cảm thấy rất thoải mái, Quý Vân Hoàng ngồi đối diện với nàng.

Ninh Tuyết Mạch đang cúi đầu xem xét miệng vết thương trên cánh tay của nàng, nhàn nhạt nói: "Không cần vật của người nọ, giải dược này ta tự mình cũng có thể phối chế ra." Trên tay nàng vẫn còn một chút cặn dược, nàng chỉ ngửi ngửi một chút là có thể ngửi ra thành phần của nó--

Ánh mắt Quý Vân Hoàng sáng lên: "Ngươi có thể phối chế ra giải dược này?!"

Theo hần biết, dược để giải độc trên Hồn Tiên của Quý Vân Hạo chính là bí mật của hoàng gia, trên đời này cũng chỉ có dược tề sư cung đình mới có thể phối chế ra, hơn nữa cũng chỉ có một người đặc biệt biết về phương thuốc ấy.....

Có rất nhiều y sư muốn có dược cách phối chế phương thuốc, nhưng từ trước đến nay chưa có ai thành công!

Tiểu cô nương này bất quá chỉ bóp nát một viên giải dược, đã có thể phối chế ra nó?

Ninh Tuyết Mạch cũng không trả lời hần, lấy khăn gấm bên cạnh lau khô tay nhỏ, dùng tay chống cằm, một đôi mắt tím tím cười nhìn Quý Vân Hoàng

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.